

လအိသာစ်

ထက်ဆောင်နည်းပညား

သိန်းပေါ်မြင့်

နိုဝင်ဘာလ

ZM
07

လမ်းသစ်စာအုပ် အမှတ် (၅)

သိန်းဖော်မြော်
တက်ခေတ်နတ်ဆိုး
(နဝေအကြိုပ်)

လမ်းသစ်စာအုပ်တိုက်
အမှတ် ၁၆၇၊ ရန်လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့

တပေတ္တာ မျှော်တို့၏အမြင်

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသူ အနေနှင့်လည်းမဟုတ်၊ ဖြတ်တောက်ရေးဆင်ဆာ အရာရှိတစ်ဦး အနေနှင့်လည်းမဟုတ်ဘဲ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ရိုက်နှိပ် ထုတ်ဝေခြင်းမပြုမိက ဖတ်ရသည်မှာ ကြိုခဲ့သော အခွင့်ထူးပင်ဖြစ် သည်။ ဦးသိန်းဖော် ကျေးဇူးကြောင့် ထိအခွင့်ထူးကို ကျွန်ုပ် ရခဲ့ သည်။ သူသည် ဤစာအုပ်ကို ရှေးနေဆဲပင် သူ့ပခုံးပေါ်မျော်၍ ဖတ်ကြည့်နိုင်သည်ဟု ပြောပနိုင်လောက်အောင့်ပင် အခွင့်သာခဲ့ သည်။ သူသည် 'မပြီးခင် လူမမြင်စေနှင့်' ဟူသော ဆိုရိုးစကားကို ကရာမထားဘဲ ယခုကုံးသို့ မြင်ခွင့်ပေးသည်။ သူက ကျွန်ုပ်အား ရသာ ထူးတစ်ခုဖြင့် ပျော်မွေ့ယစ်မှုးမော်ခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။ တစ်ကွဲ့ လုံးတွင် အရိုးဆုံးအလုပ်ဖြစ်သော အလုပ်၏ မူတည်ရာ အရိုးတကူ့ အရိုးခံအကြောင်းကြီးကို မထဲ့ခို့င်ထူကာ ဝတ္ထုတစ်ခု တည်ဆောက် ထားသည်။ သူသည် ယခုအတော် မြန်မာ့လူ့ဘောင်ကို ထင်ရှားပြတ် သားစွာ သရုပ်ဆောင်ပြထားရာ စုံအုပ်ထဲတွင် ပါရှိသူများမှာ အလွန်တရာ သရုပ်ပါသဖြင့် လူပကတိဖြစ်သည်ဟု ထင်ရသည်။ သုံးနှုန်းသောစကား၊ ရေးသားထားသော စာသားတို့မှာ သူတစ်ပါး အတုယ္ယာ၍ ရေးမရသော သိန်းဖေစကားနှင့် သိန်းဖေစာသွားတို့ ဖြစ်သည်။ ဤစာအုပ်ကို ဖတ်ရှုသူတို့သည် ယခုအတော် မြန်မာအမျိုး သား လူငယ်လူချယ်ကလေးများနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့နေသော ဘားအန္တာ ရာယ်ကြီးများကို ထင်ရှားစွာ သိရှိရလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ပါကြောင်း။

ရန်ကုန်တိုင်း၏ တောသား*

- 'တောသား' မှာ နာမည်ကျော် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦး၏ ကလောင်နာမည် ဖြစ်သည်။ မြန်မာအေးတံ့ပို့သတ်တို့တက် မော်ကြုံထော် အော်လိမ် အေးတံ့ပို့သတ်တို့က 'တောသား' ၏ အကြောင်းကို ပို့ပို့ သိကြသည်။

လမ်းသော်စာအုပ်ဝိုက်

[၂]

ဆရာဝန်တစ်ဦး၏ အမြင်

ကာလသားရောဂါ၏ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အန္တရာယ် များကို မျက်ဝါးထင်ထင် ရှုမြင်စေနိုင်သော စာအပ်ကိုရေးသဖြင့် ဦးသိန်းဖော်း ကျွန်ုပ် ချိုးကျူးထောမနာပြုပါသည်။ စာအပ်ကို ပွုန့်လင်းပြတ်သားသော စကားလုံးတို့ဖြင့် အားပါးမနာရေးလျက် လှုပြုးလွှဲယ် အားလုံးဖတ်ကြစေရန် ရည်ရွယ်ထားသည်။ ဤ စာအပ်တွင်ပါသော အေးပညာနှင့် ပတ်သက်သူ့ အသေးစိတ် အချက်အလက်တို့သည် အမှန်အကန်ပင်ပြစ်သည်။ ဤစာအပ်ကို တစ်ယောက်ကျ၍ တစ်ရာခိုသက္ကာတို့ လူတို့ဗုပ်တို့ကြုံ့ရောဂါ ဆိုး၏ ဖြစ်ပေါ်ပုံ သဘောလက္ခဏာနှင့် အေးအန္တရာယ်တို့ကို သက္ကာရန်ကောင်းစွာ သိရှိနိုင်ကြလို့မည်ဟု ကျွန်ုပ် ဖွှုံးလုပ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်က အနုလိုင်းယောက်ပါ့ပါ့မည်။ ဤတိုင်းပြည်တွင် ရောဂါသည် အလျင်တရာ ပျုံးလျက်ရှိသော်လည်း အကြောင်းတို့ကြောင့် လူအပေါင်းတို့က အရေး ကာလသားရောဂါမှာ ကနိုင်ယာနှင့် ဆစ် ပါ့ပါ့ယာနိုသည်မှာ ကျင်ချောင်းမှ အကြောင်းတို့ကြောင့် ကိုရှိယာကို ပါ့ပါ့နား ဆရာဝန်တစ်ဦး၏ကောင်းမှုများ အမြင်သည်။

[၃]

ရုံးသည်မဟုတ်။ ကာမရာက စပ်ယောက်မှုမှ ရှုံးခြင်းပြစ်သည်။ ဤရောဂါ ကို ကုသ၍၍မပစ်လျှင် ယောက်းတွင် ရွှေးစေရေးခြင်း၊ ထုံးကျင်ချောင်းပါတ်ခြင်း၊ စသည်ဝို့ ပြစ်လာလေသည်။ မိန့်မယူးတွင် သားသိမ်းရောင်ပြီး မြှုပြုးတတ်သည်။

ဆစ်အလော်မှာ သေးငယ်သော အပွဲ့ဗုံးအနာကလေးဖြင့် စပ်၍၍ ပျောက်သွားပြီးမောက် တစ်ကိုယ်လုံး အပြုံလိုက် အခုံလိုက် အနာများ ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ထိုအနာများ ဝင်သွားပြီးမောက် ပျောက်စိကန်းခြင်း၊ ရွှေးခြင်း၊ ကိုယ်အပိုင်းများ သေသွားခြင်း၊ စသည်တို့ ပြစ်တတ်သည်။ ဆစ်အလော်ကိုလည်း ရောဂါသွားရှိရှုံးနှင့် ကာလရတ် စပ်ယောက်မှုကြောင့်သာ ရရှိလေသည်။ ရောဂါသည် ရွှေးခြင်းစသော ရွှေ့ရွှေ့ယုံကြည် အပြုံလိုက်ယုက် အပြုံသို့မရောက်အောင်၊ အောအော်းစီးကပင် လုံးဝပျောက်ကင်းအောင် ကုသိုလိုလေသည်။ ကာလသားရောဂါ ရလျောက်ရှိရှုံး၊ ရခဲ့များရှုံးတို့သည် အေးရှုံးသွားရှိုံးပြစ်စေ၊ တတ်ကျွမ်း သော ဆရာဝန်တစ်ယောက်ယောက်ထဲသို့ပြစ်စေ သွားရှိုံးစ်းသပ် စစ်ဆေးခဲ့ရန် ကျွန်ုပ် အကြော်လိုသည်။

လူတစ်ရာသည် ကျွန်းမာသနှစ်းပြစ်၍ ကျွန်းမာသနှစ်း သော ကလေးတို့ကို မွေးထုတ်နိုင်မှ လွှာပျိုးတစ်ပျိုးအပြစ်ဖြင့် ထွန်းကားကြီးပျားနိုင်သည်။ သင့်အပျိုးအတွက် သင်ထမ်းဆွက်ရန် တာဝန်မှာ ကျွန်းမာသနှစ်းရှိရှိုံးပြစ်သည်။ ဦးသိန်းဖော်သည်။ ဤတရားကို ဟောထားပေသည်။

တွန်လာမက်*

MA., M.B.B.C.H. [Cantab]

M.R.C.S. [Engl.], L.R.C.P. [London]

- ဤနိဒါန်းရောသွေ့ ဓာတ်တွန်လာမက်မှာ MA., M.B.B.C.H. [Cantab] M.R.C.S. [England], L.R.C.P. [London] စသော အေးသွေ့များရရှိသော ဆရာဝန်ကြီးပြစ်၍ စစ်ကြောင်းတွင် ရှိုံးကြုံးအေးသွေ့များရရှိတွင် ကာလသားရောဂါသာက်လိုင်းရာ အကြော်ရှုံးပြစ်သည်။

လမ်းသော်စာအပ်တို့ကို

[၄]

စာမျက်နှာအတွက်သော

တစ်နေ့သုတေသန မိတ်ဆွေတစ်ဦးက 'အင်မတန် လိမ္မာတဲ့ သူငယ်မ လေးပဲ' သူအဖေ ထမင်းစားရင် ငါးအရိုးထွင်ပေးတယ်' ဟု ကျွန်ုတ် မဖြင့်ပူးသော ပိန်းကလေး တစ်ယောက်အကြောင်းကို ချို့ယွိုးလေသည်။ ကျွန်ုတ်ကား ထို့ပြုသော ပြောပြီးမှာ အောင် ပိတ်ဆွေပြောသော စကားပဲ့တွင် အာန့်ပစ္စားတော့ပေး ထိုသူငယ်မ လေးကို ကျွန်ုတ် ရရှိပေးသောအဆိုကို ကိုယ့်မိတ်တွင် ကိုယ်သွင်း၍ ကိုယ့်မိတ်တွင် ကိုယ်ရှေ့ပန်မိတော့သည်။ 'ဒီလို ဟာမျိုးကလေးနဲ့ရရင် ငါကော်မှာပဲ၊ ရေတော့ အရိုးထွင်ပေးမယ့်လွှဲ မပြောနဲ့၊ ထမင်းစားရအောင်လို့တောင် ဒေါ်ယုံသူမရှိဘူး၊ ထမင်းစားချင်ရင် ဆိုင်က ပေါက်ဖော်တို့၊ ကာကားတို့ကို အောက်ယာစ်ကာ မှာမေ့ရတယ်'၊ ကဲ... အဲဒီသူငယ်မလေးနဲ့၊ ရေရှာဆိုပါတော့။ ထမင်းစားကြတဲ့အခါးမှာ သူအဖေလည်း အရိုးထွင်ပေးရဲ့ လင်လည်း အရိုးထွင်ပေးရဆိုရင် သူမှာ ကိုယ့်ထမင်းတောင် ကိုယ် စားရ တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ အဘိုးကြီးနဲ့၊ ထမင်းအတွစားလို့ မဖြစ်ဘူး။ အဘိုးကြီးကို တစ်ယောက်တည်း အရင် ဦးဦးဖျားဖျား ထမင်းကျွေး၊ သူက အနားကထိုင်ပြီး အရိုးထွင်ပေး။ အဘိုးကြီး စားပြီးတော့မှာ သူငယ်မ ငါရယ် စားကြရော်။ သူထွင်ပေးတဲ့ ငါးကလေးက သိပ်စားကောင်းမှာပဲ။ ဒါ... ဒါထက် ဒီသူငယ်မက ဘယ်သူပါလိမ့်း၊ အပျို့လေလေား၊ အဖို့လေလေား' ဟု သူအကြောင်း၊ ကိုယ့်အကြောင်း ပြောင်းဆန်အောင် ထွေးမန်မိသည်။ ထွေးရင်း

လမ်းသိမ်းဆုံးတိုက်

[၅]

ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း မသိသေးဘဲ မှန်း၍ကြိုက်တတ်သော စာရေး ဆရာတ် စဉ်းစားလာတ်ကို ချင့်ချိန်ကာ ရယ်မိလေသည်။ ထိုသို့ရယ် သောအခါး မိတ်ဆွေက 'င်္ခားတို့ စာရေးဆရာတွေဟာ အရွေးတွေပဲ၊ ကျွမ်းမှာပြင် ကောင်မလေး သေသွားလို့ သမားစရာကောင်းကြောင်း ပြောနဲ့တယ်၊ င်္ခားက ရယ်နေတယ်' ဟု ဉာဏ်းလိုက်လေသည်။

ဤသည်ကား စာရေးဆရာ သဘောတည်း။ အကြောင်း ကလေး တစ်ခုရလွှင် မိကာပတ်ကိုးဖွဲ့စွဲကာ စဉ်းစားတတ်သည်။ ကြေားမျှးသော အဖြစ်အပျောက် အကြောင်းအရာဟုသူမျှောက် ကုလားဖော် အပျိုးမျိုးထိုးကာ အပျိုးမျိုးမျိုး၍ ကတော်တတ်သည်။ ဤသဘောကို သိပါလျက် အဆွေသည် 'ကိုယ့်မိန့်းပောက် တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ တကယ်းအဖြစ်အပျောက်ကို ရေးထားတာပဲ' ဟု ပြောလွှင် ကျွန်ုတ် အား အလွန်အမှုး ချိုးကျိုးရာသာ ရောက်သဖြင့် ဆင်ဖြင့်၍ ပြော ကြပါဟု တောင်းပန်လိုက်သည်။

ဤစာအရှုပ်ကို ပုံမနိပို့ ပတ်ရွှေ့ လိုသောနေရာတို့၌ ပြင်ဆင်ရန် အကြောင်းကြသော 'နတေသား' နှင့် 'သိပ္ပါမောင်ဝါ' တိုအား ကျေးဇူးအထူးတင်ပါသည်။

စာရေးသူ

လမ်းသိမ်းဆုံးတိုက်

မျက်စိရှုတွင် တောင်ကြီး အက်ကွဲပြုလဲသွားသည်ကို မြင်ဖူးသူ အလွန် ရှားပေလိမ့်မည်။ ညွှန်မောင်သည်ကား သူ.မျက်စိရှုတွင် တောင်ကြီး အက်ကွဲပြုလဲသွားသည်ကို မြင်ရပေ၏။ တောင်ကြီးသည် အက်၍အက်၍ လာ၏။ အာ၍အာ၍ သွား၏။ ကွဲ၍ကွဲ၍ လိုက်၏။ ကျ၍ကျ၍ ဆင်၏။ ညွှန်မောင်၏ မျက်စိရှုတွင်ပင် တောင်ကြီးသည် ကျောက်ခဲပုံ ကြီး ဖြစ်သွား၏။ သဲပုံကြီး ဖြစ်သွား၏။

သို့သော ညွှန်မောင်ရှုတွင် ကွဲပြုသော တောင်ကြီးမှာ မျှော် လင့်ချက်တည်းဟုသော တောင်ကြီးသာဖြစ်လေသည်။ ခင်ထွေးကို အသေအချာရမည်ဟု ယုံကြည်သော မျှော်လင့်ချက်တောင်ကြီး ဖြစ် လေသည်။ မျှော်လင့်ချက်တောင်ကြီးသည် သဲပုံကြီးဖြစ်သွားပြီး သဲပုံ ကြီးမှ တစ်ဖန် ရေတွင်မျောပါသွားကာ သောင်ပြင်ကြီး ဖြစ်သွားလေ ပြီ။ ညွှန်မောင်သည် ရှုတွင် ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်သော လွင်တီး ခေါင်ကိုသာ မြင်ရလေတော့သည်။

ခင်ထွေးကို ရမည်ဟုသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ဖရာဏာပီတီ ဥမ်းဆီထိ ဖြစ်နေခဲ့သည်မှာ ဖီးသော်တာ လစန်းသည်ပင် အကြိမ်ကြိမ် ဆန်း၍ အကြိမ်ကြိမ် ဆုတ်ခဲ့လေပြီ။ သူများပြာလျှင် ယုံလေ့ရှိသော လူရှိုးညွှန်မောင်မှာ ခင်ထွေးပြာသော စကားများကို ယုံခဲ့၏။ ခင်ထွေး ပစ်က ရိုးတိုးရိုပ်တိတ် အားပေးစကား ပြာသည်များကို အားထားခဲ့ မိ၏။

ဦးသမီး အိမ်ထောင်ကျပြီးမှယုမယ်” ဟု ဦးဘဆင် ခေါင်းခါ၏။ ဒါဖြင့် “မကြာခင်က စွဲစပ်လာတဲ့ အိုင်စီအက် ကိုသိနဲ့ဖော် လက် ဆက်လိုက်ပါလား ဦးရဲ့” ဟု မရဲတရဲ မျက်နှာင့်၍ အကြံပေးလေရာ “အိုင်စီအက်၊ ဟင်... အိုင်စီအက်၊ ဘာဖြစ်မလဲ။ ကျျပ်လိုချင်တာက ကျျပ်အလုပ်မှာ မှားလည်မယ့်လူ။ ကျျပ်ကကြံပြီ၊ အမှားယူချင်ပြီ။ ကျျပ်အလုပ်မှာ မှားလည်ပြီး ကူညီမယ့်လူကိုသာ လိုချင်တာပဲ” ဟု မှာခေါင်းရဲ့ကာ ပြန်ကြားခဲ့၏။

ဤသို့သော ဦးဘဆင်၏ စကားနှင့် အမှုအရာတို့ကား မျှော် လင့်ချက်တောင်ကြီးကို ဖန်တီးဖွဲ့စည်းပေးအပ်သော ရုပ်ကလာပ်တို့ ဖြစ်သတည်။

ခင်တွေး၏ “အစ်ကိုကြီးဆီမို့ စာရေးတာ၊ ဖေဖေ ရန်ကုန်သွား တုန်းကတောင် ထွေး စာမရေးဘူး” ဟူသော စာအရေးအသားကလေး မျိုးသည် ညွှန်းမောင်၏ နဲလုံးသား အသည်းဆိုင်တို့ကို အချုစ်လုံးသော မြားကလေးများ လွှတ်လျက်ရှိ၏။

“အစ်ကိုကြီး၊ မျိုးမရှိ အော့မရှိ တစ်ကောင်ကြုက်နေရတာ သမှားပါတယ်” ဟူသော အထွေး၏ စကားမျိုးတွေကြောင့် ညွှန်းမောင်သည် ကြည့်နှုန်းနှစ်သိမ့် စိမ့်၍ အေားငယ်နေရသည်မှာ အကြံမြတ်ပင် ဖြစ်ပေ၏။

ပျေားတို့လက်တွင် တမာ၊ နှင့်ဆီ၊ ငှက်ပျော စသည်ဖြင့် အထူးထူးသော ဝတ်ရည်များသည် ချိမ်းနှစ်ပျေားရည် ဖြစ်သွားသကဲ့သို့ ဦးဘဆင် နှင့် ခင်တွေးတို့၏ အမှုအရာ အပြောအဆို အမျိုးမျိုးသည် ညွှန်းမောင်၏ ဟဒယဝတ္ထုရှုပ်တွင် ခင်တွေးကို ငါရမည်ဟူသော တစ်ခုတည်းသော သညာကိုဖြစ်စေ၏။ တစ်ခုတည်းသော ဥပါဒါန်ကို စွဲစေ မြှုပေါ်၏။

ညွှန်းမောင်မှာ အသက်ရွှေယ်ကလည်း ငယ်သေးသည်။ အတွယ် အရာ သံယောဇ်ကလည်း နည်းပြီး ပင်ကိုကပင် အစိုးရအလုပ်ကို မလွှဲသာ၍ လုပ်နေရလေရာ ဦးဘဆင်နှင့် တွေ့ခြင်းသည် တစ်သက်

တစ်ခါ ကြံးသည် ရတနာပုံဆိုက်ခြင်းဟု ယူဆလိုက်ရပေ၏။ သူသည် တစ်မိန့်အတွင်း သစ်သွေးကြီး ဖြစ်သွားနိုင်လေပြီ။ လိုက်နာရမည့် စည်းကမ်းမှာ ထိုတစ်မိန့်အတွင်း လက်ရှိ သစ်တောဝန်ထောက် ရာထူးမှ နတ်ထွက်ရန် ဆုံးဖြတ်ပို့ ဖြစ်လေသည်။ ယခု တစ်မိန့်တွင် သစ်တောဝန်ထောက်ရာထူးမှ နတ်ထွက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ နောက် ငါးမိန့်တွင် နတ်ထွက်လွှာ တင်လိုက်၏။ နောက်ဆယ်မိန့်တွင် ဦးဘဆင်ထဲ အလုပ်ဝင်လေ၏။ ညွှန်းမောင်သည် ရန်ကုန်မြို့တွင် ဦးဘဆင်၏ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်ဖြင့် သွားနေရမည် ဖြစ်လေသည်။

ကောင်းပြီ။ ခင်တွေးကို ရရှိကိုစွဲ ဤမြှုပြု့ သေချာပြီလော့။ ရာထူးမှ မထွက်ခင်ကပင် ပြီးပြီးပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်က မသင့်မြတ်ပါလော့။ ညွှန်းမောင် သဘောအရ ပြီးပြီးပြတ်ပြတ် ပြောဖို့မလိုပေး။ အကြောင်းမှာကား ယောက္ခမလောင်းတို့သည် သမက်လောင်းတို့ အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိတိကိုသည်။ ဦးဘဆင်သည် ဝန်ထောက် ညွှန်းမောင်ကိုသာ သိရသေးသော်လည်း မန်နေဂျာညွှန်းမောင်ကို မသိရသေးပေး။ ညွှန်းမောင်ကလည်း မိတ်ဆွေကြီး ဦးဘဆင်ကိုသာ သိရသေးသော်လည်း အလုပ်ရှင်သွေးကြီး ဦးဘဆင်ကို မသိရသေးပေး။ တစ်ယောက် အကြောင်း တစ်ယောက် သံမန်ပေါင်းသင်းကြည့်ရှုပြု့ မသိနိုင်။ အလုပ် တစ်ခုခုကို အတူလက်တွဲလုပ်ကြည့်မှ သိနိုင်သည်မှာ လူလောက်၏ အမှန်တရားတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။ “အထွေးကလေး ဆိုတာကတော့ အထူးမေးနေဖို့ မလိုပါဘူး။ တို့နှစ်ယောက်ဟာ နဖူးစာဆုံးပြီ့မို့ ထင်ပါရဲ့။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မြင်ရင် မပျော်ဘဲမနေနိုင်ဘူး။ သံလိုက်စာတ်များ ပြီနေသလို တစ်ယောက်အမှားတစ်ယောက် မသွားဘဲ မတိုးဘဲမနေနိုင်ဘူး။ တစ်ခါတစ်ခါ လူပရိသတ် မိုလ်ပုံမှာဆိုရင် သူ မမြင်မြင်အောင် ငါက ကိုယ်ရောင်ပြတဲ့အခါပြု၊ ငါက သူ့မမြင်ပြန်ရင်လည်း သူက အသပြလိုပြရှာတယ်” စသည်ဖြင့်တွေးကာ သေချာနေပြန်လေ၏။ ကောင်းပြီ။ ခြေချော်လက်ရော် လွှဲကြချေက အသို့လုပ်မည်နည်း။

ကိုညွှန်မောင်၊ ကိုညွှန်မောင် လက်ရှိရာထူးကို စွန်လွှတ်လိုက်ရပြီးနောက် ဖူ ခင်ထွေးကို မပိုင်ပါလျှင် ပွတ်မရ စားမဆုံး ဆိုသက္ကသို မရှိပါလော်။ ညွှန်မောင်မှာကား ထိအဖြစ်မျိုးကို မကြောက်ပေါ်။ အောက်ကိုင်းမှ အပေါက်ကိုင်းကူးသူသည် လက်လွှတ်၍ ကျမည်စီးသဖြင့် အောက်ကိုင်းကို လက်မလွှတ်ဘဲ အထက်လှမ်းဆွဲ၍ မမိန့်ငြော်။ အင်စွန်၍ အောက်ကိုင်းမှ လက်လွှတ်ကာ အထက်ကိုင်းသို့ ကူးမှဖြစ်လေသည်။ ထိုအတူ ရှိပြီးသားအလုပ်ကို စွန်ပြီး ရွှေပွဲပွဲချွဲချွဲ အမြားအလုပ်တစ်ခုကို ကြုံစည် ရှာဖွေမှ ယောက်ဗျားပိုသပေမည်။

ညွှန်မောင်သည် ရန်ကုန်တွင် ဦးဘဆင်၏ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ဖြင့် အောင်ရွှေက်လေရာ လျှမ်းလျှမ်းတောက် အောင်မြင်ခဲ့လေသည်။ နိုင်ငံခြားများနှင့် တိုက်ရှိက် မဆက်သွယ်နိုင်သော ဦးဘဆင်မှာ ညွှန်မောင်ကြောင့် နိုင်ငံခြားတို့နှင့် တိုက်ရှိက် ဆက်သွယ်မီလေသည်။ ညွှန်မောင် အပေါင်းအသင်းကောင်းသောကြောင့် သစ်တော့လိုင်စင်များ အများအပြားကို အဖိုးချို့သာစွာနှင့် ဦးဘဆင် ရောလသည်။

ရန်ကုန်သို့ ရောက်သောအခါ အတွေ့အကြံများသော သူငယ်ချင်းများက ညွှန်မောင်အား “ကိုညွှန်မောင်၊ လူကြီးဘက်ကတော့ သေချာတယ်ပထားတော့” လူကြီးဆိုတာ စိတ်ပြောင်းခဲ့ပါတယ်။ ကောင်မလေးကို သေချာအောင် မေးထားဦးမှုံး။ ခင်များပြောသလောက်နဲ့တော့ မလွှမ်းလောက်သေးဘူး။ မိန့်ကလေးတွေဆိုတာ ရိပ်တိတ်တိတ် ချိတ်တိတ်တိတ် လုပ်တာကတော့ ရှိုးနေပြီး ခင်များကို ရိပ်တိတ်တိတ်လုပ်တာ ဖြစ်နေဦးမည်။ တကယ်အတည်ကျတော့ တိုးသားထိသလို တွေ့နဲ့ သွားတတ်တယ် ကိုယ့်လူ” ဟု ဖျောင်းဖျေသောကြောင့် ညွှန်မောင်သည် ခင်ထွေးထံသို့ အတိအလင်း ချုစ်စာ ကြိုက်စာကို ရေးရောလသည်။ မကြာမီ ခင်ထွေးက “ဖေဖေ သဘောတူရင် ပြီးတာပါပဲ။ အထွေးသဘောနဲ့တော့ မလုပ်ပါရစေ့” ဟု စာပြန်လိုက်လေသည်။

လီမွှာတယ်။ ကောင်မလေး ငယ်ပေမယ့် လီမွှာတယ်။ လူကြီး

လမ်းသစ်စာအုပ်တို့က်

လူကောင်းသားသမီး ပီသတယ်ဟု ညွှန်မောင်သည် ချီးကျိုးပြီး တယ်လိုဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်လေသည်။ အော်ပရောအား ပျော်မနားကို တယ်လိုဖုန်းဆက်ပေးရန် ပြောပြီးချထားလိုက်၏။ တယ်လိုဖုန်းအနီးမှ မခွာနိုင်။ ကလင်ကလင်အသံကို စောင့်နေ၏။ စားပွဲပေါ်ရှိ အလုပ်ကို လည်း မလုပ်နိုင်။ အထွေး၏ တစ်ခါတုန်းက ပြောင်ကလိုကာ ကြည့်နေသော မျက်လုံးကြီးများကိုသာ မြင်ပောင်နေလေ၏။ စောင့်ရသည် ကာသောကြောင့် အော်ပရတာအား “ပျော်မနား မဆက်ရသေးဘူးလား” ဟု မေးရာ “ငါးမိန့်နဲ့ မရနိုင်ဘူး လူကြီးမင်းရင့်” ဟု ပြောသံကို ခံယူရလေမှ သူ့အဖြစ်ကို သူ ရိပ်မိလေ၏။ အစောင်က လာရောက်၍ “ဆရာ၊ လက်ဖက်ရည် ပြင်ပြီးပြီ ဆရာ” ဟု ပြောလေရာ လှည့်မျှမကြည့်ဘဲ “အေး” ဟု ဖြော၍ ထိုင်မြို့ထိုင်နေလေ။ စနီးမီးနေခန့်းမြှုံး အော်ဟာစ်နေရာ အပြင်မှ ကလေးငါးသံ ကြားရတော့မည်ကို စောင့်နားထောင်နေသော ဖစ်နှင့်တူစွာ ညွှန်မောင်သည် တယ်လိုဖုန်းကို စောင့်နေမိ၏။

“ကလင်၊ ကလင်” ပျော်မနားသို့ တယ်လိုဖုန်း ဆက်မိလေပြီ။

ညွှန်မောင်သည် တယ်လိုဖုန်းကို နာနာပါအောင် ဆုပ်လျက်မျက်နှာနှင့် ကျပ်နေအောင် ကပ်ထား၏။ “ဟဲလို” ဟူသော အသံကို သုသုကြားရသောအခါ -

“အထွေးတစ်ယောက် ရှိသလား” ဟု မေး၏။

“အခု စကားပြောနေတယ်လဲ”

“အစ်ကိုကြီး ပြောနေတယ်”

“အမလေး ... သိပါတယ်”

ညွှန်မောင်သည် “အမလေး ... သိပါတယ်” ဟူသော စကားကလေးတွေကို ချုစ်နေ၏။ ငှင့်စကားတို့၏ အမို့ပွားယ်ကို အနဲ့ဖို့လုံးဆင်ခြင်နေ၏။ ထိုစကားတို့ကို ဆောင်ကြုံးလာသော အသံနှင့် ဟန်တွင် နားဝင်ပိုယ်ဖြစ်နေ၏။ ထိုကြောင့် ဘာဆက်ပြောရမည်ပင် မသိဘဲ တွေ့နေမိလေ၏။

လမ်းသစ်စာအုပ်တို့က်

“ကဲလေ ပြောပါလား။ ဖေဖေနဲ့ စကားပြောချင်လို့လား”

“ဟာ... ဟာ... ညီမလေး မလုပ်နဲ့ မဟုတ်ဘူး။ ညီမလေးနဲ့ပြောမှာ ဟဲ... ဟဲ...”

“ဘာပြောမှာလဲ၊ ပြောလေ”

“ဟို... ဟိုဒင်း... အစ်ကိုကြီးကို ညီမလေးက ကတိတစ်ခု ပေးထားတယ်နော်။ အဘိုးကြီးသော့ တစ်ခုတည်းနော်၊ ဟုတ်လား။ တော်တော်ကြောကျတော့ အထွေးက ကောတိကေတာ မလုပ်နဲ့နော်၊ ဟုတ်လား။ အဘိုးကြီး သောာကျဖို့တော့ အစ်ကိုကြီး တာဝန်ထား။ အလုပ်ကိုကြိုးစားပြီး ရိုးရိုးသားသားနဲ့ လုပ်သွားရင် ပြီးမှာပဲ။ အထွေး”

“ဘာလဲ အစ်ကိုကြီး၊ နားထောင်နေပါတယ်”

“အဘိုးကြီးသော့ တစ်ခုတည်းနော်၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ အထွေးစကား တည်ပါတယ်”

“ဟဲ... ဟဲ... ခဲ့တွေး ဘာလုပ်နေသလဲ”

“မှန်းစားနေတယ်”

“ဟာ... စားချင်လိုက်တာ၊ ကျွေးပါလား”

“စားလေ၊ ရော့... ဟဲ... ဟဲ...”

နှစ်ယောက်သား ရယ်သံကို အပြန်အလုန် ကြားနေကြလော်။ တယ်လီဖုန်းကြီးထဲတွင် ရယ်သံနှစ်ခု တိုက်မိ ခိုက်မိကြမည်မှာ မလွှဲတည်း။ ရယ်သံရပ်ပြီး ဘာမျှမပြောကြ။ တယ်လီဖုန်းကိုကိုင်ပြီး ပြောစရာ ရှာနေကြ၏။

“ဘာပြောဦးမလဲ အစ်ကိုကြီး”

“ဘာမှုမပြောတော့ဘူး၊ ချုပ်ယို”

ထိုကြောင့် ညွှန်းမောင်သည် စိတ်ချုလက်ရှု အလုပ်လုပ်လျက်ရှိလော်။ ညွှန်းမောင်အဖို့ အလုပ်သည်ပင် အသက်၊ အသက်သည်ပင် အလုပ်ဖြစ်လာတော့၏။ ထိုထက် ဘာလုပ်လုပ် ငါတို့အလုပ်ဟူသော အခွဲသည် ပေါ်လာလော်။ သူတွေးရာ၊ သူပြောရာ၊ သူလုပ်ရာ ဟု လုပ်သံစာအုပ်တိုက်

သမျှသည် ညွှန်းမောင်အတွေး၊ ညွှန်းမောင်အပြော၊ ညွှန်းမောင်အလုပ် မဟုတ်တော့ဘဲ ငါတို့ (ဦးဘဆင်၊ ညွှန်းမောင်၊ ခင်ထွေး) အတွေး၊ ငါတို့အပြော၊ ငါတို့အလုပ် ဖြစ်လာတော့၏။

တစ်နှစ်ကြောလေပြီ။ အချိန်ကား ပြောင်းရွှေသွားလေပြီ။ ဦးဘဆင်သည် ပြောင်းလဲလာသော လက္ခဏာမရှိ။ ခင်ထွေးတွင် ပြောင်းလဲလာသော လက္ခဏာမရှိ။ ညွှန်းမောင်မှာလည်း အလုပ်လုပ်ရာမှာဖြစ်စေ ခင်ထွေးကိုရဖို့ရာ မျှော်လင့်ချက်မှာဖြစ်စေ ပြောင်းလဲခြင်းမရှိပေ။

ထိုကြောင့် ညွှန်းမောင်သည် ဦးလေးသောင်းအား ပျော်းမနား ဦးဘဆင်ထံသို့ စွဲစပ်ပြောဆိုရန် စေလွှတ်ခဲ့သည်မှာ ယနေ့ပါဆိုလျှင် ရှစ်ရက် စွဲလေပြီ။ ဤ ရှစ်ရက်မြောက်သောနောက်း မျှော်လင့်ချက်တို့သည် တောင်ကြီး အက်ကွဲပြုလဲသောနဲ့ ဖြစ်သတည်။

ဦးလေးသောင်း သွားစ ပထမနေ့က ညွှန်းမောင်၏ အကြားရှိသွား၊ ညွှန်းမောင်၏ အာရုံအကြည်ဓာတ်ရှိသွား၊ ညွှန်းမောင်၏ အသည်းနှလုံး၊ ညွှန်းမောင်၏ ဦးနောက်အားလုံးတို့တွင် မျှော်လင့်ချက်တို့သည် ဘောင်ဘင်ခတ် လျှော်ဝနေလေသည်။

“ပြီးပြီး ငါကိစ္စတော့ ပြီးပါပြီး။ ချော်... ဒါထက် ငါကလည်း ရန်ကုန်မှာ အလုပ်လုပ်နေတယ်။ အထွေးက ငါနဲ့ ရန်ကုန်လိုက်နေရမယ်။ သူ့ဖေဖေနဲ့ ခွဲနိုင်ပါမလား။ အဖေတစ်ခု၊ သမီးတစ်ခုဆိုတော့ ဒါကတစ်ခက်ပဲ။ အဘိုးကြီး သိပ်ပျော်း သိပ်လွှမ်းကျန်ခဲ့ရှာမှာပဲ။ ဒီလိုဆိုတော့ မကောင်းသေးဘူး။ အထွေး ငါဆိုမှာ ဆယ့်ငါးရက်နော်။ အဲဒီလိုဆိုရင် ကောင်းတယ်။ ငါဆိုမှာ အမြဲနေလည်း ငါမှာ အလုပ်ပျော်ချင် ပျက်ဦးမှာ။ သူ မယားဖြစ်လာရင် ငါက သိပ်ချိစ်မှာ။ သူ့ကို ဟိုလိုက်ပို့ရာ၊ ဒီလိုက်ပို့ရာ၊ မအားရာ၊ မနားရဖြစ်မှာ။ ငါမှာ အပြင်တွေက အလုပ်လုပ်စရာတွေကလည်းမှား။ မိန့်းမရှိနေတော့ မဏေခဏာထွက်လို့ မကောင်းတော့ဘူး။ ဒီတော့ သူ မရှိတဲ့ ဆယ့်ငါးရက်မယ် အလုပ်တွေနှင့်လုပ်၊ သူရှိတဲ့ ဆယ့်ငါးရက်မယ် သူနဲ့ ရှုပ်ရှင် လမ်းသံစာအုပ်တိုက်

အတူတူသွားကြည်း၊ မိတ်ဆွေတွေအိမ် လျှောက်လည်း၊ ပျော်ပျော်နေကြမယ်။ ကောင်းတယ်။ ဒီအကြံ လက်ခံတယ်” ဟု ညွှန်းမောင်သည် ဘုတာရုံမှ ဦးလေးသောင်းကို ပို့အပြန် စဉ်းစားလာခဲ့လေ၏။

ထိုနေ့ညာအပို့ ဘယ်သို့နေမည်၊ ဘယ်သို့ချစ်မည် စသည်ဖြင့် စဉ်းစားတွေးတော့ရင်း ပျော်မြူးနေသောကြောင့် တော်တော်နှင့် အိပ် မပျော်။ “ငါ အထွေးကို ကိုရွှေသားရဲ့မိန့်းမနဲ့ မိတ်ဖွဲ့ပေးထားမယ်။ ကိုရွှေသားမိန့်းမဟာ သိပ်တော်တယ်။ အိမ်ထောင်ရေး စီမံခန့်ခွဲရာမှာ အင်မတန် လိမ္မာတယ်။ အဲဒီလို မိန့်းမတွေ့နဲ့ ပေါင်းသင်းနေရမှု အထွေး ကလေးမိတ်ပျောက်ပြီး မယားလိမ္မာကြီးဖြစ်မှာ။ လူနဲ့သူနဲ့ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရေးအတွက် ဆရာမစင်ခင်ကြီး လက်ထဲအပ်ထားလိုက်ရင် ပြီးတာပါပဲလေ” ဟု အထွေးကလေးကို ရည်မှန်းကာ နေရာချေထားမိ ပေ၏။

ခုတံယနေ့တွင်ကား “ဦးလေးသောင်း ဒီအချိန်ဆိုရင် ဟိုကို ရောက်ပြီ။ ဒီအချိန်တော့ အာလာပ သရွားပတွေ ပြောနေကြတာနဲ့ ငါ ကိစ္စ ပြောရှိုးမှာ မဟုတ်ဘူး။ အထွေးလေးက ဦးလေးသောင်းကို ကပ်ပြီး ငါအကြောင်း မေးနေမှာပဲ။ အို ... အထွေး၊ အမြဲပြီးချို့တဲ့အထွေး၊ အထွေးနဲ့ အစ်ကိုကြီး ခုတော့ အတိအလင်း ချစ်ကြရတော့မယ်။ လွှတ်လွှတ်လပ်လပ် ချစ်ကြရတော့မယ်။ အို ... အထွေး၊ အမြဲရှိုးသားတဲ့အထွေး၊ အထွေးကလည်း ဘွင်းဘွင်းနဲ့ရှင်းရှင်း။ အစ်ကိုကြီးကလည်း ဘွင်းဘွင်းနဲ့ ရှင်းရှင်း။ အချင်းချင်း ဆက်ဆံကြတဲ့အခါမှာ မာယာတွေ၊ အပ်လီတွေ မပါဘဲနဲ့ ပေါင်းသင်းကြရတော့မယ်။ ဥဉာဏ်ဟာ ရင်ထဲ အသည်းထဲက အသံကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းထွေတ်ပြီး ကမ္မာလောက်ကြီးအတွက် သိချင်းကျူးရင့်တယ်။ ရင်ထဲ အသည်းထဲက တိုက်ရှိက်လာတဲ့ ဥဉာဏ်ဟာ ဘယ်တော့မှမရှိုးဘဲ သာယာနာပေါ်ပွုပ်ရှိသာလို့ အထွေး ရင်တွင်း အသည်းတွင်းက တိုက်ရှိက်လာတဲ့ စကားကလည်း အစ်ကိုကြီးကို အမြဲတမ်း သာယာစေလိမ့်မယ်။ အစ်ကိုကြီးရဲ့ ရင်တွင်း အသည်းတွင်းက

တိုက်ရှိက်လာတဲ့ စကားကလည်း အထွေးလေးကို သာယာစေလိမ့်မယ်” စသည်ဖြင့် ထမင်းစားရင်းလည်းတွေး၊ အိမ်သာတ်ရင်းလည်းတွေး၊ စာဖတ်ရင်းလည်းတွေး။

“ဟော ... နေ့လယ်ရောက်လာပြီ။ အဘိုးကြီးလည်း အားပြီ။ ခုနေ့ အဘိုးကြီးရဲ့ အည်ခန်းထဲမှာ ဦးလေးသောင်းရယ်၊ အဘိုးကြီးရယ် စကားစာပြာ့ကြတော့မယ်။ ဟင် ... ဦးလေးသောင်းကြီး ပြောမှုပြောရဲ့ ပါမလား။ ကဲလေ ပြီးမှာပါပဲ။ ဘာမှအနောင့်အယုက်ရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလို ဦးလေးသောင်းတို့ တတွတ်တွတ်နေကြတော့ အထွေးက ချောင်းနားထောင်တွင် သူ့ခများ ရှုက်တက်တက်နေမှာပဲ” စသည်ဖြင့် ညွှန်းမောင်၏ ဦးနောက်သည် ပျောလောင်ခတ်နေလေ၏။

နေ့လယ်တွင် ပြောဆိုပြီးပါက ဦးလေးသောင်းက ညွှန်းမောင် ထဲသို့ တယ်လိုပုန်းဖြင့် စကားပြန်ပြောရမည်ဖြစ်၏။ ဟန်ကျေလျှင်ပြီးပြီ၊ မဟန်လျှင် မပြီးသေးဘူးဟေသာ စကားအတိချုပ်းကိုသာ ပြန်ရမည် ဖြစ်သည်။ ထိုကြောင့် ညွှန်းမောင်သည် ထိုနေ့အပို့ တယ်လိုပုန်းအသံ လေတင်လေညာ ကြားလောက်ရာအရပ်မှ ဝေး၍ တစ်ရပ်တစ်ပါးသို့ မသွားပေ။ တယ်လိုပုန်း အသံလာတိုင်း တုန်လှပ်သောလက်ဖြင့် ကောက်ချုံနားထောင်၏။ တြေားကပြစ်လျှင် “ကိုညွှန်းမောင် မရှိဘူး” ဟု ပြောင်လိမ့်၍ ပြောလိုက်၏။ အမှန်မသိနိုင်ပါ။ အမြားမှ တယ်လိုပုန်း စကားပြောသည်ကို နားထောင်ပါလျှင် အလုပ်ရှုပ်မည်ဆိုက ရှုပ်နိုင်သည်။ အလုပ်ရှုပ်သဖြင့် ဤတယ်လိုပုန်းအနီးမှ ခွဲခွာသွားလိုက သွားရမည်။ အလုပ်ကိစ္စနှင့် ည်းသည်တွေလောက် ညွှန်းမောင်အပို့ နားမရှင်းစရာပင် ပြစ်လောက်ပေ၏။ သို့ကြောင့်ပင် ပြောင်လိမ့် လိမ့်ပါ၏။

ထိုနေ့အပို့ ပျော်မနားမှ တယ်လိုပုန်းမလား။ အဘိုးကြီး တော့ စွားနေသဖြင့် ကိစ္စကို မပြောရသေး၍လော့၊ အခွင့်မသာသေး၍ အဘိုးကြီး ရှိပါလျက် မပြောရသေးမြင်းလော့၊ သို့မဟုတ် ဦးလေးသောင်း

ကား တယ်လီဖုန်းဖြင့် စကားမပြောတော့ဘဲ ယနေ့ညာ မီးရထားဖြင့် လိုက်ပါလာလျှက် နက်ဖြစ်နဲ့နက်မှ ညွှန်းမောင်အား မက်လာသတင်းကို ဖွင့်အံ့လော့။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အထွေးနှင့် ညားမည်ကား သေချာသည်။ အထွေးသည် အခါများစွာကာ အပျို့သာဝသည် မလွှတ်လပ်၊ သွားချင်ရာ မသွားရာ၊ လုပ်ချင်ရာ မလုပ်ရာ၊ ဗျာနှုန်းပတ္တိတွေ ငဲ့ညာနေရသည်။ စသည်ဖြင့် ညည်းညားသည်။ ညွှန်းမောင်သည် အထွေးကိုရက လွှတ်လပ်ရေးကိုပေးရန် ကြော်ယ်ထားသည်။ “အစ်ကိုကြီးဟာ နှီးပြင်ယောက်ဗျား တွေလို အုတိတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး။ မိန့်မကို ချုပ်ချုပ်တာဟာ ကုလား အယူအဆတွေ့။ အစ်ကိုကြီးဟာ မိန့်မနဲ့ယောက်ဗျား တန်းတူအခွင့်အရေး ရထိက်တယ်လို ယုံကြည်တဲ့လူ။ ဒီတော့ အစ်ကိုကြီးနဲ့ဆိုရင် အထွေး စိတ်ချမ်းသာမှာ အမှန်ပဲ။ နှီးပြင် ယောက်ဗျားနဲ့သာရရင် အပျို့သာဝက ထက်တောင် ပိုပြီး မလွှတ်လပ်ဘဲနေမှာ” စသည်ဖြင့် ပျော်ရွင်စွာ တွေးနေရသည်နှင့် ခုတိယနေ့တွင်လည်း ညွှန်းကိုမှ အိပ်ပျော်လေသည်။

တတိယနေ့တွင် ဦးလေးသောင်း ပြန်လာမည်ကို မျှော်၏။ မီးရထား ဆိုက်သောအချိန်တွင် မော်တော်ကား အိမ်ရှေ့မှ ပြတ်သွားတိုင်း ထွက်ကြည့်မိ၏။ လုမ်းကြည့်မိ၏။ မဟုတ်တိုင်း ငေးကျေနှုန်းခဲ့လေ ၏။ ရထားအချိန်ကျော်လွှန်မှ မလာသေးသည်ကို ယုံကြည်ပြန်၏။

“မနေ့က စည်းသည်တွေများနေလို မပြောရသေးဘဲ ရှိမှာပေါ့။ အထွေးနဲ့ရတော့ ငါမှာလည်း အလုပ်တွေ အများကြီး သက်သာမယ်။ အခုတော့ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးဘက်က ဆိုရင် အလျှော့သွားရာ၊ မက်လာဆောင်လိုက်ရာ၊ လူနာသွားမေးရနဲ့ အချိန် သိပ်ကုန်တာပဲ။ ဒီကိစ္စတွေဟာ မိန့်မကိုယ်စားလွှတ်နိုင်ရင် ပြီး တာပဲ။ အထွေးကို လွှတ်မယ်။ ဒီအချိန်တွေကို အလုပ်မှာပဲ အသုံးချ လိုက်မယ်။ အထွေးကလည်း ဖျော်ဖျော်လတ်လတ် ရဲရဲတင်းတင်းဆိုတော့ အဲဒီ ပေါင်းရေးသင်းရေး ကိစ္စတွေမှာ သိပ်ကောင်းမှာ။ ဒါမှ

လမ်းသစ်စာအပ်တိုက်

ငါအချုစ် အထွေးဟာ ပါရမီဘက်ဆိုတာမျိုး ဖြစ်နိုင်မှာပေါ့။ အထွေး၊ အုံ ... အထွေး၊ ပါရမီဘက် အထွေးကလေး”

ညွှန်းမောင်သည် မလျှော့သော လုံးလာ၊ မလျှော့သော သမာဓိ၊ မလျှော့သော အာရုံတို့ဖြင့် ပျော်မနားမှ တယ်လီဖုန်းသံကို နာခံလျှက် ရှိပေ၏။ ရထားဆိုက်ချိန်များတွင်လည်း ဦးလေးသောင်း လာမလားဟု စောင့်စားမိ၏။

စာဖတ်သူတို့သည် ထိအဖွင့်တွင် မျှော်လင့်နားစွဲကြဖူးမည်မှာ မလွှပါ။ အခွေ စာဖတ်သူ၊ ထိပေါက်စဉ်ကို မျှော်မိသော အခွေ၊ စောစိတ်တို့ကို ဆင်ခြင်သုံးသပ်စမ်းပါလော့။ ညွှန်းမောင်၏ ယခုအော စိတ်နှင့် အခွေ၊ စောစိတ်တို့ကို ယုံ့ကြည့်ပါလော့။

အခွေးမှ တစ်သိန်းတွင် တစ်ယောက် ထိပေါက်ရန်ကိုပင် ထိုက္ခာ မျှော်လင့် စိတ်စောနေပါလျှင် တစ်ဦးတည်း ဖြစ်လျှင်ဖြစ် ပျက်လျှင်ပျက် စောင့်စားရှောသော ညွှန်းမောင်မှာ အသိရှိမည်နည်း။

ရထားဆိုက်ချိန်ကျေတိုင်း ဦးလေးသောင်း မပေါ်လာသောအခါ ညွှန်းမောင်သည် စိတ်ရှုပ်လာလေ၏။ “အဘိုးကြီး ဖျားနာနေ၍ မပြောရဘဲ ဖြစ်နေသလား။ အုံ ... ဖျားနေရင် သာလိုပြောကောင်းတယ်။ ဖျားတယ် နာတယ်ဆိုရင် သေသားပြီးတွေ့ကြတာပဲ။ သားရေးသမီးရေး ဆိုရင် ပြီးမြင်ကြတာပဲ။ သမီးကလေး နေရာချုပ့် စိစောင့်ခဲ့ချင်မှာပဲ။ ဖျားရင်နာရင် သာပြီး ပြောကောင်းတယ်” ညွှန်းမောင်သည် စိမိလိုရာ ဘက်သို့သာ ဆွဲ၍ စဉ်းစားနေပြန်တော့၏။

“ဖျားရင် နာရင်လည်း ဦးလေးသောင်းက အကြောင်းကြားပို့ကောင်းတယ်။ မပြောတတ်ပုံးလေ၊ ဦးလေးသောင်းဆိုတဲ့လူကလည်း သူ့မယားငယ်တွေဆီကလွှဲလို ဘယ်သူ့ဆီမှ စာရေးချင်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး” ညွှန်းမောင်သည် သူဦးလေးသောင်းကို အပြစ်တင်းမိလေ၏။

အခါတိုင်း ညွှန်းမောင်ကား လမ်းလျှောက်မှုနှင့်တော့ပေါ့။ အကြောင်းမှုကား သူ၏ ရှေ့က်ကြမှာကို

လမ်းသစ်စာအပ်တိုက်

ဖန်တီးမည့် တယ်လီဖုန်းအနီးမှ မခွာလိုသောကြာင့် ဖြစ်ပေ၏။ လမ်းလျောက်ချိန် လမ်းမလျောက်မိသည်ကို တွေးမိသောအခါ “ဟာ... ဘာကိုခွဲရှိသလဲ၊ နောက်တော့ အထွေးနဲ့ တွဲလျောက်မယ်။ မနက် အစောကြီးထဲပြီး အထွေးနဲ့ လမ်းလျောက်မယ်။ အထွေးလည်း ကျွန်း မာရေးနဲ့ ညီညာတ်မယ်။ ပြောစရာရှိတဲ့ စကားတွေကိုလည်း လမ်းလျောက် ရင်းမှ ပြောကောင်းတယ်။ ပြီးတော့ လမ်းလျောက်လို့ အမြဲတမ်း ကျွန်းမာနေရင် အထွေးဟာ အမြဲတမ်း လုနေမှာပဲ။ ဒါထက် တရာ့၊ မိန့်မတွေဟာ လင်ရရင် နေချင်သလို နေပစ်လိုက်တယ်။ မပြုမပြင် ထင်သလိုနေတယ်။ ဒါဟာ ယောက်ရား အိပ်မပျော်အောင် လူပိတာ တစ်ခုပဲ။ မိန့်မဟာ လင်ရပြီးရင် လင်ကို မူးမပစ်ရဘူး၊ လင်ချုစ်အောင် အမြဲလုပ်နေရမယ်။ ယောက်ရားကလည်း မယားကို ပိုင်ပြီးသားမို့ မူးမပစ်ရဘူး။ ကိုယ့်မယားကို ကိုယ် အမြဲနောက်ပို့ ပို့နေရမယ်။ ငါတို့ တော့ အထွေးကလေးကို အဲဒီ လင်မယားဥပဒေကို သင်ပေးမယ်။ လမ်းလျောက်ရင်း သင်ပေးမယ်” ဟု စဉ်းစားလုံးတို့သည် မီးနီးမဆုံး မီးမဆုံး ဖြစ်လာလေ၏။

ညွှန်းမောင်သည် ဦးလေးသောင်းကိုသာ ထောင်းချင်၏။ “အလ ကား ဦးလေးသောင်းကြီး၊ စကားသာဖောင်နေအောင် ပြောနေချင်တာ၊ စာရေးဖို့များဖြင့် လက်ကျိုးနေသလိုပဲ” ဟု မြည်တွန်တောက်တိုးမီ လေ၏။ စောင့်ရင်းစောင့်ရင်း တစ်ခါတစ်ခါ စိတ်ပျက်လာသေး၏။

“တောက်... ဘာလို့ ဒီလောက်ကြာပါလိမ့်မလဲ။ ဘာများဖြစ်နေ ပါလိမ့်မလဲ။ ဒီလောက်မရောမရာနဲ့ နေရမယ့်အစား မပေးစားဘူးဆိုတဲ့ စကားမျိုး၊ ကြားပါရစေတော့” ဟု တမိတော့၏။ ထိုသို့ တမိလျှင် ညွှန်းမောင်သည် တုန်လုပ်ချောက်ချားသွား၏။ မပေးစားဘူး ဟုတ်လား၊ မပေးစားဘူး မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဦးဘဆင်သည် ညွှန်းမောင်အား များစွာ ချုစ်၏။ အရေးပေး၏။ ယုံယုံကြည်ကြည်နှင့် တာဝန်လွှဲ၏။ ညွှန်းမောင် မကြည်ဖြူ။ မကျေနှင်းအောင် ဘယ်သောအခါကုမှ မလုပ်ခဲ့။ ဦးဘဆင်

လမ်းသစ်စာအပ်ဝိုက်

သည် ညွှန်းမောင်အား ချစ်ရုံးမျှမက ညွှန်းမောင်၏ အရည်အချင်းများ ကို လေးစား၏။ “အထွေးနဲ့ပေးစားရင် သူနဲ့ငါဟာ တကယ့်သားအေ ဖြစ်သွားမယ်။ ငါဆိုတာကလည်း တစ်ကောင်ကြွက်။ ချစ်စရာ အမေ မရှိ၊ အဖေမရှိ။ သူကိုပဲ အဖေအဖြစ်နဲ့ ချစ်ရမှား။ နမူနာယူရမယ့် ယောက္ခမနဲ့ သမက်ဖြစ်နေမှာပဲ” ဟု ညွှန်းမောင်သည် အားလျှော့ချည် အားတက်ချည်နှင့် ဖြစ်ရရှာ၏။

“ငါကို တစ်နှစ်လုံးလုံး အကဲခဲတ် ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီပဲ။ ပြီးတော့ ငါမှာ သဘောမကျတာ တွေ့ဟန်မတူပါဘူး။ တွေ့ရင် ပါးစပ်က ဖွင့်ပြောမှာပေါ့။ ငါက မကြိုက်တာရှိရင် ပြောပါလို့ အကြိမ်ကြိမ် ပြော ဖူးသားပဲ။ ဦး၊ ဦးတွေးဖို့ မလိုပါဘူး။ ဦးကို အမြဲအကျိုးဆောင်မယ့် သမက်မျိုးပါ။ ဦးအလုပ်တွေကို ဘာမှ လူည်းကြည်နှင့် မလိုအောင် လုပ် မယ်။ ဦးက အများအကျိုးဆောင် အလုပ်တွေ လိုက်လုပ်နေရုံပဲ။ ထင် ပေါ်ကျော်ကြားအောင် အများပွဲလယ် ရုက်တက်အောင်နေရုံပဲ။ ဘယ်မှာ ဘာလူကြီး၊ ဘယ်ကုမ္ပဏီမှာ ဘာကြီးဆိုတဲ့ အလုပ်တွေ လုပ်နေရုံပဲ” ဟု ဦးဘဆင်၏ ဓာတ်ပုံကိုမေ့ကြည်ပြီး ပြောမိရှာသေး၏။ သို့ဖြင့် ဦးလေးသောင်း ပျော်မနားသွားနေသည်မှာ ယနေ့ ရှစ်ရက်တိုင်ခဲ့လေပဲ။

J

ထိုနေ့၊ တစ်မနက်လုံး မီးနှင့်များ ပိတ်ဖုံးနေခဲ့ပေ၏။ ညွှန်းမောင်တို့ အိမ်ရှေ့တွင် ပြုးလျေကိုရှိသော လမ်းမကြီးကို ရေးရေးသာ မြင်ရပေ၏။ မနီးမဝေးရှိ သစ်ပင်များ၊ အဆောက်အအုံများမှာ ကောင်းကင်နှင့် ရောလျေကိုရှိသော မိုင်းညီးညီး တောင်ကမူများနှင့် တူနေတော့၏။ အိမ်ရှေ့လမ်းတွင် ဖြတ်သန်းသွားလာကြသော လူည်းများ၊ မော်တော် ကားများ၊ လူအများကို မည်သည့်အရာ၊ မည်သွားမည်ဝါဟု တပ်အပ် မပြောနိုင်ရန် ခဲယဉ်းလှပေ၏။

လမ်းသစ်စာအပ်ဝိုက်

ညွှန်းမောင်အတွက် ခက်နေသည်မှာ ညာတွင် စောစောမအပိုမိုင် သော်လည်း နံနက်တွင် စောစောကြး နှီးလေသည်။ အိမ်ရှေ့တွင် ပက်လက်ကုလားထိုင် တစ်လုံးနှင့် ထိုင်နေလေ၏။ သူ့ရှေ့ရေးမှာ မိုးနှင့်များဖြင့် အုံဆိုင်းနေလေသဖြင့် ဦးဘဆင်၏ စကားတည်းဟူသော နေရာင်ခြည်ကိုသာ မျှော်လင့်နေ၏။

ရှစ်နာရီထိုးလေသော် မိုးနှင့်များသည် ကျွေစပြုလေ၏။ အရှေ့လောကာတ်မှ ထိုးထွေကိုလာသော ဖျောတော့သော နေရာင်ခြည်သည် မိုးနှင့်များနှင့် ရက်ကန်းရက်တမ်း ကစားလိုက်ပေ၏။

မကြာဖီ တက္ကာစီတစ်စီးသည် အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်လာ၏။ ဦးလေးသောင်း ဖြစ်မှာပဲဟု ညွှန်းမောင်သည် ထက်ညွှန်း၏။ အစစ်ပါပဲ။ ဦးလေးသောင်း ပြန်လာလေပြီ။ ဦးလေးသောင်းကားပေါ်ကဆင်းပြီး ခပ်ဖြည့်းဖြည့်း အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာလေပြီ။ ညွှန်းမောင်၏ ကိုယ်တွင်း၌ ငလျင်လွှပ်လျက် ရှိနေလေပြီ။ ညွှန်းမောင်၏ရင်သည် တုန်း၍လာလေ၏။ ဦးလေးသောင်းကိုမြင်လျင် ညွှန်းမောင်သည် ဘာမျှမပြောနိုင်။ ဦးလေးသောင်းလက်ထဲမှ ယုံစရာရှိတာကိုသာ ဆွဲယူလိုက်သော်လည်း ဦးလေးသောင်းမှ နှုတ်မဆက်နိုင်။ ထူးဆန်းသည်မှာ ဦးလေးသောင်းကလည်း ဘာမျှစကားမပြောခြင်းဖြစ်၏။ ညွှန်းမောင်သည် ဝစ်းမသွားချင်၊ ဆီးမလွှတ်ချင်ဘဲ အိမ်သာသွားတက်၏။ ကြားရတော့မည်။ ဘာသတင်းကို ကြားရမည်နည်း။ ညွှန်းမောင်က ကြားရမည်သတင်းကို မတွေးစုံပေ။ ကြားလည်း မကြားချင်သေးပေ။ အမက်းလာသတင်းကို ကြားရလျင် မခက်ပါလော့။ ခုနှစ်ရက်ကျော်ကျော် ရှစ်ရက်တိုင်တိုင် ဦးလေးသောင်း ပြန်လာမည်အရေး မျှော်မိ၏။ ကဲ ... ဦးလေးသောင်းရောက်ပါပြီ။ ညွှန်းမောင်ကား ဘာလုပ်ရမည်ကိုမသိ။ ညွှန်းမောင်သည် မထွက်ချင် ထွက်ချင်ဖြင့် အိမ်ရှေ့သို့လာခဲ့၏။ ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် ခွေခွေကြီး ထိုင်နေသော ဦးလေးသောင်းက -

“ဂလုပ်မှာ အခု ဘာကားပြနေသလဲပေါ့” ဟု မခိုမဆိုင်လမ်းသစ်စာအုပ်တိုက်

စကားမရှိ စကားရှာ ပြောလေ၏။ ညွှန်းမောင်က “မပြောတတ်ဘူး” ဟု ဖြေလိုက်၏။ သူတို့ကား ထိုစကား သူတို့နှင့် လုံးဝမဆိုင်သည်ကို သိကြ၏။ အတန်ကြာ ဆိတ်ပြီးနောက်မှ စကားများ ထွက်လာကြ၏။

“ဦးလေးသောင်း မနေ့က ပြန်လာမလားလို့ မျှော်နေတယ်” မနေ့ကသာ မျှော်ပါသလော အထွေစာဖတ်ဘူး။ မနေ့က မျှော်သည်ဆိုသောစကား မှန်ပါသလော။ “အေး ... ပြန်တော့ ပြန်မလိုပဲ။ အဘိုးကြီးက နေပါဦးဆိုလို့” အဘိုးကြီးက တားထားသည်ဆိုပြန်ပြီ။ ညွှန်းမောင်တို့ ရှေ့ရေးများကို အတိအကျ အကွက်ချပြီး စီမံပေးနေကြောင့်လော။

“ဦးလေးသောင်း သိပ်ကြာတာပဲများ”

“ကြာဆို ကဲ ... ငါတဲ့ စိတ်နအေးအေးလျှလျထားပြီး နားထောင်း။ စဉ်းစားနားထောင်း။ အဘိုးကြီးဟာ ခုနှစ်ရက်လုံးလုံး စဉ်းစားပြီးမှ ဒီစကားကို ပြောလိုက်တာပဲ။ သူ့ခများကြီး စဉ်းစားရာတယ်”

“ကဲများ အဖြေက ဘယ်လိုတုန်း”

“အဘိုးကြီး ကောင်းမကောင်းမအိပ်၊ ကောင်းကောင်းမစား၊ အဖြေစဉ်းစားနေတာပဲ။ ငါကို ဇကာင်းဇကာင်း ဇကျေးမွေးအညွှန်ခံထားပြီး ဘာမှ စကားတော့ ဇကာင်းဇကာင်းမပြောဘူး။ သူ့ဟာသူ တွေနေတာပဲ။ အိမ်ပေါ်တက်လိုက်၊ အောက်ဆင်းလိုက်နဲ့ ခင်ထွေးနဲ့ကလွှလို့ ဘယ်သူနဲ့မှုလည်း စကားမပြောဘူး။ အလုပ်ဆိုတာလည်း မဆင်းဘူး။ ဘာမှမလုပ်ဘူး”

“ကဲ ... ဦးလေးသောင်း ဘာလဲ။ အဖြေက ဘယ်လိုတဲ့လဲမျှ”

“အဖြေကလား တို့တို့ပဲ။ ယောက်ဗျားပဲ ညွှန်းမောင်ရာ ဘာစိတ်ပုံစရာရှိသလဲ။ ပုံချင်းပုံ မိန်းမကသာ ပုံရမှာပေါ့”

“ဦးလေးသောင်း ကျွော်တော် ယောက်ဗျားစိတ်ရှိတဲ့လှပါ။ မပုံတတ်ပါဘူး။ ဘယ်လိုများ ပြောလို့လဲ”

“တိုတိပ်ကွာ၊ အကြောင်းမညီညာတိနိုင်ဘူးတဲ့။ သူ့သမီးကလည်း မချုစ်နိုင်ဘူးတဲ့”

“ဘာ ... ဘာဗျာ၊ သမီးကလည်း မချုစ်နိုင်ဘူးတဲ့၊ ဟုတ်လား။ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အထွေး ကျွန်ုတ်ကိုချစ်တယ်” ညွှန်းမောင်သည် ထိုင်ရာမှထား၏။ ပြုတင်းပေါက်တွင် လက်ထောက်၏။ “အထွေး ကျွန်ုတ်ကို ချစ်တယ်” ဦးလေးသောင်းသည် သတင်းစာကို ဖတ်နေလေ၏။ ညွှန်းမောင်ကား ဦးလေးသောင်းပြောသည်ကို မယုံနိုင်ဖြစ်၍ ဦးလေးသောင်းကစားတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်ဟု တွေ့ရှာ၏။ ထို့ကြောင့် ဦးလေးသောင်းက ငါက ကစားတာပါဟုသော စကားကို ဆိုမည်လားဟု အတော်ကြာ ငေးစောင့်နေ့မီသေး၏။

“တကယ်ပဲလား ဦးလေးသောင်း”

“ကောင်မလေးကလည်း စိတ်ညှစ်ဟန်တုပါတယ်။ ခေါင်းမြှုံးမြှုံး အိပ်ရာထဲ လဲနေတာပဲ။ မျက်နှာကလေးကလည်း အိုလိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ တကယ်ကို မချုစ်နိုင်ဘူးတဲ့”

“ဘာလို့တဲ့တဲ့”

“ဒါတော့ ဘယ်သိမလဲကွာ”

“သူ့အဖော် မပေးစားချင်တဲ့ အကြောင်းကရော”

“ဒါလည်း မသိဘူးကွာ”

“မသိဘူး၊ မသိဘူး။ စင်ဗျား ရှစ်ရက်တောင် ဟိုမှာနေဖြီး ဘာမှ မသိခဲ့ဘူး။ စင်ဗျား ဒါဖြင့် ဘာသိသလဲ”

ဦးလေးသောင်းကား ဘာမျှမဖြီး ညွှန်းမောင်အတွက် ဗျားစွာ ဝမ်းနည်းမိလေ၏။ ညွှန်းမောင်ကား ဦးလေးသောင်း ပြန်မလာရေးအတွက် ရှစ်ရက်တိုင်တိုင် မျှော်ခဲ့ရ၏။ ကဲ ... ယခု ဦးလေးသောင်း လာပါဖြီး ဘာလုပ်မည်နည်း။ ဦးလေးသောင်း ပြန်မလာသေးက ကောင်းသေး၏ ဟု တင်စားလိုက်လေသည်။ ညွှန်းမောင်သည် ပြုတင်းပေါက်မှ ခွာခဲ့၍ ကုလားထိုင်တစ်ခုတွင် သွားထိုင်ပြန်လေ၏။ ထိုင်ပြီး သက်ပြင်းကြီး လမ်းသစ်စာအုပ်တိုက်

ချလိုက်၏။ ရှုံးသို့ တွေ့တွေ့ကြီး ငေးကြည်နေလိုက်၏။ ဦးလေးသောင်းကား ညွှန်းမောင်ကို တစ္ဆောင်းအကဲခတ်ရင်း သတင်းစာပေါ်သို့ သာ မျက်နှာပြုထား၏။ ညွှန်းမောင်၏ မျက်တွင်းများသည် ရှစ်ရက်အထိပ်ပျက်ခြင်းကြောင့် ဗျားစွာ ချိုင်လျက်ရှိနေ၏။ ခြောက်သွေ့လျက်ရှိသော ဆံပင်တို့သည် ပြောင်းဖူးမွေးများကိုသို့ တထောင်ထောင် ဖြစ်နေလေ၏။ ဗျားစွာ ကြည်လင်တောက်ပလေ့ရှိသော မျက်လုံးများသည် ကြည်လင်တောက်ပခြင်း မဖြစ်နိုင်တော့ပြီး ဗျားစွာ ချို့သာ ပြီးခွင့်တတ်သော ပါးစပ်သည် ပြီးခွင့်ခြင်း မဖြစ်တော့ပြီး။

ညွှန်းမောင်၏ မျက်မှာက်တွင်ပင် တောင်ကြီး အက်ကွဲပြုလွှာသည်။ တောင်ကြီး အက်ကွဲပြုလွှာနေစဉ် ကျောက်မှုနဲ့၊ သဲမှုနဲ့ တို့သည် တထောင်းထောင်းထား၏။ ထို့ကြောင့် ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး ရှုပ်ထွေး အုံမြိုင်းနေလေ၏။ ညွှန်းမောင်၏ ဥာဏ်အမြင် ဥာဏ်စက္ခာ သည်လည်း ရှုပ်ထွေး အုံမြိုင်းနေလေ၏။

ညွှန်းမောင်သည် အခန်းထဲသို့ ဝင်သွား၏။ အိပ်ရာပေါ်တွင် ပစ်လုံလိုက်၏။ သူသည် မည်သူ့ နဲ့နဲ့ချည့်နဲ့သည်ကို ယခုမှ ရိုပ်မိ၏။ ယခင်က မျှော်လင့်စောကြောင့် ကိုယ်ကာယ်၏ နဲ့မှုံးကို သတိမထား ပါရှာ။

ခရီးရိုးရိုးကို တစ်ပြင် တစ်လျောက်တည်း သွားရသူနှင့် တက်လိုက် ဆင်းလိုက်သွားရသူ မည်သူက ပိုမောမည်နည်း။ တက်လိုက် ဆင်းလိုက် လုပ်ရသူမှာ တက်စဉ်အခါ အားကုန်စိုက်ရ၏။ ဆင်းသော အခါ အရိုန်လွန်ကျမသွားစေရန် အားစိုက်၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းထား၏။ အတက်အဆင်း အားကုန်စိုက်ရသည်ချည်းဖြစ်၏။ ဖတ်ဖတ် မော၏။ ညွှန်းမောင်၏ စိတ်သည် ရှစ်ရက်လုံးလုံး စင်ထွေး ရမည် မရမည် ပြသောမှတွင် တက်လိုက်ဆင်းလိုက် လုပ်နေခဲ့၏။ ယနေ့ကား သူ့စိတ် ဖတ်ဖတ်မောပြီး။

ညွှန်းမောင်သည် အိပ်လိုက်၏။ အိပ်ပျော်သွား၏။ သို့သော လမ်းသစ်စာအုပ်တိုက်

နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကား အိပ်ပျော်သည်မဟုတ်။ အိပ်မက် ပရမ်းပတာ တို့သည် နောင့်ယုက်လျှက်ရှိ၏။ ခင်ထွေး သေသွားပြီဟု အိပ်မက်တွင် မြင်သဖြင့် အိပ်ရင်း စိတ်စောနေသေး၏။ မကြာမီ ခင်ထွေး သေရာက ထဲပြီး နှစ်ယောက်သား မြင်းရထား စီးသွားကြ၏။ ဦးလေးသောင်းက ရထားမောင်း၏။ ထူးဆန်းသော မြင်းရထားသည် ရေပေါ်တွင်လျှောက် ရှိ မောင်းသွား၏။ သူတို့သည် အဘယ်ကြောင့်မသိ၊ ညွှန်းမောင်၏ ဆရာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းပေါ်သို့ ရောက်သွား၏။ ကျောင်းပေါ်တွင် ခင်ထွေး ငါ်၏။ နောက် ရယ်၏။ နောက် ငါ်ပြန်၏။ သို့ဖြင့် အစီအစဉ် မရှိသော အိပ်မက်သည် ရောက်ချင်ရာ ရောက်ရင်းဖြင့် ညွှန်းမောင်သည် ရှစ်ရက် ခရီးကြမ်း၏ အမောအက်ကို ခံရှာလေသည်။

၃

ညွှန်းမောင်သည် ညာနေစောင်း (၃)နာရီလောက်တွင် နီးလေ၏။ တစ် ကိုယ်လုံး ဈွေးစေးများဖြင့် စွဲဖို့နေလေ၏။ ရှေးရှေးက အိပ်ရာမှန်းလျင် လွန်စွာ လန်းဆတ်၍ အားအင်ရှိ၏။ ယုခုမှ စွမ်းနယ်နဲ့ချည့်လျှက် အိပ်ရာမှ နီးရ၏။ ခေါင်းမှာလည်း ထိုင်းနေသဖြင့် ဘာလုပ်ရမည်မသိ ဖြစ်နေ၏။ သူ၏ ထိုင်းမှုံးသော ဦးနောက်တဲ့ခါးကို ပျော်ရှုလေးကန် စွာ ဖွင့်ပေးလိုက်သည့်၌ အဆောတလျှင် ဝင်လာသွားကား အထွေးကလေး ဖြစ်သတည်း။

“အထွေး၊ အစ်ကိုကြီးကို မချစ်ဘူးဆို၊ ဟုတ်ပါမလား အထွေး ရယ်။ အစ်ကိုကြီးကို အထွေး ချစ်တယ်နော်။ ဂါဌင်ပါတီ တစ်ခုတုန်းက အဖြစ်ကလေးကို အစ်ကိုကြီး ခုထက်ထိ သတိရသေးတယ်။ တြေား လူတွေက သူတို့ အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ သူတို့ စားပွဲအသီးသီးမှာ စားသောက်နေကြတုန်း အစ်ကိုကြီးက စားပွဲတစ်ချပ်မှာ တစ်ယောက် တည်း ထိုင်နေတယ်။ အထွေးက တိုက်ပေါ်တိုက် အပေါ်ထပ်မှုာရှိတယ်။

လမ်းသစ်စာအုပ်တိုက်

အထွေးကို အစ်ကိုကြီး မမြင်ဘူး။ ဒီတော့ အထွေးက ကလေးတွေကို ခေါ်လားပြောလားနဲ့ အသပြုလိုက်တယ်။ ဒီတော့မှ အထွေးပေါ်တို့ကို ပေါ်မှာ ရှိတာသိလို့ အစ်ကိုကြီး မေ့ကြည့်လိုက်တယ်။ ဒီတော့ ညီမ လေးက ညာဘာက်လက်မနှင့် လက်ညိုးကို သုညသရွာာန်လုပ်ပြီး ဘယ်ဘာက်လက်ညိုးနှင့် ထက်ခြမ်းခွဲပြတယ်။ အစ်ကိုကြီးတော့ ဒီတုန်းက ညီမလေးပြတာ ဘာလို့မသိဘူး။ ညီမလေး မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ကြည့်နဲ့နေရတာနဲ့ အဓိပ္ပာယ်တွေ ဘာတွေ မတွေးမိဘူး ဟုတ်လား။ နောက်မှ ညီမလေးက တစ်ယောက်တည်း အဖော်ကွဲလို့ သနားပါတယ် လို့ ပြောတယ်ဆို။ အဲဒီလို့ ရွင်ပြီးပြီးကလေးနဲ့ ချစ်လုံးကလေးတွေ ပေးလေလေ အစ်ကိုကြီး ချစ်လေပဲ။ တစ်ခါတုန်းကလည်း အထွေးက အမိမင်းပန်းခြုံမှာ လျှောက်သွားနေတယ်။ အစ်ကိုကြီးက အမိမင်းထဲ ဝင်လာတယ်။ ဒီတော့ အထွေးကို ဆီးတဲ့ပြီး အမိမှာ ဘယ်သူမှမရှိလို့ မလာရဘူးလားလို့ မေးတယ်။ ဒီတော့ အထွေးက နှုတ်ခမ်းရုပြီး အမြင်ကတ်စရာကြီး ဘယ်သူက မလာရဘူးဆိုလိုလဲ၊ လာ သွားကြ မယ်ဆိုပြီး အမိမထဲသွားကြတယ်။ ဒီတုန်းက အမှုအရာတွေ၊ ဒီတုန်းက ပြောတာဆိုတာ ညျှော်ခံတာတွေကို ချစ်တဲ့အမှုအရာလို့ အစ်ကိုကြီး အကဲခတ်ခဲ့ပြီး ညီမလေး ချစ်တယ်နော်။ ဦးလေးသောင်းကြီး ပြော တဲ့စကား အစ်ကိုကြီး မယုံဘူး”

ညွှန်းမောင်သည် အိပ်ရာမှထ၏။ ဦးလေးသောင်း စကားကို မယုံမှာကြောင့် အားတင်းသွားပြန်၏။ မယုံဘူးဟူသော စကားကို ရေ ချွဲတ်ကာ အပြင်သို့ ထွေက်လာ၏။ ဦးလေးသောင်းကား ပက်လက် ကုလားထိုင်တွင် အိပ်ပျော်နေ၏။ နံနက်က ဦးလေးသောင်း ပြောပုံ ဆိုပုံမှာ တည်တဲ့လှသဖြင့် မယုံရန် ခက်ဘီသေး၏။ ယုံမည် မယုံဘူးဟု ညွှန်းမောင်သည် ဝမ်းတွင်း၌ အတိုက်အခဲပြောပြီးသော် သေချာ အောင် တယ်လိုပုံနဲ့အနီးသို့ ကပ်မိလေ၏။ ပျော်မနားသို့ တယ်လိုပုံနဲ့ အော်ပြန်လေ၏။ ဦးလေးသောင်းကား ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် တွေ့နဲ့ကြိုးကြိုး

လမ်းသစ်စာအုပ်တိုက်

ဉာဏ်လိုက် လုပ်လိုက်၏။ ဉာဏ်မောင်ကား ဦးလေးသောင်း နှီးလာခြင်းကို အလိုဂို၏။ စင်ထွေးက သူ့ချုစ်သေးသည်ကို သိစေလို၏။ သို့သော် ဦးလေးသောင်းကား အိပ်မြို့ အိပ်နေပြန်၏။

မကြာမီ တယ်လိုဖုန်း ပျော်းမနားသို့ ဆက်ပြီးသား ဖြစ်သွား လေ၏။

ဦးဘဆင်နံပါတ်ကို တောင်းယူ၏။

“ဟလို” ဟု သုသံကလေးအသံသည် ပျော်းမနားမှ လာလေ၏။ ဉာဏ်မောင် တယ်လိုဖုန်းပြောရင်း ကယာင်ချောက်ချား ဖြစ်သည်မှာ တစ်သက်လုံး နှစ်ကြိမ်သာဖြစ်ပူး၏။ ပထမဆုံး တယ်လိုဖုန်းတွင် စကားပြောသောအကြိမ်နှင့် ယခု စင်ထွေးဆီ ပြောသောအကြိမ်ဖြစ်၏။

“မစင်ထွေးတစ်ယောက် ရှိသလား”

“ပြောနေတယ်လေ အစ်ကိုကြီး”

ဉာဏ်မောင်သည် သူ့အသံပျက်သလောက် စင်ထွေးအသံ မူလ သံပေါက်နေသည်ကို သတိထားမြို့၏။ သူ စကားမပြောနိုင်သေး။

“အစ်ကိုကြီး ဘာပြောမလဲ၊ ဖေဖေနဲ့ ပြောမလိုလား”

“ဟန်အင်း ... မဟုတ်ဘူး၊ အထွေးနဲ့ ပြောချင်တယ်။ ဦးဘယ် မှာလဲ။ အနားမှာရှိသလား”

“မရှိဘူး၊ အစ်ကိုကြီး ဘာပြောမလဲ”

ဉာဏ်မောင်သည် စင်ထွေးအဖြောက်နေသိအလား သူ့အမေးကို မမေးခံသေးဘဲ နေသိ၏။ နောက်မှ ကဲလေ ပြီးပြီးပြတ်ပြတ်ပေါ်ဟု အားယုံကာ မေးရလေ၏။

“ညီမလေးက အစ်ကိုကြီးကို မချုစ်နိုင်ဘူးလို့ ပြောတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်လား” ဉာဏ်မောင်၏ ပါးစပ်သည် တယ်လိုဖုန်း စကားခံခွဲက်မှ ဘေးချော်ထွေက်သွား၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ အထွေး ဒီလိုပြောတယ်။ ရကာင်း

လမ်းသစ်အနုပ်တိုက်

ပါပေါ့ အထွေးရယ်” ပျော်းမနားဘက်မှ အထွေးသည် သူ့ညည်းညှာသံ ကို သုသံကြားရ၏။

“ဟား ဟား ... အစ်ကိုကြီး နိုးးမလိုလား”

“အထွေး၊ ရယ်စရာမဟုတ်ဘူး အထွေးရဲ့။ အထွေး အစ်ကိုကြီးကို မချုစ်ပူးလား”

“မချုစ်ပူး”

“ဘာလို့ မချုစ်တာလဲ”

“မချုစ်နိုင်လို့ မချုစ်တာ ဟီ ... ဟီ ...”

“အထွေး အတည်ပြောစမ်းပါ”

“အတည်ပြောတော့၊ အထွေးမှာ ချိစ်တဲ့လူရှိနေပြီ”

“ဘယ်သူလဲ ပြောပါ၌း၊ ဘယ်လိုလုလေး။ အစ်ကိုကြီးတို့ထက် ဘယ်လိုသာသလဲ။ အစ်ကိုကြီးထက် သာတာရရင် သဘောတုပါတယ်။ ကျေနပ်ပါတယ်။ အစ်ကိုကြီးကတော့ ညီမလေးကို တစ်သက်လုံး ချိစ်နေမှာပဲ။ ဘယ်သူတဲ့ ညီမလေးရဲ့”

“ဟား ... ဟား ... အလကားပြောတာ။ ချိစ်တဲ့လူမရှိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုကြီးကိုလည်း မချုစ်နိုင်ဘူး”

“ဘာလို့ မချုစ်နိုင်တာလဲ အထွေးရဲ့၊ ပြောပါ၌း”

“ဘာလို့ မချုစ်မှန်း မသိဘူး၊ ချိစ်လို့ကိုမရဘူး”

“အစ်ကိုကြီးအကြာင်း ဘာများ မဟုတ်တာတွေ ကြားနေလို့ အထွေး မချုစ်တာလဲဟင်း၊ ပြောပါ၌း အထွေးရယ်”

“ဘယ်သူပြောတာမှ အထွေးက ယုံတာမဟုတ်ဘူး၊ အထွေးကိုယ်ပိုင်ညာက်နဲ့ ချင့်ချိန်စဉ်းစားပြီးမှ ပြောတဲ့စကား။ အထွေး မချုစ်နိုင်ဘူး၊ အထွေး မချုစ်ဘူးဆိုလို့လည်း အစ်ကိုကြီး ဝမ်းမနည်းပါဘူး၊ အထွေး သိပါတယ်”

“နဲ့ ... ဟိုတုန်းက ဖေဖေသဘော တစ်ခုပါပဲလို့ အထွေး ဘာလို့ ပြောသလဲ”

လမ်းသစ်အနုပ်တိုက်

“ဖေဖေ သဘောမတ္ထဘူးထင်လို့ ထမင်းရော့လာ လျှာလွှဲပြော တာပဲ”

ညွှန်းမောင်မှာ ဘာပြန်ပြောရမည် မသိ၍ ကြောင်နေစဉ်တွင် ခင်ထွေးလည်း တယ်လီဖုန်းကို ပိတ်လိုက်လေ၏။ တယ်လီဖုန်း ပြတ် လိုက်သံ ကြားလိုက်လျှင် ညွှန်းမောင်သည် မှားသွားသည် ထင်မိ၏။ နောက် အတန်ကြာမှ တယ်လီဖုန်းကို ချထားလိုက်၏။ ဦးလေးသောင်း ဆီသို့ လျည့်ကြည့်လိုက်၏။ တော်ပါသေး၏။ ဦးလေးသောင်း အိပ် လျက်ပင်။ တယ်လီဖုန်းတွင် ဘာပြောကြသည်ကို ဦးလေးသောင်း မကြား။ ဦးသာဆင်တိုနှင့် တွေ့ကတည်းက အပျက်ကို ဘယ်တုန်းကမှ မတွေး။ အဖြစ်ကိုသာ တစ်ဖက်သတ် တွေးခဲ့သော ညွှန်းမောင်သည် အပျက်၏အကြောင်းရင်း။ အပျက်၏ အဖြစ်သနှစ်၊ အပျက်၏အကျိုး တို့ကို ဉာဏ်မင့်မိန့်ပြု။ သူ တည်ဆောက်ခဲ့သော မွှေ့လင့်ချက် တောင်ကြီးသည် အက်ကွဲပြုလွှားရုံမျှမက သံဖြစ်၍ ရေတွင် မူးပါ သွားခဲ့ပြီ။ ညွှန်းမောင်ရှေ့တွင် ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်သော လွှင်တီး ခေါင်သာ ရှိတော့သည်။

၄

ညွှန်းမောင်သည် စိတ်ပြုလက်ပျောက် ရုပ်ရှင်ဝင်ကြည့်၏။ အရုပ်တွေ ကိုသာ မြင်ရ၍ အသံတွေကိုသာ ကြားရ၏။ ဘာလုပ်နေကြသည်၊ ဘာပြော ဘာဆိုနေကြသည်ကို နားလည်ရန် စိတ်စုံစိုက်၍ မရနိုင်ချေ။ မျက်စီထွှေး၏ မျက်နှာသာပေါ်လျက် နားထဲတွင် “ဖေဖေ သဘောမတ္ထဘူးထင်လို့ ထမင်းရော့လာ လျှာလွှဲပြောတာ” ဟုသော စကားကိုသာ ကြားနေ၏။ ရုပ်ရှင်ထဲမှ စကားပြောသံလည်းကောင်း၊ သီချင်းသံ အတိုးအမှုတ်သံလည်းကောင်း ခင်ထွေး၏ နောက်ခုံးစကား ကို နှစ်မသွားချေ။ ညွှန်းမောင်သည် ရုပ်ရှင်ကြည့်ရင်း စိတ်ညွှတ်လာ

လမ်းသစ်စာအပ်တိုက်

ပြန်၏။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရသည်မှာ မျက်စီနောက်သည်။ နားရုပ်သည်ဟု ထင်မိ၏။ ကြာရည်စွာ အောင့်အည်းမနေနိုင်တော့ဘဲ ရုပ်ရှင်တစ်ဝက် မကျိုးမီ ရုံအပြင် ထွက်ခဲ့လေ၏။ ရုံရှေ့ရောက်သောအခါ အိမ်သို့လည်း မပြန်ချင်။ စိတ်ပျော်အောင် ဘာလုပ်ရမည်နည်းဟု စဉ်းစားနေစဉ် “ဟေ့... ညွှန်းမောင်” ဟု အော်ခေါ်လိုက်သော အသံကို ကြားရလေ၏။ အသံရှင်ကို ကြည့်လိုက်သောအခါ အရပ်ရှည်ရည် ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ မာ ဖလာ ခေါင်းစည်းထား၍ ဖရော့ကုတ်နှင့် လွှာတစ်ယောက်ကို တွေ့ရ လေ၏။ ထိုသွေ့၏ မျက်မှန်ကား မီးရောင်ဖြင့် တဝင်းဝင်းနေ၏။ သူ ကား ညွှန်းမောင်၏ ကျောင်းနေပက်သွားယူယူချင်း စံဖေဖြစ်လေသည်။ စံဖေကပြီးပြီး “ဟေ့... သူဇွှေးသမက် ဘယ်သွားမလိုလဲကွာ” ဟု မေး၏။

“ငါပျင်းတာနဲ့ ရုပ်ရှင်ကြည့်တာပဲ။ ပိုပျင်းလာတာနဲ့ ထွက်လာ တာပဲ။ ဘယ်သွားရမယ် မသိပါဘူးကွာ”

“ဒါဖြင့် ငါနဲ့လိုက်ခဲ့။ မင်း ပျော်စေရမယ်”

“သွားမယ်လေ ဒါဖြင့်”

“ခဏစောင့်ဦး”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ရုံရှေ့ ခပ်မူာင်မူာင်တွင် စောင့်နေကြ၏။ မကြာမီ ရုံတွင်းမှ ၂၂ နှစ်ခန်းရှိသော မီန်းမပျိုးတစ်ဦး ထွက်လာ ၏။ မီန်းမပျိုးမှာ မီးရောင်တွင် ဝင်းလုံလုံ အသားရှိ၏။ မျက်နှာလွှာပ ၏။ ကိုယ်လုံး နိုင်သည်၍ ခပ်ပြတ်ပြတ် အရပ်ရှိ၏။ ပုသည်ဟုကား မဆိုနိုင်။ သူသည် ကတ္တိပါ ကုတ်အကျိုးကလေးကို လက်မှပိုက်ထား၏။ ပိတ်ပါးအကျိုးတို့ လက်ကျေပ်နှင့်ဖြစ်၏။ စံဖေက ထိုမိန်းမပျိုးရှေ့တွင် ကိုယ်ရောင်သွားပြ၏။ ထိုမိန်းမပျိုးသည် တောင်မြောက်လေးပါး ကြည့် ခြင်းမရှိဘဲ စံဖေနောက်သို့ လိုက်သွားလေ၏။ စံဖေသည် ညွှန်းမောင် ကို လက်ခွွဲခေါ်ပြီး ကားတစ်စီးပေါ်သို့ တက်လေ၏။ ညွှန်းမောင် စီဖေတို့၏ကြားတွင် ထိုမိန်းမပျိုးက တက်ထိုင်လိုက်၏။ ကားသည် တစ်ပြီးနှင့် ထွက်လေ၏။

လမ်းသစ်စာအပ်တိုက်

အတန်ကြာသွားမိလျှင် စံဖေက မိန်းမပျို့၏ မေးကို ကိုင်လျက် -
“အလှ၊ ဟောဒါက သူတွေးသမက်လောင်း ကိုညွှန်းမောင်တဲ့က္”
ဟု မိတ်ဆက်လေလျှင် လူလှက ပြောင်ချော်ချောင် မျက်နှာထားနှင့်
ခေါင်းငဲ့ကာ -

“ဟုတ်တယ်လား ကိုကို” ဟု မေးလေ၏။

ညွှန်းမောင်ကား မြို့ပူရာ ကင်းမှာင့်ဆိုသလို တစ်ကိုယ်လုံး
အော်သင့်ဖြင့် ပုံထူသွားလေ၏။ သူငယ်ချင်းကိုကား ဘာမျှမပြာ
တော့ဘဲ -

“ဟေး ... ဒရိုင်ဘာ၊ ကားရပ်စမ်း” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။
ကားသည် ဘရိုတ်အုပ်လိုက်ရာ ကျိုခနဲ့ မြည်သွားလေ၏။

“ဟေး ... ညွှန်းမောင် ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ မင်းမျက်နှာကြည့်ရတာ
မသက်သာလိုက်တာကွာ”

လူလှသည် ညွှန်းမောင်ကို ၁၁:ကြည့်နေလေ၏။

“ဟာကွာ ... မင်းသိပ်လောင်တဲ့ကောင်း။ ငါ မင်းနဲ့ မလိုက်ချင်
တော့ဘူး”

“အဆန်းလိုက်လို့ ငါ လျောင်တာပြောင်တာ၊ မင်း ခါတိုင်း
ခံနိုင်ရက်သားနဲ့၊ ခု ဘာဖြစ်လာသလဲ၊ ဒရိုင်ဘာ ဆက်သာမောင်း”

“သူငယ်ချင်း ငါ စီတ်မကောင်းလာဘူး။ စီတ်ညှစ်တယ်၊
ငါကို မလောင်ပါနဲ့နော်၊ ငါ စီတ်ညှစ်နေတယ်”

“ဘာလို့လဲကွာ”

“နောက်မှပြောမယ်ကွာ”

“ကဲ ... ဒီနေ့ညတော့ စီတ်မည်နဲ့ ငါလူ။ ကဲ ... အလှ၊ အလှ
ကိုကို စီတ်ညှစ်နေတယ်။ သီချင်းကလေးတစ်ပုဒ် လုပ်ပါး”

လူလှသည် သီချင်းဆိုရန် မရဲသကဲ့သို့ရှိ၏။ ညွှန်းမောင်သည်
တကေသာ စီတ်ညှစ်နေပုံရ၏။ ထို့ကြောင့် ညွှန်းမောင်ကို သမားသွား၏။
စံဖေ၏ နားနားသို့ကပ်လျက် တစ်စုံတစ်ရာကို ပြော၏။

လမ်းသိမ်းသုပ္ပါယ်

“ကိုစွာမရှိပါဘူး။ သူ စီတ်ညှစ်တာ တို့က လျှော်ပစ်ဖို့ဟာ
သူငယ်ချင်းကောင်းတို့ တာဝန်ပဲ အလှရဲ့”

လူလှသည် သီချင်းဆို၏။

ညွှန်းမောင်ကား များစွာ စီတ်မဝင်စားပေး။ မော်တော်ကားသည်
အင်းလျားကန်စောင်းသို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။ ဘေးပတ်လည် လုပ်သော မြင်
ကွင်း၊ ကြည်လင်ချမ်းမြှေသော လရောင်၊ ကားအပြေးမြန်သလောက်
အကလိသန်သော လေဟုန်တို့ကြောင့် ညွှန်းမောင်သည် အနည်းငယ်
သက်သာရုံရလေ၏။

အကင်းပါးသော အလှမှာ ညွှန်းမောင် တကယ်ပင် စီတ်ညှစ်
နေရာသဲည်ကို သီသဖြင့် သမားမြို့၏။ အထူးငဲ့ညာစွာ ဂရိုစိုက်၏။

ဟိုတယ်သို့ ရောက်သောအခါ ရှုံးဝရန်တာတွင် သုံးယောက်သား
ထိုင်ပြီး အစားအသောက် မှာကြေလေ၏။ လူလှသည် ညွှန်းမောင်ကို
နောက်ခြင်း၊ ပြောင်ခြင်းမပြုဘဲ တည်တည်ကြည်ကြည် ပြောဆို၏။
ယုံယုယယ ပြုစု၏။ ညွှန်းမောင်သည် မည်မျှပင် ခင်ထွေးကိုစွဲ၍ စီတ်ဝင်
နေသော်လည်း လူလှ၏ တည်ကြည်မှု၊ ယုံယုယှု၊ အခြား မိန်းမရွင်တို့နှင့်
မတူမှုကို ဂရိုပြုမြို့လေသည်။ ညွှန်းမောင်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လရောင်
ပက်ဖျော်းလျက်ရှိသော သစ်ပင်များ ဆီသို့သာ ၁၁:နေ့လေရာ လူလှက -

“ကိုကို ဘာတွေများ ၁၁:၁၁:ပြီး တွေးနေတာလဲ ကိုကိုရဲ့”
ဟု မေး၏။ ညွှန်းမောင်သည် ဘာမျှမပြု။ သက်ပြင်းကြီးချုပြီး ငိုင်ရှုံး
သာ နေလေ၏။

“ကိုကို ကျွန်းမတို့အလုပ်ဟာ သူများကို ဖျော်ဖြေရွှေတဲ့ အလုပ်
ပါ။ စီတ်ခုက္ခာရောက်နေတဲ့ လူတွေကို ကြည်လင်ပျော်ဆွင်လာအောင်
ဖျော်ဖြေပေးရတဲ့ အလုပ်ပါ။ အလုပ်ကိုက ဒီလိုဆိုတော့ လွယ်လွယ်နဲ့
ဖျော်ဖြေပေးနိုင်မယ် ထင်တာပဲ”

“မလှလှရယ်၊ ကိုစွာမရှိပါဘူး”

“အို...ကိုစွာမရှိရာ နေပါမလားရှင်၊ ကိုကိုတို့က ကျွန်းမတို့ အဖိုးအခ
လမ်းသိမ်းသုပ္ပါယ်

“ကဲ ... ပြောပါကိုကိုရဲ့။ လူလှတိုက ကိုကိုအကြောင်းကို သိပါရစေနော်။ သိတေဘာမှ ကိုကို စိတ်ပျော်လာအောင် လုပ်နိုင်မယ်။ ကိုကဲ ခုလို ငေးငေးမိုင်မိုင် ဖြစ်နေတော့ လူရော၊ ကိုကိုစံတို့ရော မပျော်နိုင် မရွှင်နိုင်တော့ဘူးပေါ့။ ပိုက်ဆံတွေ အများကြီး အကုန်ခံပြီး ပျော်ရွှင်ပျော်ကြတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ညွှန်မောင်၊ မင်း ခုလို လင်းတကြီးလို မိုင်နောက်၊ ငါတို့ အနောက်တာပေါ်က”

“କେବୁ ଫିରାପିଲାଯ୍” ୧ ତାକୁ ଯତିନ୍ଦ୍ରନ୍ଧାରୀ

ତାର୍ତ୍ତିବନ୍ୟ କ୍ରାତ୍ତିକାର୍ଯ୍ୟ | କ୍ରାନ୍ତିକାର୍ଯ୍ୟ | ପର୍ମାଣୁକାର୍ଯ୍ୟ |
କ୍ରାନ୍ତିକାର୍ଯ୍ୟ | କ୍ରାନ୍ତିକାର୍ଯ୍ୟ | କ୍ରାନ୍ତିକାର୍ଯ୍ୟ |

“ဒီလိုက္ခ၊ အင်း... ငါက အလုပ်ကထွက်ပြီး ဦးဘဆင်ဆီမှာ
လုပ်ကတည်းက ဘယ်သူငယ်ချင်းမဆို ဦးဘဆင့်သမီးကို ရမှာနို
ဒီလိုလုပ်တာပလို ထင်ကြတာချည်းပဲ။ ဟင့်အင်း... ငါ ကြာဆံကြော
မစားချင်ဘူး။ ကြက်ဥဇ်ကြောလောက်ပစားမယ်။ ငါဘာမှ ဇာုံးဇာုံး
စားမရဘူး။ ငါကလည်း မငြင်းခဲ့ဘူးကျိုး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ငါက
သေချာပေါက်ရမယ် ထင်တာကျိုး။ သမီးလိုချင်လို့လည်း ဒီအလုပ်က

၈၁။ အောင် အောင် အောင်

တရာ်ဝန်ဆေ

ထွက်တာပေါ်ကွာ။ ကောင်မလေးကလည်း အဖ သဘောတူရှင် ပြီး ရောတဲ့။ ငရှတ်ကောင်းမှုနဲ့ တောင်းလိုက်စမ်းပါဉိုးကွာ။ အင် လုပ်တဲ့သူကလည်း ပေးစားမယ့်လက္ခဏာ အမျိုးမျိုးပြတယ်။ ဒါနဲ့ တစ်နှုန်းက စွဲစပ်ဖို့ လူလွှတ်လိုက်တယ်။ ခုနက်ရက်တိုင်တိုင် စဉ်းစားပြီးမှ အဘိုးကြီးက အကြောင်းမညီညာတဲ့ မပေးစားနိုင်ဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်။ သမီးကလည်း မချုစ်ဘူးတဲ့ကို

“မိန္ဒာမဆိတာ မူလကျိုလပ်တာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ ကိုကို”

“မူလကျိုလုပ်တာ မဟုတ်ဘူး။ သူများပြောစကား မယ့်လို့
တယ်လီဖို့ ဆက်မေးတယ်”

“କେବେ... କୁଟିଗ ରକ୍ତଗୁର୍କିଗଲାଃ କିମି”

“မဟုတ်ဘူး ပျော်မနားက။ ပျော်မနားကို တယ်လီပုန်း ဆက်
မေးတော့ တကယ်မချစ်ဘူးတဲ့ လူရဲ့။ ဟိုတုန်းက ဖေဖော့ သဘော
တစ်ခုပါပဲလို့ ပြောတာဟာ ထမင်းရေပူလာ လျှောလွှာပြောတာတဲ့။ သိပ်
ရက်ရက်စက်စက် ပြောတာပဲ။ ကျျှပ်အပေါ်မှာ ဒီလောက်တောင် ရက်
စက်လိမ့်မယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ မထင်ဘူး။ ကျျှပ် တစ်နှစ်ကျော်ကျော်
အမျိုးမျိုးချစ်ခဲ့တယ်။ ဒီအချစ်ဟာ တစ်ဖက်သတ်အချစ်၊ နောက်ရိုးရဲ့
အချစ်ဖြစ်နေတာ ခုမှုသီရတယ်။ တစ်ခုက ဒီမိန်းကလေးဟာ အင်မတန်
ရိုးတယ်။ စကားတည်တယ်လို့ အထင်ကြီး ထင်စားလာခဲ့တာ ခုတော့
ချက်ချင်း စကားကို ပြောင်းပစ်လိုက်တာပဲ။ ကျျှပ်စိတ်ဟာ သူ့ကိုချစ်
လျက်နဲ့ မချစ်ရလို့ မာတာကတစ်မျိုး။ ဒီလောက် စွာင့်အောင့်ပြီး
ချစ်ခဲ့ရပြီးမှ အချစ်ခဲ့ရသူက စကားကို တုံ့ပြန်ခြင်းမပြုလို့ အားမလို
အားမရ ခက်တာကတစ်မျိုး။ စကားပျောက်လို့ ကရာဏာဒေါသာတွေ
စွာက်မိတာကတစ်မျိုး။ မျှော်လှင့်ချက်ဟာပျောက်တော့ မောတာကတစ်မျိုး။
မြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်၊ ညာစ်ချင်တိုင်း ညာစ်နေတာပဲ”

ລາວສະກິດສາມາປິດທິດ

စံဖော် လှလှတိုက ညွှန်မောင်ကို များစွာ သနားကြ၏။ လှလှသည် စိစက်ကို ဆိုဒါဖြင့် ရောစပ်ပြီး ညွှန်မောင်ကိုပေး၏။

“သောက်လိုက်ကိုကို၊ သောက်လိုက်။ ကိုကို ကြည့်ရတာ သွေးအားနည်းနေတယ် ထင်တယ်။ ဒါသောက်ရင် အားတင်းလာမယ်၊ အမောပြုမယ်လို့ အလှထင်တယ်”

ညွှန်မောင်သည် ဘာမျှမပြောဘဲ ယူကာ အမြန်သောက်ချုလိုက် လေ၏။ စံဖော်ကား အနည်းငယ် ပိတ္တိဖြစ်သွား၏။

“ကိုကို၊ အလှ တစ်ခုမေးမယ်၊ ဖြေမလား”

“ဖြေမယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ကိုကို ရည်းစားကလေးကို ထိထိရောက်ရောက် တွေ့ပြီပြီလား”

“အို... ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ လက်ဖျားနဲ့တောင် မတွေ့ဖူးဘူး”

“ဒါကြောင့် သိပ်ချုစ်နေတာ။ မရမနေနိုင် ဖြစ်နေတာ။ ထိထိရောက်ရောက် တွေ့ပြီးရင် ဒီလောက်ချုစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အလှတို့ ကိုယ်တွေ့ပါ။ သူတို့ အချုစ်ကိုယ့်လို့ ပုံပြီး ထိထိရောက်ရောက် အတွေ့ ခံလိုက်တယ်၊ ဘသားချောတို့ အချုစ်ပေါ့ပြီး စွန်းပစ်သွားကြတာပဲ။ အလှဖြင့် ဒါနဲ့ ဒီဘဝကို ရောက်လာခဲ့ရတယ်”

စံဖော်ကား စိစက်ကို တစ်ခုက်ပြီးတစ်ခုက် သောက်နေလေ၏။ ညွှန်မောင်ကား ရှုံးက မိန့်မရွင်ခံသည်မှာ အအာ အထိုင်း၊ စာမတတ် ပေမတတ် အောက်တန်းစား မိန့်ကလေးတွေ ထင်မိခဲ့၏။ ယခုကား ထိအထင်တို့ ပျောက်လေပြီ။

“ဒါက တချို့ယောက်ဘူးတွေတော့ ဟုတ်မှာပေါ့။ ကိုကိုတို့ ကတော့ ဒီလိုအစားထဲက မဟုတ်ဘူး။ တစ်ယောက်က ချုစ်လိုက်တယ် ဆိုရင် ဘယ်အဆင့်အတန်းရောက်အောင် ချုစ်ရချုစ်ရ ပျောက်သွားတယ် တော့ မရှိဘူး။ အမြဲတမ်း တိုးပြီးသာ ချုစ်နေတာပဲ”

“မယုံပေါင်း”

လမ်းသစ်အနုပ်တိုက်

“ယုံပါ လှရယ်”

“မယုံပေါင်း စမ်းကြည့်ပါလား”

နှစ်ယောက်သား ဝါးခနဲ့ရယ်ကြလေ၏။ ဦးလေးသောင်း ပျော်းမနားသို့ သွားသောနေ့မှ ယနေ့တိုင် ညွှန်မောင်သည် ဤအကြိမ် ပထမရယ်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ရယ်ခြင်းသည် ညွှန်မောင်အဖို့ များစွာ အသုံးဝင်လေသည်။ ရယ်ခြင်းကြောင့် အေးခြင်းခြင်းဖြင့် လေးအပ်သော ရင်သည် ပေါ့သွားလေ၏။ အရက်၏ တန်ခိုးကြောင့် အနည်းငယ် ထူးရှုံးလိုက်သော လုံးရှုံးကို ခံနိုင်ရည် ရှိလာ လေ၏။ လှလှ၏ ပျုံရှာယုယ်ခြင်းနှင့် ထိည့်၏ သာယာခြင်းတို့သည် ခင်တွေးက ထိုးလိုက်သောလုံးတို့ကို ဆွဲနှုတ်ကြလေပြီ။

ညွှန်မောင်သည် ပိပြုးပြီးနှင့် လှလှကို ကြည့်လိုက်၏။ လှလှက ထိုင်ရာမှုထပြီး ညွှန်မောင်၏ ပခုံးကိုကိုင်လျက် -

“ထ သွားကြနို့” ဟု ခေါ်၏။

ညွှန်မောင်သည် ထလိုက်မည် ရှိသောအခါ စံဖော် အကာအကွယ်အဖြစ် တစ်ခုတစ်ခုကို ပေးလိုက်၏။ အခန်းတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ ညွှန်မောင်သည် ထိအကာအကွယ်ကို လွင့်ပစ်လိုက်၏။ အကြောင်းကား ဤသို့တည်း။ လှလှသည် ရည်းစားနှစ်ယောက် ဆက် တိုက် စွန်းပစ်ခြင်းကို ခံရပြီးနောက် ကော်မရှင်နာမင်းကြီးတစ်ယောက်၏ မယားငယ် ဖြစ်လာသည်။ မင်းကြီးက အိမ်နှင့်ယာနှင့်ထားလေရာ လှလှက ညီမလေးမြှုမြေကို အိမ်သို့ ခေါ်ထားလေသည်။ မင်းကြီးက မြေမကို သိမ်းပိုက်ပြန်သဖြင့် လှလှနှင့် ကွဲကြသည်မှာ တစ်လမ္မသာ ရှိသေးသည်ဟု ညွှန်မောင်သိရ၏။ တစ်လအတွင်း ဤဘဝသို့ ရောက်လာရပါသည်ဟု လှလှက သနားစရာ အစီရင်ခဲ့၏။ လှလှကား အက်လိပ်-မြန်မာ ခုနစ်တန်းအောင်၏။ အလှ၊ အို... အလှ။ မင်းအဖြစ် အပျောက်ကား ဆိုးရွားလှပါ၏။ မင်းကို မောင် လိုက်လိုက်လှုလှု သနားပါဘ်၏။ ချုစ်မိ၏။ ယာခု လှလှ၏ အဖြစ်အပျောက်ကို နားသောတဆင်

လမ်းသစ်အနုပ်တိုက်

မိသောအခါ လူလှ၏ ဖြူစင်လတ်ဆတ်ခြင်းကို မောင် ယုံမိန်။ စံဖေ ကမ်းလျမ်းလိုက်သော အကာအကွယ်ကို သုံးခြင်းသည် လူလှ၏ ဖြူစင် လတ်ဆတ်ခြင်းကို မယုံရာရောက်၏။ ထို့ကြောင့် ညွှန်မောင်သည် အကာအကွယ်ကို မသုံးတော့ပြီ။

သူများစကားကို ယုံတတ်သော ညွှန်မောင်သည် မာသည်မ၏ စကားကိုပင် ယုံကြည်ပြန်တော့သတည်။

အေးမြှုသောလေသည် တဗျားဟူး တိုက်လျက်နေလေ၏။ ညွှန်မောင်သည် အိပ်ရာမှ နီးသောအခါ ယခင်က စားကြသောက်ကြသော ဝရန်တာရှိ ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်ခုတွင် မိမိ အိပ်ပျော်နေခဲ့သည်ကို သိရလေ၏။ ဝရန်တာတွင် လူလှနှင့် စံဖေတို့ကားမရှိ။ အခန်းတွင်းမှာ ရှိလေသလေား။ ညွှန်မောင်သည် အခန်းဆီသို့ ကြည့်လိုက်ရာ တံခါးပိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ တစ်လောကလုံး ဆီတို့ပြီးလျက်ရှိ၏။ အေးမြှုသောနှုန်းကား ထက်မြှုက်စုံရွှေ တိုက်ခတ်လျက်ရှိ၏။ ညွှန်မောင်သည် မိမိရင်ဘတ် ဟောင်းလောင်းပြစ်နေသည်ကို သတိရပြီး အကျိုးကြယ်သီးများ တပ်လေ၏။

“ငါ ဘာတွေလုပ်ခဲ့သလဲ” ဟု စဉ်းစား၏။ ယခုကား သူ့ ဦးနှောက်သည် အေးနေပြီဖြစ်ရကား သူလုပ်ခဲ့သော လုပ်ငန်းအစီအစဉ်သည် ရထားတွေကြီး ဆိုက်လာသလို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေါ်လာလေ၏။ “ငါ မနေ့က တစ်နေ့လုံး စိတ်ညွစ်တယ်။ ဉာနေလည်း စိတ်ညွစ်တယ်။ ရပ်ရှင်ကြည့်တယ်။ ကြည့်မရလို့ ထွက်လာတယ်။ စံဖေတို့နဲ့တွေ့ပြီး ပါလာတယ်။ ငါ သောက်တောင် သောက်မိသေးတယ်။ လူလှနဲ့ ပျော်တယ်။ ပျော်ပြီး ငါ ချက်ချင်း အိပ်ပျော်သွားတာပဲ။ တန်တော့ ပိုးစံဖေ ငါ့ကို အခန်းထဲက ခွဲထဲတို့ပြီး ဒီမှာသိပ်ထားတာပဲ”

ညွှန်မောင်သည် စားပွဲပေါ်ရှိ တစ်ဝက်မျှရှိသော ရေကိုသောက်၏။ နောက် စီးကရာက်သောက်၏။ လေကားတဗျားဟူး တိုက်လျက်ပင်။

“အိုး အထွေးကလေး၊ အစ်ကိုကြီးရဲ့ ညီမကလေး” အရှက်

လမ်းသစ်စာအုပ်တို့က်

နှင့် မိန်းမတို့၏ အကုအညီကိုယူပြီး အထွေးစိတ်ကို တစ်ဆိတ်စာ အေးအောင် ကြံပေမယ့် အကြော်လက် စောက်မနက်ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ “ဘုံးဘိုးအောင်ဟာ ဝတစ်လုံးက နှစ်လုံးဖြစ်အောင် တန်ခိုးရှိပေမယ့် အထွေးကလေးကို အစ်ကိုကြီးး အချစ် တစ်ဆက်နှစ်ဆာ၊ နှစ်ဆက် လေးဆာ ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်တဲ့ တန်ခိုးရှင်တော့ မရှိပါဘူး၊ အထွေးက မဖြစ်နိုင် တအားကုန်ပြင်းခါမှ အစ်ကိုကြီးးက အချစ်ပိုင် စကားစုံခင်းချင်ပြီ။ အိုး ကျွန်ုပ်အား ညျဉ်းဆဲသောလမင်း၊ အထွေး၏ ချစ်ငွေ့ကင်းသဖြင့် ထို့မျှချမ်းအေးခြင်း ဖြစ်ပါသလေား၊ အိုး အသင်လမင်း၊ အသင်လမင်းသည် ပျဉ်းမနားမြို့၊ မြိုင်းညီးညီးရောက်လို့ရောက်ဖြား သွားစမ်းပါ။ အသားပါပါနှင့် စကားမာသူ မခင်ထွေးအား ကျွန်ုပ်၏ ချစ်ငွေ့ကြိုက် ငွေ့ဖြင့် တစွဲစွဲနွေ့၍ တမြှုမြှုမြွေးပါစေ”

ညျဉ်းအချိန် တိတ်ဆိတ်သောကာလတွင် အိပ်မပျော်သူသည် မိမိ အသက်ရှာသံကို စွဲစွဲမြို့မြို့ ကြားနေရသကဲ့သို့ ြိမ်းချမ်းတိတ်ဆိတ်သော ြိြိညွတ် ညွှန်မောင်၏ အသက်နှင့်ကိုယ် မြို့နေသမျှ၊ အသက်ရှာခြင်းနှင့်အတူ အမြှေတမ်း လုပ်ငန်းတစ်ခု ရှိလို့မြှုမြှုမြွေးပါ။ ထိုလုပ်ငန်းကား ညွှန်မောင်၏ အသည်းနှင့်သည် အထွေးနှင့် ချစ်တင်းပြောသော လုပ်ငန်း ဖြစ်အုံထင်သည်။

ညွှန်မောင်သည် တွေးလေတွေးလေ ဆွေးမပြော၊ တွေးသမျှ အထွေးတာလျက် ရှိ၏။ အထွေးကိုတိုင်း မရတော့ဘူးဟူသာ ဘီလုံးသည် သူ့သွေးသားကို သောက်၏။ အသည်းနှင့်သို့ ဖူစား၏။

“ငါ ဖျောက်ပစ်မယ်။ အထွေးအကြောင်း တွေးတာဟာ မကောင်းဘူး။ ငါ ပင်ပန်းတယ်။ ခု ဖျောက်မယ်။ အထွေးကလည်းကွယ် ချစ်လိုက်ပါတော့လား။ ဘာလို့ ဒီလောက်မချစ်တာလဲ။ ကြည့်စမ်း... ဘာလို့ မချစ်ဘူးလို့လည်း မပြောဘူး၊ ဟော... ပြောပြောဆိုဆို ရောက်လာပြန်ပြီ။ အထွေးကဲ... ဖျောက်မယ်”

ညွှန်မောင်သည် စံဖေကို နှီးလေ၏။ လူလှက အရင်ထလာ၏။ လမ်းသစ်စာအုပ်တို့က်

“ကိုကို အီပိမယ်ဘူးလား”

“နှီးလာတာပဲ၊ စောစောက အီပိယ်တာ ဘယ်လို အီပိယ် ဘွားမှန်းတောင် မသိလိုက်ဘူး”

“ကိုကို အအိပ်တော်တော်ပျက်နေတယ် ထင်တယ်” ဟု ကရ ဏာသံဖြင့်ပြောပြီး ညွှန်းမောင်၏အနားတွင် ဒုးထောက်၏ထိုက်လျက် ညွှန်းမောင်ကို ဖက်ထား၏။ ခေါင်းကို ညွှန်းမောင်၏ ရင်ခွင့်တွင် ချထား၏။

“ကိုကိုကြည့်ရတာ ခုထက်ထိ စိတ်ညွစ်မပြသေးဘူး ထင်တယ်။ ဘာကြောင့် ညီးနေရတာလဲ ကိုကိုရဲ့။ ကိုကိုညီးရင် လှ ငိပစ်လိုက် မယ်နော်”

“ကဲဗျာ ပြီးပါမယ်။ ပြီးမယ် ခွင့်မယ်၊ ကဲ...”

ညွှန်းမောင်သည် ပြီးပြ၏။ ပန်းငံကို လက်နှင့်ပွင့်စေသက္ဌားသို့ သာ ဖြစ်၏။ လူလှသည် ညွှန်းမောင်၏ မေးကိုကိုင်လျက် -

“ကိုကိုဟာ ရုပ်ခိုးလောက်ချောရက်နဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်တည်း စွဲနေရသလား။ ကိုကို ရုပ်ချောပါတယ်။ သူက မချုစ်ဘူးဆိုရင် ဒါပြင် တစ်ယောက် ရှာယူပေါ်ကိုကိုရဲ့။ ကြိုက်မယ့်သူတွေ ပြည့်နေမှာပဲ” ဟု မသိမသာ ဖြောက်ပေးလေ၏။

“ကဲ...အလှ စားစရာ သောက်စရာတွေ မှာပါရှိုး” လူလှသည် ညွှန်းမောင်ပုံးကို ကိုင်ပြီး တစ်ဝက်တစ်ပျက်ထဲ၏။ နောက် ပြီးပြီး ကလေးကြည့်ပြီး ညွှန်းမောင်၏ နှုံးကို နှစ်းလေ၏။ လူလှသည် တရာတ် ထံသို့သွားပြီး အစားအသောက်များ မှာလေ၏။ ညွှန်းမောင်ကား အလှကို နောက်ကကြည့်ပြီး “ဒီဟာမကလေး ကြည့်ရတာ ငါကို တကယ်ချုစ်နေသလိုပဲ” ဟု တွေး၏။

မကြာမိ စားပွဲပေါ်တွင် အစားအသောက် အများအပြား ရောက် လာလေ၏။ လူလှသည် စံဖောက် နှီးခဲ့၏။ စံဖောသည် စလျှင်စချင်း ပုံလင်းဖြင့်စ၏။ ဖန်ခွက်တွင် ဝိစက်နှင့် ဆိုဒါကို ထည့်ပြီးသောအခါ -

လမ်းသိမ်းအုပ်တို့က်

“ဟောလွှာ၊ ရော့... သောက်လိုက်” ဟု ညွှန်းမောင်ကိုပေး၏။

“ကိုယ့်လွှာ၊ ငါ အရက်သောက်ရတာ မိမ်မတွေ့ဘူးကျား၊ မသောက်ပါစေနဲ့”

“မိမ်ဆိုတာ ခုတော့ ဘယ်တွေ့ဦးမလဲ။ အသစ်ဆိုတာ ဘယ်တော့ ကောင်းမှုးသလဲ။ ဖိန်ပါသစ် ဝယ်စီးရင် ပေါက်တာပဲကျား။ အတော်ကြာစီးမှ ကောင်းတယ်။ ဒါကြောင့် တချို့လှတွေဟာ တစ်ခု လပ်တို့၊ မှဆိုးမတို့ကို ကြိုက်တာပေါ် ဟား... ဟား...”

“ကြိုက်ပန်ဖန် ပြောတဲ့ကောင်” သုံးယောက်သား ရယ်ကြ၏။ ညွှန်းမောင်ကား စံဖော်၏ အလက္ခာစကားကို များစွာ သဘောကျေသွားလေ၏။

“လုပ်လေကျား၊ သောက်ပါ”

“မသောက်ပါရစေနဲ့ကွား”

“ကျွန်းမတို့ ကိုကိုက ဒါမသောက်ဘူး။ ကိုကိုနဲ့ တော်တာကို ကျွန်းမပေးမယ်”

လူလှသည် ဘရန်ဒီ၊ စွားနှီး၊ ကြက်ဥများကို ရော၍မွောကာ ညွှန်းမောင်အား ပေး၏။ ညွှန်းမောင်သည် ထိုအရသာကို များစွာသဘောကျေ၏။ ခေါင်းထဲတွင် ရိတိတိ ရစ်တစ်တစ် ဖြစ်လာ၏။ ဤသည် ဤသည်တို့ကား ငါ အရှင်းနှင့် တော်ပေါ်၏ ဟု လူလှသိသည်။ တကယ့် လူလှပါတကား။ အသိဉာဏ်ထက်မြက်ပြီး ကျွမ်းကျင်တဲ့ လူလှပါတကား။

“ညွှန်းမောင်တို့များ သိပ်မကောင်းတဲ့အကောင်ပဲ။ ငါနဲ့ တစ်သက်လုံး ပေါင်းလာခဲ့တယ်။ ငါနဲ့ အင်မတန် ရင်းနှီးတယ်။ လူလှဆိုတာ ဒီနောသမှ တွေ့ရတယ်။ ခုမှ ရင်းနှီးရတယ်။ ငါကတို့က်တော့ မသောက်ဘဲ အလှတို့က်တော့ သောက်တယ်။ တော်ကျား၊ ငါများတာပဲ” ဟု စံဖောက တကယ် ဝမ်းနည်းချင်ယောင်ဆောင်၍ ပြောလေ၏။ လူလှက ညွှန်းမောင်၏ လက်တစ်ဖက်ကိုဆွဲ၍ ပီမို၏ ရင်ခွင့်သို့ ကပ်ထားရင်း -

လမ်းသိမ်းအုပ်တို့က်

“က... ကိုကို သူ့ဟာ သောက်လိုက်ပါဦး။ တော်တော်ကြာ အလှနဲ့ သမှတ်နေပါဦးမယ်” ဟု တောင်းပန်၏။ ညွှန်းမောင်သည် ရိစက်နှင့် ဆော်ဒါကို ပျိုချုလိုက်ရပြန်လေ၏။

“လူလှက ကိုကိုစံကိုတော့ ကရာမစိုက်ဘူး။ သူ၊ ကိုကိုညွှန်းကို ချည်း ယုယာနေတာပဲ။ အမယ်လေး... ငါးစိမ်းမြင် ငါးကင်ပစ်သူရဲ့၊ တစ်ကိန်းထွင် ကြင် မချုစ်တော့ဘူးတဲ့လား။ တောက် တောက်၊ အမလေး... ငါ မနာလိုလှချည်ရဲ့လေး။”

စံဖေက သီချင်းသံလိုလို မင်းသားကြီး ငါချင်းလိုလို သီဆိုပြီး နောက်လိုက်သောအခါ ညွှန်းမောင်သည် တာဟားဟား ရယ်လေ၏။ သို့ဖြင့် သောက်ကြ၊ စားကြ၊ ရယ်ကြဖြင့် ဆူနေ၏။ ညွှန်းမောင်နှင့် စံဖေသည် ပြိုင်တူသောက်ကြလေပြီ။ စတုတွေ့ချက်သို့ ရောက်မည်ရှိ သောအခါ လူလှက ညွှန်းမောင် အခြေပျက် အနေပျက် ဖြစ်တော့မည် ကို သီသဖြင့် -

“တန်ဆေးလွန်ဘေးတဲ့ ကိုကို၊ လူတိုက်တာ တစ်ခွက်ရယ်၊ ကိုကိုစံတိုက်တာ သုံးခြက်ရယ်၊ ပေါင်း လေးခြက်ရှိသွားပြီ။ တော်တော့ နော်။ ဟိုသစ်ခေါင်းကြီးနဲ့ မတုနဲ့” ဟု ဆွဲထား၏။

“ဟုတ်တယ်။ ငါမယားပြောတာ မှန်တယ်။ ငါမယား၊ ဟောဒီက မယားအလှက အနားက ဆုံးမတာကိုခံမယ်။ က... ဘာလုပ်ရမလဲ”

“ဟေး... မင်းတို့လင်မယား ရွှေပ်တယ်။ ငါကိုယ်တော်မြတ် သောက်ရာမှာ မိမ့်ပျက်တယ်။ ငါအနား မနောက်နဲ့”

“သွားမယ်ကွာ၊ သွားတော့မယ်ဆိုသလေး၊ နေတယ်လိုဖြစ်ဖူး။ အလှု၊ မယားအလှရော့။ မယားအထွေးရော့ အထွေးရော့”

“ဘာလဲကိုကို”

“သွားတော့မယ်ဆိုသလေး၊ နေတယ်လိုဖြစ်ဖူး။ ဟောဒီအရှက် သမား စံဖေအနားမှာ နေတယ်လိုဖြစ်ဖူး။ ရွှေဟံ့သာဖို့မကာ၊ ငွေဟာသာ ဖို့မကာ။ အလို ... ဆရာရယ် ငါတယောင်ကြဗျား။ အထွေး ... အထွေး။”

လမ်းသစ်အုပ်တိုက်

က ... ကိုကိုကို ခေါ်သွားတော့လေး။ ဟိုထဲသွားမယ် အထွေးရဲ့” လိမ္မာ သော လူလှသည် အထွေးယောင်ဆောင်ကာ ဖေးမယုယာဖြင့် ညွှန်းမောင်ကို အခန်းတွင်းသို့ ခေါ်သွားလေ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ညွှန်းမောင်သည် နှစ်ကိုစာမစား။ နှေ့လယ်စာမစား။ တစ်နေ့လုံး သူ၊ အိပ်ခန်းထဲချို့ အိပ်ရှုံးနေ၏။ နှစ်နှစ်မြို့ကြား အိပ်ရှုံးမပျော်။ မိုးအလင်း ပွဲကြည့်ထားသူသည် ဆိုင်းသံ၊ ဗုံသံ၊ သီချင်းသံတို့ကို ကြားယောင်ယောင် ရှိနေသကဲ့သို့ ယမန်နေ့သွားက ဟိုတယ် တွင် ပျော်ပါးသံ၊ လူလှ၏ အသံတို့ကို ကြားနေလေ၏။ ခဏတူဖြတ် အိပ်ပျော်သွားပါသော်လည်း အတန်ကြာလျှင် တစ်ဝက်တစ်ပျက် နှီးလာပြန်၍ ထိုအသံတို့ကိုသာ ကြားနေရလေသည်။ မျက်စီမှာ ဖွင့်ထားလျှင် အိပ်ချင်၏။ ပေ၏။ ပိတ်ထားလျှင် မအိပ်ချင်။ အတော်ခွဲတိုက်သော မျက်စီပေတည်း။ မှုးခနဲ့ ပျော်သွားရာ၌လည်း ထူးဆန်းသော အိပ်မက်တို့သည် နှောင့်ယုက်သေး၏။ ခင်ထွေးသည် ဘိုလှုံးမကြီးအဖြစ် ဖြင့် သူ၊ ကိုလိုက်၏။ သူသည် ပြီးရသည်မှာ မောနေ၏။ မောလျက် အိပ်ရာမှ နှီးပြန်၏။ နှီးလျှင် လူလှ၏ အသံကို ကြားရပြန်၏။ စွတ်မိုတ်၍ အိပ်ပြန်၏။ ခင်ထွေးသည် ဘိုမလိုဝတ်ပြီး မှုးနေသော စံဖေ နှင့် လက်တွဲ၍ လျှောက်သွား၏။ ခင်ထွေးနှင့် ဦးဘဆင်တို့သည် လေယာဉ်ပျို့ဖြင့် ကောင်းကင်သို့ တက်ကြပြန်၏။ ညွှန်းမောင်သည် လေယာဉ်ပျို့ကို နောက်မြို့ခိုလျက် တန်းလန်းတန်းလန်းနှင့် လိုက်၏။ မကြာခင် ညွှန်းမောင် ပြုတ်ကျ၏။ လေထိုံးကြီးတစ်ခုကို ဆွဲခိုမို၏။ မောက်ံးသို့ ရောက်သောအခါ လေထိုံးကြီးမှာ လူလှ၏ ထားဖြစ်နေ၍ လေထိုံးရိုံးကြီးမှာ လူလှ၏ ကိုယ်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ နှစ်ယောက်သား ဝါးခနဲ့ ရယ်ကြ၏။

လမ်းသစ်အုပ်တိုက်

ညာနေစောင်းတွင် ညွှန်းမောင်သည် ရေမိုးချိုးပြီး အီမံရှေ့သို့
ထွက်လိုက်၏။ ဦးလေးသောင်းလည်း ရှိနှင့်၏။

“မင်း မနေ့ညာက ဘယ်သွားသလဲ”

“ပျော်ဗာနဲ့ ရွှောက်လည်တာပဲ”

နှစ်ယောက်သား ဤတွင် စကားရပ်သွားလေသည်။ ညွှန်းမောင်
သည် တယ်လီဖုန်းဆီသို့ ကြည့်လိုက်၏။ သူ၊ အား များစွာအသုံးဝင်
စေသော တယ်လီဖုန်းကြီးသည် ယခုအခါ အမင်လာ ဖြစ်လေပြီ။
အမင်လာ စက်ဆပ်ဖွယ်ရာသော စကားတို့ကို ပျော်ဗာနဲ့မှပင် တမင်
တကာ ယုံဆောင်လာသော တယ်လီဖုန်းကြီးတည်း။ အထွေးရယ်၊
မှင်းဒီလောက် အစ်ကိုကြီးပေါ်မှာ ရက်စက်တာ ဘာကြောင့်လဲကွယ်။
ဒီလောက် လိမ်လည်ပြီး ဒီလောက်ရက်စက်တာ ဘာကြောင့်လဲ။ ဘာ
အဲ့နဲ့များ လုပ်လိုက်တာလဲ။ အစ်ကိုကြီးမှာ အပြစ်ရှိရင် ပြောပါလား။
အစ်ကိုကြီးမှာ ဒီအပြစ်၊ ဒီအပြစ်ရှိတယ်လို့ အထွေးက ပြောပြရင်
အစ်ကိုကြီးက ဒီဟာ ဘယ်လို့ ဘယ်သို့လို့ ဖြေနိုင်တယ်။ အပြစ်မှန်ရင်
အစ်ကိုကြီး ပြင်နိုင်ပါတယ်။ အထွေးအလိုကျ ဖြစ်လာအောင် အစ်ကို
ကြီး နေနိုင်တာပဲ။ ဘာလို့မချစ်တာလဲ အထွေး” ညွှန်းမောင်၏ လန်း
ဆတ်သော မျက်နှာသည် ညိုးသွားပြန်၏။ ဦးလေးသောင်းသည်
ညွှန်းမောင်၏ မျက်နှာအပြောင်းအလဲကို သတိပြုမိလေ၏။

“သူ၊ အဖေက ဘာလို့ မပေးစားနိုင်တာလဲ ဦးလေးသောင်း”

“အကြောင်းမပြ ဘာမပြနဲ့ ငြင်းတယ်ဆိုတာ အခက်ခုံးပေါ့ကွာ။
သူတို့ဆီက မင်းအကြောင်း ဘယ်သူ ကုန်းချောကြလို့မှန်းမှ မသိဘဲ”

“ကုန်းချောမယ့်သူ မရှိဘူးထင်တယ် ဦးလေးသောင်းရယ်။ ကျွန်း
တော်ကို မှန်းတဲ့လဲ မရှိနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်းတော်က ဘယ်သူ၊ ကိုမှ မမှန်းဘူး။
ဘယ်သူ၊ အကျိုးပျက်ပြားအောင်မှ မလုပ်ဖူးတဲ့အပြင် သူများတွေ အကျိုး
ရှိနဲ့ အမြဲလုပ်နေတဲ့လူပဲ။ ဘယ်သူ၊ အပေါ်မှုလည်း စေတနာ မယ့်တ်မာခဲ့
ပါဘူး ဦးလေးသောင်းရဲ့။ ဒီတော့ ကျွန်းတော်ကို မှန်းမယ့်သူ မရှိပါဘူး”

လမ်းသစ်စာအုပ်တိုက်

“အေး... မင်းက မင်းကောင်းတိုင်း ထင်လိုက်။ လူတိုင်း မင်းလို့
ချည်းများ ထင်နေသလား။ အကြောင်းရှိရှိ မရှိရှိ မှန်းတဲ့လူတွေ မှန်း
တတ်တယ်။ မနာလိုတဲ့သူတွေ မနာလိုတတ်တယ်။ အကျိုးပျက်အောင်
လုပ်တတ်တယ်။ မင်းမှာ ခက်နေတာက သူများကို သိပ်ယုံတာ ခက်
နေတာပဲ။ ငါတော့ တစ်ယောက်ယောက် ဝင်ပျက်တယ် ထင်တာပဲ”

“ကျွန်းတော်တော့ ထင်လိုကိုမရှိဘူး။ ထင်ရမယ့်လူလည်းမရှိ၊
အကြောင်းလည်းမရှိဘူး ဦးလေးသောင်းရဲ့”

ညွှန်းမောင်သည် တွေ့ဝေနေလေ၏။ နောက် သည်းထန်စွာ
သမ်းလိုက်၏။ မျက်ရည်များပင် ဝေလာ၏။ ဦးလေးသောင်းကား
ညွှန်းမောင်ကိုကြည့်လျက် အကဲခတ်နေ၏။ ညွှန်းမောင်၏ ဓနာကိုယ်
တွင်း၌ ခင်ထွေး၏ အရေးကြောင့် ဗလောင်းဗလဲ ကွဲကွဲပြီပြီ ဖြစ်နေသည်
မှာ ညွှန်းမောင်၏ မျက်နှာ၌ အရိပ်နိမိတ်ပေါ်နေ၏။

“မင်းဟာယောကျား၊ ဒီလိုကိစ္စလေးတွေမှာ စိတ်တုန်လှပ်ခြင်း
ဖြစ်ဖို့ မကောင်းဘူး။ မာနထားစမ်းပါ။ မိန်းမဆိုတာ ဘယ်လိုမိန်းမမျိုး
ရရ ကိုယ်က လုပ်ကျွေးရမှုပဲ။ ဒီတော့ တစ်ယောက်မရ တစ်ယောက်
ပေါ့ကွာ။ ဘာ... ဒါမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဘာလို့မဖြစ်နိုင်ရမလဲ။ လူရေးလူရာ
ကို ကျွမ်းကျင်တဲ့လူတိုင်း ဒီလိုဖြစ်နိုင်ရမယ်။ ပြီးတော့ ဦးဘဆင်ကိုယ်
တိုင်က အားကိုးရာဖြစ်မယ့် လူတစ်ယောက်ကို စွန်းလွတ်နိုင်သေးရင်
မင်းက ဘာလို့ မစွန်းလွတ်နိုင်ရမလဲ။ မင်းက သူတို့ကို အားကိုးရမှာ
ထက် သူတို့က မင်းကို အားကိုးရမှာက များတာပေါ့။ မင်း အခု
လုပ်ဖို့က သောက်ဖို့၊ စားဖို့၊ မိန်းမလိုက်စားဖို့ မဟုတ်ဘူး။ အလုပ်ကို
ဆက်လက်ပြီး သူတို့နဲ့ ဘာမှမဖြစ်သလို လုပ်သွားရမယ်။ ဒါ အရေး
ကြီးဆုံးပဲ။ မင်းက သဘောကြီးကြောင်းပြရမယ်”

“ကျွန်းတော် သူတို့အလုပ်ကို မလုပ်ချင်တော့ဘူး။ ကျွန်းတော်
ထွက်မယ်”

“အိုး... ဒီလိုဆိုရင် ရှုက်စရာဖြစ်ကုန်မှာပေါ့။ အလုပ်ကို ဝါသနာ
လမ်းသစ်စာအုပ်တိုက်

ပါလို့ စိတ်ရှိလို့ လုပ်တာမဟုတ်ဘူး။ သမီးလိုချင်လို့ လုပ်တာလို့ ထင်စရာဖြစ်မှာပါ။”

“ထင်ချင်ထင်ပါစေ ဦးလေးသောင်းရယ်။ အမှန်ကတော့ အလုပ်ကို ဝါသနာပါတာရယ်။ သမီးကို လိုချင်တာရယ် အကြောင်းနှစ်ခု ကြောင့် လုပ်တာအမှန်ပဲ။ ဒီနှစ်ခုမှာ ချစ်တာကိုမရတာ သာပြီးအရေးကြီးတယ်။ ဝါသနာပါတာ မပါတာဆိုတာကတော့ အကြောင်းသိပ်မဟုတ်ပါဘူး။ ခုကာလမှာ ဘယ်သူများ ဝါသနာရှိတာကို လုပ်နိုင်ကြလိုလဲ။ အကြောင်းသင့်တာကိုသာ လုပ်ကြရတာ များတယ်မဟုတ်လား။ ဝါသနာမပါလည်းဘဲ အကြောင်းရှိတော့ လုပ်ကြရတယ်။ ဘုရားလောင်းတောင် ယသော်ဓရာကို လိုချင်တာနဲ့ ဝါသနာမပါတဲ့ လေးတင်တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ရသေးတယ် မဟုတ်လား။”

ဦးလေးသောင်းကား တိတ်ဆိတ်နေလိုက်၏။ ယခုလောကလာ ဆယ်ကား ညွှန်းမောင်အား ဘာမျှပြောမရသေးသည်ကို သိလေသည်။ ညွှန်းမောင်သည် ထိုင်ရာမှထြုံး လက်ပိုက်လျက် ဖြည့်ဖြည့်လျောက် ကာ အသဝါကြီးဖြုံး -

“မဟုတ်ပါဘူး။ အဘိုးကြီးက ဘာလို့ မပေးစားချင်ရတာတဲ့ တဲ့” ဟု မေးလေသည်။

“ဒါတော့ သူ့သမီးကို သူ ပေးစားချင်မှ ပေးစားမှာပေါ့”

“ဘာလို့ မပေးစားချင်ရမလဲ။ ပေးစားရမယ်။ ပေးစားရမယ်။ ကျော်ကို မပေးစားဘူးဆိုတာ မခဲ့နိုင်ဘူး။ အဘိုးကြီးကို ကျော်သတ်မယ်”

ဦးလေးသောင်း အုံအားသင့်ကာ ကြည့်လိုက်၏။ ညွှန်းမောင်၏ မျက်စီတွင် မျက်ရည်များ ဝင်လျက်ရှိ၏။ မျက်နှာကား နီမြန်းနေ၏။ “ပေးစားရမယ်။ မပေးစားရင် အဘိုးကြီးကို သတ်ပစ်မယ်” ဟု ပြောရင်း အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။ အိပ်ရာထဲတွင် ပစ်လွှဲလိုက်ပြီး အိပ်လိုက်ပြန်၏။ အိပ်ပျော်နေဟန်ရှိသော ညွှန်းမောင်ကို ဝင်၍ကြည့်ပြီး ဦးလေးသောင်းသည် “သြော်... ညွှန်းမောင် ညွှန်းမောင်။ သနားစရာလမ်းသစ်စာအပ်တိုက်

ပဲ။ စိတ်အား ပျော်လွှဲပါကလား။ ဒီဒောက်ကို မခဲ့နိုင်ရှာဘူး” ဟု သနားလေ၏။

ညျှစ်နာရီထိုးလျှင် ညွှန်းမောင်သည် သူကား သူမောင်းပြီး လှလှတို့အိမ်သို့ ထွက်ခဲ့၏။ လှလှအား ဟိုတယ်သို့ စံဖော်ငါး အတူ ခေါ်၍ ယမန်နေ့သာကဲ့သို့ အချိန်ဖြုန်းလေ၏။ နောက်ဆုံးသွေ့င လည်း လှလှနှင့်ပင် အချိန်ဖြုန်း၏။ စံဖောား ထိုနေ့သွေ့င မလိုက်ပါတော့ပေး။ “စံဖောက ဒီဟာကြီးတော့ ထပ်မခဲ့ချင်တော့ဘူး” ဟု ပြော၏။ “ငါက အပြောင်းအလဲ ကြိုက်တယ်ကျွဲ့။ တစ်ခါလာ မပြောပုဆိုး မကြိုက်ဘူး” ဟူသော ဆင်ခြေဖြင့် ကျွန်းရစ်ခဲ့၏။ ညွှန်းမောင်ကား လှလှ၏။ အမှုအရာ အပြုအစုံများတွင် ဖျော်ဖြေမှု၊ သာယာမှု တွေ့နေလေပြီ။ လှလှသည် သူအား တကယ်ချစ်နေသည်ဟု ထင်စံ ပြောလေပြီ။ လှလှ၏ သိချင်းသံကလေးများကို နားထောင်နေရခြင်းအား ဖြင့် စိတ်သုစ်ခြင်း၊ မယားတရားခြင်းတို့၏ ဘေးမှ ကင်းလှတ်နေသည်ဟု ထင်သည်။ လှလှသည် အလိမ္မာ အပါးအနပ်ဖြစ်သဖြင့် ညွှန်းမောင် စိတ်ပျော်ဆွင်နေအောင် ပျော်ဖြေတတ်၏။ ညွှန်းမောင်သည် အရက်အရသာအမှန်ကို ခံစားနိုင်အောင် စိမ့်တတ်၏။ အရက်မှာ အရမ်းကာ ရော ဒလဟောသောက်လျှင် အရသာရှိ၏။ မိမ်ရှိ၏။ စား၍ကောင်းသောက်၍ ကောင်း၊ ပျော်၍ကောင်း၊ မွှေး၍ကောင်းရုံသာ ဖြစ်၏။ လှလှသည် ညွှန်းမောင် ပိုမသွားအောင် ထိန်းနိုင်၍ လိုမသွားအောင် ဖြည့်နိုင်၏။

နောက်သုတို့တွင် စံဖောပါသဖြင့် ပျင်းရိဖွေယ်ကောင်းသည်ဟု ညွှန်းမောင်ထင်၏။ တစ်ယောက်ချင်း မိန်းမလိုက်ခြင်းသည် ခြောက်ကပ်ကပ်နှင့် ဌီးငွေ့ဖွေယ်ကောင်းသည်ထင်၏။ ထိုကြောင့် မိန်းမလိုက်စားခြင်း ဝါသနာပါသော မိတ်ဆွေတို့ကို ရှာလေ၏။ မိတ်ဆွေအမျိုးမျိုးတို့တွင် မိန်းမလိုက်စားခြင်းများ ရည်ရွယ်ချက် အမျိုးမျိုးရှိကြ၏။ စံဖောား မိန်းမမယူတော့တဲ့ အပျော်လိုက်ရင်း လူပျိုးကြီးလုပ်မည် ဖြစ်သည်။

“ငါဝါဒက မိန်းမယူရင် ခုက္ခများမယ်။ ဒါကြောင့် မိန်းမလိုက် တာပဲ။ မိန်းမယူရင် တစ်ယောက်တည်းနဲ့ ကျေနံပါနေရမှာ ပျင်းစရာ ကြီးကွာ။ ခု မယူသဲနေတော့ အမျိုးမျိုး တွေကြုံမှုရတာပေါ့။ မိန်းမယူထားပြီး တစ်ယောက်တည်း ပြီးနေတဲ့လဲ အရှားသားပဲ။ အဲဒါတော့ မိန်းမယူတဲ့လူမှာ မိန်းမခုက္ခကင်းတယ်။ ပြီးတော့ ရောကါဥပဒ် ရှုံးတော့ မိန်းမကို ကူးဖို့မရှိဘူး။ ကလေးတွေကို ရောကါအမွှေပေးဖို့ မလိုဘူး။ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ခံရပဲ။ ငါလိုလွှာကတော့ ထိပို့ခဲယဉ်းပါတယ်။ ငါက သိပ်ဂရစိုက်တာ။ အကာအကွယ်အမျိုးမျိုး အမြဲဆောင် တာပဲ။

ကိုမြှုသောင်းကား လိုက်စားမွှုံး ကျူးလွန်သူပြစ်၏။ မိန်းမအတည်လည်း ရှိ၏။ မယားငယ်တွေလည်း အများအပြားထား၏။ အပျော်လည်း လိုက်သေး၏။ “ကျေပ်ဝါဒကတော့ ရောကာဟာ ကာမလောကာ၊ ကာမသောင်း။ ဒါကြောင့် ကာမရှုက်အရသာကို ခံစားနိုင်သူဗျား ခံစားရမယ်” ဟု ပြောသူပြစ်၏။

စန်းအောင်ကား ဆိုရှုပိုလစ်ခေါ်သော နိုင်ငံရေးသမားပြစ်သည်။ သူ၊ အယူအဆအား ဖြင့် နိုင်ငံရေး တကယ်လုပ်မည့်သူကို ကြိုက်သော မိန်းမ မြန်မာပြည်၌မရှိ။ ထိုကြောင့် သူ မိန်းမ မရနိုင်။ ကိုလေသာ စိတ်ဆိုသည်မှာ ချိုးနိမ့်၍မရ။ ခန္ဓာကိုယ်၏ ဓမ္မတာတရားတစ်ခု၊ လိုလားမှုတစ်ခု ဖြစ်သည်။ သို့ကြောင့် ထိုဓမ္မတာတရားအတွက် ထွက်ပေါက်ရှိရမည်။ မိန်းမရွင်များသည် လွယ်လင့်တကူ ကြောင့်ကြမ့်ဖြင့် ထိုဓမ္မတာတရား၏ စီးဆင်းရာဖြစ်ကြသည်။

စာရေးဆရာ ရပ်ရှင်ဒါရိက်တာ ထွန်းမြင့်ကား မိန်းမလည်း မရနိုင်သေး။ သူ့ကို ယူလိုသောမိန်းမ နည်းသည့်ပြင် သူကိုယ်တိုင် ကလည်း မီးအကြောင်၏။ သူလည်း စန်းအောင်နှင့်အတူ ကိုလေသာ စိတ်သည် ခန္ဓာကိုယ်၏ ဓမ္မတာတရားတစ်ခုဟု ယုံကြည်၏။ ရပ်ရှင်ဒါရိက်တာအဖြစ်ဖြင့် အချောင်ဖျော်ဖြစ်ရာ ရှာမှုသည် အလုပ်ကို

လမ်းသစ်စာအပ်တိုက်

များစွာ အနောင့်အယျက်ဖြစ်သောကြောင့် ရုပ်ရှင်ဒါရိက်တာ အလုပ်ကို အခြေပြု၍ ကိုယ်ကျိုးမရှာပေ။ မိန်းမပျိုးများကို ပိုးပန်း၍ ခန္ဓာကိုယ် အလိုက် ဖြည့်ရန်လည်း နောက်ဆုံင်လျက်ရှိ၏။ မိမိ အပျို့ရည် ဖျက်ဆီးခဲ့သော မိန်းမပျိုးသည် အသည်မာဝတိုင် ပျက်စီးသွားမည်ဆိုက သွားနိုင်သည်။ သူတို့ အထိက်အလျောက် လင်ကောင်းသားကောင်း မရအောင် အကျိုးပျက်စေနိုင်သည်။ တစ်ခါတရုံး မိမိကိုယ်တိုင် မယူမနေရသော အခြေသို့ ဆိုက်မည်ဆိုက ဆိုက်နိုင်သည်။ “မိန်းမရွင်တွေ နှင့် ဆက်ဆံရတာက ရောပတ္တမြား၊ ရောနေါးဆိုတာလို့ အင်မတန်ရှင်းတယ်။ ဘာမှ တွေ့ပူနေပို့မလိုဘူး။ ကလေးမွှေးမှာလားလို့လည်း စိုးရိမ်ပို့မလိုဘူး။ ဒီတော့ ဒီအကြောင့်အကြောင့် တွေ့ရမှာထက် ရောကါရချင်ရပြီး ပြည့်တန်ဆာမတွေဆီသွားရတာ ပို့ကောင်းတယ်။ ခုက္ခအေးတယ် ထင်တာပဲ” ဟု တရားဟောလေ့ရှိသည်။

အသီးသီးသော အပျော်လိုက် စောင်းဆောင်ကြီးတို့က အသီးသီးသော ဝါဒများကို ရှင်းပြသောအခါ ညွှန်မောင်ကား သူ့ဝါဒကို ရှင်းမပြရခဲ့။ အကြောင်းမှာကား စင်ထွေးအတွက် စိတ်သောကရောက်မှုကို မေ့ပျောက်စေ၍ စိတ်ပျော်ရွင်ခြင်းရဖို့ ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် မိန်းမလိုက်စားခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ မိန်းမကြီးရှိပြီး အိမ်ထောင်သည် ဖြစ်ပါလျက် အပျော်အပါး ကျူးခြင်းကိုကား ညွှန်မောင်သော့မတွေချဲ့။

သူတို့၏ ရည်ရွယ်ချက်တွင် စိုင်မာဖူလုံခြင်းကို မတွေ့ရခဲ့။ “ကျွန်းတော်တို့တော့ မိန်းမများရရင် ဒီဟာမျိုးမလုပ်ပေါင်” ဟု ပြောသောအခါ မိန်းမရှိပြီးသား သူငယ်ချင်းများက ပညာရှိပြီးလျက် “ဟာ... မိန်းမ မရခေါ်တော့ ပြောသေးတာပေါ့။ ရတော့သိမှာပဲ” ဟူသော ချေပျောက်ကိုလည်း ညွှန်မောင် နားမလည်း မိန်းမ မရသူ မယူသူတို့၏ ဝါဒကိုကား သော့မတွေ့၏။ သူလည်း မိန်းမ မယူတော့သဲ နောင့်တော်နောင်တော်များထဲ နှလုံးပိုက်၍ ပြီးကြိုက်ချမ်းမြှေ့ပျော်မြေ့နေတော့အဲဟု ကြံလေ၏။

လမ်းသစ်စာအပ်တိုက်

ညွှန်မောင်သည် လူလု၏ ဖောက်သည်ဖြစ်နေ၏။ ညွှန်မောင်ကား လူလု၏ အညွှန်ခံမှု၊ ဖျော်ပြေမှု၊ ယုယာမှု၊ တိတာမှု၊ ပြောမှုဆိုမှု တို့တွင် ရိုးခြင်း၊ ြိုးဇွှေးဖွှေးကောင်းခြင်းတို့ကို မတွေ့။ အကြောင်းမှာကား လူလုသည် အသစ်အသစ်ဖြစ်သော မာယာအပလိုတို့ကို အခါခါ အလိုလို သုံးနိုင်သောကြောင့်တည်း။ လောက်ကြီးသည် အမြှေအားဖြင့် လူညွှန်စား၏။ မကောင်းမှုသည် ပျော်ချင်စရာ၊ ချမ်းမြှောဖြစ်သည်ဟု လောက်ကြီးက လူညွှန်စားလေ့ရှိ၏။ ပဲရိုက်တတ်စ၊ မြင်းလောင်းတတ်စလူကို နိုင်အောင်၊ နိုင်သဖြင့် ပျော်ပါးလာအောင် လူညွှန်စားပေးလေ့ရှိ၏။ လောကသည် ယခု ညွှန်မောင်အား လူညွှန်စားပြန်ပြီ။ အတွေ့အကြံများသော၊ မာယာဉာဏ် အကင်းပါးသော၊ လုပနိပြည်သော လူလှန်း ညွှန်မောင်တို့ တွေ့အောင် ဖန်တီးပေးပြီး ညွှန်မောင်သည် လူလှကို စွဲနေစေပြီ။ ညွှန်မောင်သည် အပျော်လိုက်ခြင်းဟုသောစကား၏အဓိပ္ပာယ် အမြှေတေ အရာသာ အနှစ်သာရတို့ကို သိစေထိုးပြောလေပြီ။

“ဦးလေးသောင်းရယ်၊ အချစ်ဆိုတာ ပိုက်ဆံပေးဝယ်ရင် ရနိုင်တာပဲ”

“ညွှန်မောင်၊ မင်းတော့ များကုန်ပြီ။ မင်းစိတ်ဟာ အင်မတန်ပျော်ပါလား”

“ကျွန်ုတ် စိတ်မပျော်ဘူး၊ ကျွန်ုတ်ဟာ အခုံမှ အမှန်သိရလို့ စိတ်မာလာပြီ။ မိန်းမတွေကို ပိုက်ဆံပေးပြီး အချစ်ခိုင်းရင် သိပ်ချစ်ကြတာပဲ။ သူတို့ချစ်တာကို ခံရတာဟာ အင်မတန် အရာသာရှိတယ်။ အင်မတန် ပျော်တယ်”

“အေးကျယ်၊ ပျော်ရင်လည်း ပျော်နေပေါ့။ အလုပ်ကို ဆက်လက်ပြီး ကောင်းကောင်းလုပ်စေချင်တယ်။ အလုပ်လုပ်ရင် ပျော်နိုင်တာပဲ”

“ကျွန်ုတ် သူ.အလုပ် မလုပ်တော့ဘူး ဦးလေးသောင်း၊ လမ်းသို့စာဆိုတို့ကို

ကျွန်ုတ်ကို မဆုံးမပါနဲ့နော်။ သူ.အလုပ်ကို ကျွန်ုတ် မလုပ်တော့ဘူး။ ကျွန်ုတ် အလုပ်လုပ်လို့ သူ.များ ငွေတွေဝင်မယ်၊ ဒီငွေတွေဘယ်သုသုံးမလဲ၊ အထွေးယူမယ့်လင်က သုံးမယ်။ ကျွန်ုတ်လုပ်စာကို ကျွန်ုတ်ချုပ်သုကို ယူသုကာသုံးမယ်။ ကျွန်ုတ် မခံနိုင်ဘူး။ ကျွန်ုတ် စိတ်သော့မကြီးနိုင်ဘူး။ အထွေး၊ သိပ်မိုက်တဲ့ အထွေးကလေးပနော်။ ကျွန်ုတ် အနီးအနားများများ ရှိရင်လေ အထွေးကို လည်စွေ့ညွှေ့ပြီး ကျွန်ုတ်ကို ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားကို ထုတ်ယူချင်တယ်။ အထွေးကို ကျွန်ုတ် တကယ်ချစ်တာ”

“ဦးလေးသောင်းသည် လက်လျှော့လိုက်ရလေ၏။ ညွှန်မောင်လုပ်ချင်တာလုပ်အောင် ခွင့်ပြထားလျှင် ကောင်းဦးမည်ထင်၏။ ညွှန်မောင်သည် လုပ်ချင်တာ လုပ်နေရက သူ.အသည်းနလုံးကို မီးဖိုလိုး၍ မီးရှိုနေသော အထွေးပြသောနာကို မေ့သွားလိမ့်မည်။

“ညွှန်မောင်သည် ထိနေ့အဖို့ တစ်နေ့လုံး စင်ထွေးနှင့် ဦးဘဆင်တို့အကြောင်းကို သတိရနေပြန်၏။ ဖျောက်၍မရသဖြင့် လူလှထဲသို့ ထွေက်လာခဲ့၏။ လူလှကား အော်အိလိုက်သွားသည်ဟု သိရ၏။ ညွှန်မောင်သည် ဒေါသအမျက် ချောင်းချောင်းထွေက်၏။ “ဒီကောင်မ ဘာ့ကြောင့် တဗြားလိုက်သွားရတာလဲ။ ငါကို ဒင်းက ချစ်တယ်ဆို။ ခုတော့ တွေ့ကရာလွန် လိုက်သွားပြီ။ ဒင်းဟာ တကယ့် ဖာသည်မကြီးပါလား” ဟု ဆင်ခြင်သုံးသပ်မြို့ပောက် ကိုမြှုပြဆောင်ထဲသို့ သွားလေ၏။

ကိုမြှုပြဆောင်နှင့် ညွှန်မောင်တို့သည် ထိနေ့အဖို့ အတင်ဆိုသောမိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် ပျော်ကြ၏။ အတင်ကား စကားမတတ်၊ သိချင်းမဆိုတတ်၊ မေးတစ်ခွန်း ပြောတစ်ခွန်းဖြင့်သာ ပျော်ဖြေတတ်၏။ ကိုမြှုပြဆောင်ကား အတင်ကို များစွာ သောာကျု၏။ အကြောင်းကား အတင်၏ မသိမလိမ္မာခြင်းသည် အတင်၏ ဖာသည်ဝါနှင်း၊ လတ်ဆတ်ခြင်းကို သက်သေထုသောကြောင့်တည်း။ ညွှန်မောင်သည်ကား လမ်းသို့စာဆိုတို့ကို

လူလှကိုသာ သတိရနေ၏။ လူလှသာ သူ့စိတ်ပျော်အောင် တတ်နိုင် သည်ဟု ယူဆလေ၏။ လူလှ သူများနောက်မလိုက်အောင် စီမံလို၏။

“ကိုညွှန်မောင် မလုပ်နဲ့၊ လူလှက ဝါ ရင့်လျှော့။ တော်တော်ကာ ခင်ဗျား ထိနော်းမယ်။ ခင်ဗျား ‘ကို’ လုပ်ထားချင်ရင် ကျွန်ုတော် ရှာ ပေးမယ်”

ထိုအတော်အတွင်း ညွှန်မောင်သည် မိန့်ဗုံးမျိုးမျိုးကို တွေ့၏။ အချို့ကား အလုပ်ဝွှေ့ရားကို နားလည်ပြီးဖြစ်သဖြင့် အမျိုးမျိုး ပျော်ဖြေနိုင်စွမ်း၏။ အချို့ကား ငှက်ပျော်တုံးကြီးနှင့် ဆက်ဆံရသည်နှင့် တွေ့၏။ အချို့ကား ခေါ်ရာလိုက်လာပြီး နိုင်ကာ ငါးတို့၏ ခုက္ခက်ကို တိုင်တန်းပြောဆိုသဖြင့် မိမိကပင် ချော့လိုက်ရသေး၏။ တွေ့သမျှ မိန့်ဗုံးမျွင်တို့၏ ရာဇဝင်ကို လုန်ကြည့်လိုက်က တစ်ခုသောအကြောင်း သည် ထင်ရှား၏။ အားလုံးလိုလို ငွေရေးကြားရေး ကျေပ်တည်းသဖြင့် ထိုအလုပ်ကို လုပ်ကြမြင်းဖြစ်သည်။ အာအလုပ်၏ ရေသောက်မြှင့်မှာ ဆင်းရမြင်းဖြစ်၏။

မိန့်ဗုံးမျွင်တို့သည် များသောအားဖြင့် သူတို့၏ လတ်ဆတ်ကြောင်းကို နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် လိမ်လည်ပြောဆိုကြ၏။ အကြည်ဆိုသော မိန့်ဗုံးကလေးကား အပျိုးအစ်ဘဝမှ ချက်ချင်း မိန့်ဗုံးမျွင် ဖြစ်လာသည်ဟုဆို၏။ သူ့ကို မိဘများက သူ မကြိုက်သော ယောကျားနှင့် ပေးစားလေသည်။ မက်လာဆောင်သောညာတွင် ထိုယောကျားအား ပေါင်ကိုစားနှင့်ထိုးပြီး ရန်ကုန်သို့ ထွက်ပြေးလာသည်။ ရန်ကုန်တွင် အရိုးလေး တစ်ယောက်နှင့်နေရာ များစွာ ချို့တဲ့ဆင်းရှုသည်။ လွှတ်တော် အတွင်းဝန်တစ်ယောက်နှင့် တစ်ညုလိုက်သွားလျှင် ငွေမြောက်ဆယ် ရှုမည်ဆိုသည်။ ငွေလိုချင်သဖြင့် လွှတ်တော်အတွင်းဝန် အိပ်ခန်းတွင် သူ့တစ်ယောက်လန်နေခဲ့သေးသည်။ အတွင်းဝန်နှင့် သုံးလေးခါလိုက်ဖူးသည်။ ခုတိယ တွေ့ပူးသူသည် ညွှန်မောင်ဖြစ်သည်ဟုဆိုသည်။ ထိုကြောင့် ညွှန်မောင်သည် အကြည်၏ သန့်စင်

လမ်းသံ့စာအုပ်တို့က်

လတ်ဆတ်ခြင်းကို ယုံပြန်လေ၏။ အကြည်ကား အယုအယတွင် လူလှလောက် နီးနီးတော်လေ၏။ ထိုကြောင့် ညွှန်မောင်သည် အကြည်ကို လခပေး၍ အမြဲတမ်း ရားရမ်းထားလိုက်လေ၏။ ဆက်ဆံသော အခါ၍ အကာာအကွယ်မသုံးဘဲ မိန့်ဗုံးမကောင်းကို ဆက်ဆံသကဲ့သို့ ဆက်ဆံလေ၏။ ညွှန်မောင် အကြည်ထံမှ ယူထားသောကတိမှာ သူ တစ်ပါးနှင့် မလိုက်ပါဟူသော ကတိဖြစ်၏။ အကြည် ညွှန်မောင်ထံမှ ယူထားသောကတိမှာ လစဉ် ငွေမှန်မှန်ပေးပါမည်ဟူသော ကတိဖြစ်၏။ ညွှန်မောင်ကား ကတိတည်၍ အကြည်ကား ကတိမတည်။ ညွှန်မောင်သည် တစ်ညုသော် အကြည်ထံသွား၏။ အကြည်ကိုမတွေ့။ အကြိမ်ကြိမ် ထိုညုတွင် ဆက်သွား၏။ အကြည်ကိုမတွေ့။ ညွှန်မောင်သည် လူလှအိမ်သို့ သွားလေတော်၏။ လူလှကား စိတ်ပါလက်ပါ ကြိုဆို၏။ ညွှန်မောင်သူ့ထံမလာသည်ကို အပြစ်ဆို၏။ ညွှန်မောင်အား မည်သို့ သတိရမြောင်း သက်သေသက္ကရ ထုတ်၍ပြ၏။ ညွှန်မောင်ကို တွေ့သဖြင့် လူလှသည် များစွာ ပျော်သွားပုံရလေ၏။ ညွှန်မောင်လည်း လူလှအား အမြဲသတိရမြောင်း၊ ချစ်ကြောင်းပြောပြီး ထိုနော်သူ လူလှ တို့အိမ်တွင် အိပ်လေ၏။ လူလှထံမှ အကြည်အကြောင်း သိရလေသည်။ အကြည်သည် နာမည်ကျော် မိန့်ဗုံးမျွင်ကလေးပြီးကြောင်း၊ ညွှန်မောင်သူ့အား လခပေးထားသည်ကို အရပ်ထဲတွင် လျောက်ကြွားကြောင်း၊ ညွှန်မောင်မသိအောင် အခြားလူများနှင့် အော်ဒါလိုက်ကြောင်း၊ လူလှပင် အကြည်ကို ခေါ်၍ ထည့်ရသေးကြောင်းများကို နံလင်စွာ သိရလေသည်။ ညွှန်မောင်သည် ထိုသို့ဖြင့် လူလှနှင့် ပြန်ပေါင်းထုတ်ရလေသည်။ လူလှကို လခပေး၍ အပျော်မယားအဖြစ်ဖြင့် ထားပြန်လေသည်။

သို့ဖြင့် ဦးဘဆင်ထံမှ အလုပ်ထွက်ခဲ့ပြီး ညွှန်မောင်သည် ပြည့်တန်ဆာတို့လက်တွင် မိမိ၏ ပျော်ချင်ချမ်းသာရေးကို အပ်ထားလေ၏။ သို့သော် ခြုံညွှန်နှင့်တွေား ပြည့်တန်ဆာမတို့နှင့် ချုစ်ရေး

လမ်းသံ့စာအုပ်တို့က်

ကြိုက်ရေး ပျော်မြူးရေးကြားမှ ပွင့်ဆွက်ဆောာသည် ကြာပန်းပွင့်သက္ကာ သို့ အထွေးကိုရှစ်သော ဖြူစင်ခွဲမြှုပ်သည် အချုပ်ပန်းသည် ပွင့်လန်းမြှုပ်လန်းလျက် ရှိပေသည်။ “အို... အထွေး၊ အသားပါပါနှင့် စကားမာသော အထွေးကလေး၊ ဖော်သောာတူပါလျှင် ကြည်ဖြူနိုင်ပါသည်ဟု ပိုင်ပိုင်ညာလျက် ထမင်းရည်ပူလာ လျှောလွှာသော အထွေး၊ ပြည့်တန်ဆာ ပင်လယ်ကြာတွင် နှစ်များလျက်ရှိသော မောင့်ကိုသောာဖြောင့် ကရကာဖြင့် ယူပါ၊ ယပါ၊ ကယ်တင်ပါ”

၆

ညွှန်းမောင်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပုံမကိုင်နိုင်ဘဲ ပြည့်တန်ဆာ ပင်လယ်ကြာတွင် နှစ်များရှိနေသည်မှာ ခြောက်လတိုင်ခဲ့ပြီ။ ကရာဓမ္မဖြင့် ယုယာကယ်တင် ဆင်ခြင်ညာက်လေး ချုစ်ရေးဖြင့် ပုံပြင်မည်သူကား မပေါ်လာ။

ပေါ်လာသည်မှာကား ဆစ်ဖလစ်ပိုးတို့သာ ဖြစ်၏။ ဆစ်ဖလစ်ပိုးများသည် ပြည့်တန်ဆာမတို့ကဲ့သို့ပင် မာယာညာက် အကင်းပါးကုန်၏။ ရှေးဦးစွာ မထင်ရှားလှသော ရှုန်ကာ အနာသွင်ကိုဆောင်၍ ပေါ်လာ၏။ ကာလသားရောဂါနှင့် ဘာမျှမဆိုင်သော အပွန်းအပး၊ ပုံရွက်ဆိတ်ကိုကိုယ်ရာ စသည်တို့နှင့်သာတူသာဖြင့် ပစ်ထား၏။ ပထမသော်သူ့ဘာသာသူ ပျောက်၏။ နောက် ပြန်ပေါ်လာ၏။ သို့သော် ရှုန်ကာသည် ဆေးမြှုံးတို့ အမှုန်းကလေးတို့ကို မြင်လျှင်ပင် ကြက်ပျောက်နှင်းပျောက်လွင့်ပြေး၏။ ငှင့်နောက် ညောင်းကျေဟ္မာသော ကနိုရိယာသည် စစ်သည် တပ်သား အလုံးအရင်းနှင့် ကျဆင်းလာပြန်လေ၏။ သို့သော် ဆီးဆေးကောင်းကောင်း သုံးခွဲက်လောက်ဖြင့် ခုခံလိုက်သည်၌ တပ်ထောင်သော မိုလ်ထုနှင့် လူစု၍ နောက်ဆုတ်သွားကြလေ၏။ ညွှန်းမောင်သည် ဆစ်ဖလစ်ရောဂါကား မြှောက်ဖွှုယ်ဘာမျှမရှိ။

လမ်းသာစ်ဆုပ်တို့က်

ဤသည် ဤမည်သော ဆေးကလေးတို့ကို သုံးလိုက်လျှင်ပင် ဒင်းတို့ရှုန်ကို တော်လုန်နိုင်သည်ဟု ထင်မှတ်လျက်ရှိ၏။ ညောင်းကျေခြင်းရပ်စလေလျှင် သူ့ကိုယ်သူ စင်ကြယ်ပြီဟု ထင်နေလေ၏။

သို့သော် ညွှန်းမောင်တွင် ဝေဒနာတစ်ခုကာား ကပ်လာ၏။ သူ့အဆစ်အရင်းတို့သည် ကိုက်၏။ နာ၏။ ခဏာခဏ ထိုးရှုံးကိုက်တတ်၏။ ညောင်းညာခြင်း၊ သွေးမလျှောက်ခြင်း၊ မြှောင့်ဖြစ်သည်ဟု ဆရာယောင်ယောင် တစ်ယောက်က ပြောသဖြင့် လမ်းလျောက်ခြင်းဖြင့် ထိုဝေဒနာကို ကုနေရ၏။

တစ်ညာနောင်းတွင် ညွှန်းမောင်နှင့် ဒါရိုက်တာ ထွန်းမြင့်တို့သည် လမ်းလျောက်နေကြ၏။ ညွှန်းမောင်ကာား မလျောက်နိုင် လျောက်နိုင် အားခဲ့၍ ချည့်နဲ့စွာ လျောက်နေ၏။ သူတို့သည် လမ်း၏ဘယ်ဘက်မှ ညာဘက်သို့ ကူးကြ၏။ နောက်မှ ကားဗာစ်စင်း ပြီးလာသဖြင့် ညွှန်းမောင်သည် လမ်းကို အပြေးကူးလိုက်ရာ လမ်း၏ညာဘက်တွင် ဒုးထောက်၍ လဲလေ၏။ ထွန်းမြင့်ကာား ညွှန်းမောင်၏ အဖြစ်ကိုကြည်၍ ရယ်လေ၏။ ညွှန်းမောင်ကာား ရှုံးမြဲကာ မြေတွင် လက်ထောက်လျက်နောက်၏။ ထွန်းမြင့်ကာား ညွှန်းမောင်သည် သူ့ဘာသာသူ မတ်တတ်ရပ်နိုင်လိမ့်မည် အထင်နှင့် မကုသိုလ်ဘဲ ရယ်၍သာနေလေ၏။ ညွှန်းမောင်သည် စပ်တသပ်သပ်ဖြင့် လက်ဖြင့်ပင် မထောက်နိုင်တော့ဘဲ ပုံလျက်လဲသွား၏။ ထိုတွင်မှ ထွန်းမြင့်သည် ပြီးပွဲရာ ညွှန်းမောင်ကာား

“နာလိုက်တာ ကိုထွန်းမြင့်ရာ၊ ကျွန်ုတော့ဖြင့် ပျောက်စိတ် မီးပွင့်သွားတယ် မှတ်တယ်။ ကျွတ်... ကျွတ်... ကျွန်ုတော် မထနိုင်တော့ဘူး” ဟု ပြောလျှင် ထွန်းမြင့်ကာား အုံအားသုံးသွား၏။ ညွှန်းမောင်၏ ရုပ်ကိုကြည်သဖြင့် တကာယ်မထနိုင်သည်ကို တွေ့လေ၏။ ညွှန်းမောင်သည် တစ်ချက်တစ်ချက် မီးစနှင့် အထိုးခဲ့ရသူကဲ့သို့ မဲ့ကားရွဲ့ကာကော်၍ကော်၍ ထိုးလေ၏။ ဒုးဆစ်ထဲမှ ကိုက်သည်ဟု ညည်းသူရှာ၏။ ထိုအခိုက် လူတစ်ယောက် မော်တော်ကာား အတိုက်ခံရပြီဟု ပြောပြီး

လမ်းသာစ်ဆုပ်တို့က်

လူအများ ဂိုင်းလာလေ၏။ “တိုက်တဲ့ကား ဘယ်မှာလဲ” ဟု မေးသူ က မေးကြ၏။

တချို့ကား “မော်တော်ကားတိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ဘာသာ သူ လဲသွားတာ” ဟု ရှင်းလင်းရင်း ရှုပ်ယူက်ခတ်နေကြပြန်သည်။

ထွန်းမြင့်သည် လူများကိုရှင်းပြီး ညွှန်းမောင်ကို ဆိုက်ကားတစ်စီး ပေါ်သို့ ပွဲတင်၍ အိမ်သို့ပြန်၏။ ဆိုက်ကားသမားက အကျိုးအခြားငါး မေးပြီးနောက် “ဟာ... လဲရုံပြင့် ဒီလောက်ဘယ်နာမလဲ ဆရာ။ မေ ကိုင်သွားတာပဲ ဆရာ” ဟု ထင်မြင်ချက်ပေးလေ၏။ မြေကိုင်လျှင် မြေနတ်ကို မည်သို့မည်ပဲ ပုံစံက ပျောက်မည်ဟု ဆိုက်ကားသမားက အကြပေးလျှင် စိတ်အားငယ်နေရာသော ညွှန်းမောင်လည်း ယုံရှာ၏။

“ကိုထွန်းမြင့်၊ မြေနတ်ကို ပသပေးပါလားလှာ။ အမလေး... သိပ်နာတာပဲ။ ဆိုက်ကား ဖြည့်ဖြည့်နှင့်လှား။ ဆောင့်ရင် မခံနိုင်ဘူး”

“ပုံစံတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ငင်လှားကို ကျွန်ုတ် ဆေးရဲ့ခေါ်ရ မယ်”

ထွန်းမြင့်သည် ညွှန်းမောင် ရကျေနပ်စေရန် ဆိုက်ကားသမားကို ငွေတစ်မတ်ပေးပြီး မြေနတ်ပုံစံပေးပါဟု တောင်းပန်လေ၏။

အိမ်သို့ရောက်သောအခါ ထွန်းမြင့်သည် ညွှန်းမောင်အား ကား ပေါ်ပွဲတင်၍ ဆေးဆိုင်သို့ မောင်းသွားလေ၏။ ဦးလေးသောင်းလည်း ပါလေ၏။ တစ်လမ်းလုံး ညွှန်းမောင်ကား ကိုက်တယ် ကိုက်တယ်နှင့် သည်းလာလေ၏။ ဆေးဆိုင်ရောက်သော ညွှန်းမောင်က ဒုံးမှာ အတော် ရောင်၍ နေလေပြီ။ ဆရာဝန်မလာခင် အနည်းငယ် သက်သာရအောင် ရေ့စွေးကျပ်ထုပ် ထိုးကြရ၏။ ဒုံးမှာ ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း ရောင်လာရာ ခြေသွေလုံးသို့ပင် ကုံးပြန်သွား၏။

ဆရာဝန် ရောက်လာသောအခါ ညွှန်းမောင်ကို စမ်းသပ်ကြည့် လေ၏။ ဆရာဝန်တို့၏ အဆောင်အယောင် နားကျပ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဆောက်တဲ့ကလေးဖြင့်လည်းကောင်း စပ်းသပ်ကြည့်ရှု၏။ ဆရာဝန်သည်

လျှော့သစ်စာအုပ်တိုက်

ငှုံးညွှန်းမောင်တို့ အပြစ်အပျက်ကို မေးကြည့်လေ၏။ ဆရာဝန်သည် နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့် အတန်ကြာ တွေ့ဝေစဉ်းစားပြီးနောက် - “ညောင်းကျဖူးသလား” ဟု မေး၏။

“ကျဖူးတယ်” ဟု ထွဲနဲ့မြင့်က ဝင်၍ဖြော်၏။
“ဆေးထိုးသလား”
“မတိုးဘူးဆရာ” ဟု ညွှန်းမောင်က ဖြော်၏။

နောက်ဆုံးတွင် ဆရာဝန်က ညွှန်းမောင်၏ရောက်သည် ကာလ သားရောက်ဖြစ်သည်ဟု စိရင်ချက် ချမှတ်လိုက်လေ၏။ ဆေးရုံတက်မှ ရောက်ကင်းကင်းရှင်းရှင်း ပျောက်မည်။ သွောက်ချာပါဒ် လိုက်မသွားလေ မည်ဟု သိရမလေ၏။ ဦးလေးသောင်း၊ ထွန်းမြင့်နှင့် ညွှန်းမောင်တို့သည် အုံအားသင့်ရွောက်ပင် အိမ်သို့ပြန်ကြလေ၏။ သုံးသုံးသား ညွှန်းမောင်၏ ရောက်အခြေအနေကို လေးဖက်လေးတန် ဆွေးနွေးငြင်းခုံကြပြီးနောက် ဦးလေးသောင်းက ရောက်ဖြစ်သည်အတွက် ဘယ်သူ့မှ အပြစ်မတင်ရာ မိမိကိုယ်ကိုသာ မိမိ အပြစ်တင်ရမည်ဟု ညွှန်းမောင်အား ဆုံးမလေ၏။

“ပထမဆုံး အကြီးဆုံးအပြစ်ကတော့ မင်းစိတ်ဟာ ပျော့တာပဲ။ အားငယ်တတိတယ်။ စိတ်ပျော့တယ်။ ဦးဘဆင်ရုံးသမက် မတော်ရဘူး၊ ခင်ထွေးနဲ့ မညားရဘူးဆိုတဲ့ စိတ်ခုကွဲကို ယောက်ဘားပါရီ တင်းမခံနိုင်ဘူး။ ဒင်းမရ ဒင်းထက်သာတာ ရှာယူမယ်ဆိုတဲ့ မာနမရှိဘူး။ ဒါဟာ ဘယ်သူ့အပြစ်မှ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းအပြစ်၊ မဟုတ်ဘူးလားမောင်ထွန်းမြင့်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ မရလည်း ဘာအရေးလဲလှာ၊ မိန်းမဆိုတာ ဘယ်ဟိုဟာရရ ကိုယ်က လုပ်ကျေးရတာချည်းပဲ။ သူငွေးသမီးရတော့ သူငွေးလောဘဲ့ ပို့ပြီး အလုပ်လုပ်ရပြန်တာပဲ”

“ကျွန်ုတ်တော်က ချေစိတ်ကို လိုချင်တာကိုဗျာ”
“အေး... မင်းချေစိတ်နေ့ ချေစိတ်၊ ဟိုကမှ မချေစိပါဘူးဆိုနေတာပဲ။ မင်း ဒီလိုဂုံးလို့ ခုလိုလာဖြစ်ရတာ” ဦးလေးသောင်းတွင် မပြစ်စပ်းလမ်းသစ်စာအုပ်တိုက်

ဒေါသဖြစ်လာသည်ကို တွေ့သဖြင့် ညျှန့်မောင် ညိုးငယ်စွာ ဘာမှုပြန် မပြောဘဲ ကြည့်နေ၏။

“နောက်တစ်ချက်က ဦးလေးသောင်းရဲ့၊ ကိုညျှန့်မောင်ဟာ ဟသည်မတွေ့ ပြောတဲ့စကားကို သိပ်ယုံစားတာပဲဗျာ။ အကောင်းတွေ စင်စင်ကြယ်ကြယ်တွေ ထင်ပြီး အကာအကွယ် ဘာမှမလုပ်ဘူး။ ကိုယ် ပိုင်မယား ဆက်ဆံတာလို ဆက်ဆံတယ်ဗျာ။”

“ပြီးတော့ မောင်ထွန်းမြင့်ရဲ့၊ မောင့်သွေးငယ်ချင်းက ခေတ်ပညာ တတ်ဆိုပြီး ဗရုတ်သုတ်ခဆေးတွေ သိပ်ယုံတာပဲ။ စောစောက ရောကါ နှစ်က ဆရာဝန်ဆီ မသွားဘူး။ ရောကါဖြစ်တာကို ဖုံးလိုက္ခယ်လို တောင် ထားသေးတယ်။ ခု သူ့ကြည့်ပါဦး၊ အရင်တုန်းကနဲ့များ မကွာလဲး။ ပိန်ချိုးလို့။ ဒီစိတ်ချေည်းစွဲနေတော့ ကောင်းကောင်းမဆိုပါ၊ မှန်မှန်မဆိုပါ၊ ကောင်းကောင်းမစား၊ မှန်မှန်မစားနဲ့နေလာတာ ခြောက် လကျော်ပြီး၊ ဒီတော့ ပိန်တာပေါ့။ ပိန်ပြီဆိုတော့ ကိုယ်တွင်းမှာရှိတဲ့ ရောကါပိုးတွေရဲ့အက်ကို ခံနိုင်ဖြုံးဖျက်နိုင်တဲ့အား မရှိတော့ဘူးပေါ့။ ကဲ... ခုလာဖြစ်ပြီ။ ဒီပြင်ဟာ ဘာပျက်ပျက် ကိစ္စမရှိဘူး၊ ကျေန်းမာရေး ပျက်တော့ ခက်ပြီး၊ မောင်ထွန်းမြင့် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ”

“ဆေးရုကို ပို့တာပေါ့။ ကျွန်းတော်လည်း လိုက်တက်နေ့မယ်”

“ဆေးရုတ်ကို ရှုက်စရာကြီး ကိုထွန်းမြင့်ရယ်”

“ရှုက်တာနဲ့ သွက်ချာပါဒေါ်ပြီး နာတာရှည် ကိုယ်တစ်ပိုင်း သေသွားမယ်။ လုပ်တုန်းကမရှုက် ခုမှုမရှုက်နဲ့ ကိုညျှန့်မောင်။ ကျျပ် ရော ဆေးရုတ်ပါမယ်”

စာရေးဆရာ ထွန်းမြင့်တွင် အယ်လဆာခေါ် အနာကြီးတစ်ခု ရင်သာတ်တွင်ရှိ၏။ သွေးမသန့်ရှင်းသဖြင့် ထိအနာသည် နာတာရှည် ဖြစ်နေ၏။ ဆေးရုတ် အနားယဉ်းကုသပါလျှင် မကြာခီ ပျောက်မည် ကိုသိလျက် နေးရုတ်မတက်ဘဲ နေခဲ့သည်။ ယခုမှ မိတ်ဆွေညျှန့်မောင် အားရှိစေခြင်းရှာလည်းကောင်း၊ အဖော်အလျှော်နှင့် ဆေးရုတ်ပေါ်

လမ်းသစ်စားအပ်တိုက်

နှင်စွာ နေနိုင်မည်ကို တွေးထင်မိသဖြင့်လည်းကောင်း ဆေးရုတ်ကို ဆုံးဖြတ်လေ၏။

“ကိုထွန်းမြင့်၊ ခင်ဗျား မရှုက်ဘူးလား”

“ဘာရှုက်ရမလဲဗျား။ သူများ သားပျိုးသမီးပျိုးတွေ၊ သူများ သားမယားတွေကို ကျိုးလွန်ပြီး အချောင်စံနေတဲ့ လူတွေထက်တော့ ကျျပ်တို့အပြစ်က သက်သာပါသေးတယ်။ ပြီးတော့ ခင်ဗျား တွေ့တဲ့လူတိုင်း မေးကြည့်၊ တစ်ရာမှာ ၉၀ ဟာ ဒီရောဂါရိများသူများ ဖြစ်တာတွေ၏၍ မယ်။ တချို့က ပုန်းကုတ်တယ်။ တချို့က ပြောင်ကုတ်တယ်။ ပြောင်ကုတ်တာက ပိုပြီး ပျောက်လွယ်တယ်။ တက်ရမယ်။ နက်ဖြန် ဆေးရုတ်ရမယ်။ ကိုညျှန့်မောင် ခင်ဗျားမှားခဲ့လှပြီ။ ဒီတစ်ခါ မမှားရဘူး၊ မိန်းမဆိုရင်ဘယ်မိန်းမကိုမှု မယုန့်နဲ့။ ဘယ်သူမှု စကားအမှန်မပြောဘူး၊ မိန်းမကောင်းဖြစ်ဖြစ် ဘာသည်မဖြစ်ဖြစ် အမှန်မပြောဘူး။ ဒါမှတ်ထား၊ ဒါစွဲထား”

နောက်တစ်နာရီတွင် ကိုညျှန့်မောင်သည် ရန်ကုန်ဆေးရုကြီး၏ ဆာကူလာဝင်ခေါ် ကာလသားရောကါ ရပ်ကွက်သို့ ရောက်ကြလေ၏။ ညျှန့်မောင်သည် ဆေးရုတ်ရသော အချိန်ကစ၍ အသိဉာဏ်သစ်တစ်ခုကို ရထားလေ၏။ ထိုအသိဉာဏ်ကား မိန်းမတို့၏ စကားကို မယုံထိုက်ဟူသော အသိဉာဏ် ဖြစ်သတည်း။

?

မိုးဖွဲ့ကလေးသည် အဆက်မပြတ် စွာသွာန်းလျှက်ရှိ၏။ လောကဓတ်တစ်ခုလုံးသည် မှားမည်းလျှက်ရှိခဲ့၏။ နေမင်းသည် နေခင်းကြောင်တောင်ဗျာပင် အရောင်ထွက်ပြီ။ မျှက်နှာမျှ၍ ကမ္မာသု ကမ္မာသားတို့အား ပြစားခြင်း မပြန်ရှုဘူး။ မိုးအုံသည်။ မိုးဖွဲ့ကျေသည်။ မိုးပြင်းထန်စွာ စွာသည်။ မိုးသည် အသွင်သုံးမျိုးဖြင့် အဆက်မပြတ် ကြီးစီးနေခဲ့သည်။ အေးမြစ်ထိုင်းသော လေသည်လည်း ဖြည့်စွာဆောင်သွင်းလျက် ရှိခဲ့သည်။

လမ်းသစ်စားအပ်တိုက်

ထိန္ဒေ၏ ရာသီဥတုသည် ဆာကူလာဝင်ခေါ် ဆောင်ရိုင်းသား လူနာများအား အပျင်းစာတ်ကိုပေးလေ၏။ ဆေးရုံခိုသည်မှာ နိဂုံကပင် ပျော်းရီး၌ ပွဲဖွံ့ဖြိုးကောင်း၏။ မိတ်ဆွေသားချင်းတို့နှင့်လည်း ကွဲနေ ရသည်။ ဟိုဟိုသည်သည်လည်း မသွားနိုင်။ ထိုအချိန် ထိုအချိန်တွင် ထိုအစာ ထိုအစာကို စား၍ ဤအချိန် ဤအချိန်တွင် ဤဆေး ဤဆေးကို သောက်ရသည်။ အပြောင်းအလွှာမရှိ။ အထူးအဆန်းမရှိ။ တစ်ရောင် တစ်ထွေးတည်းရှိသော လောကတည်း။ လူတိုင်းလူတိုင်း ဖြူသော ဘောင်းသီး ဖြူသောအကျိုကိုဝတ်လျက် မည်းသောစောင်ကို မြှုပ်သည်။ လူတိုင်း လူတိုင်း ပန်းကန်တူ ခွက်တူဖြင့် စားသောက်ကြရသည်။ လူနာများမှာ လောကဓာတ်ဥတု၏ အရှိန်နှင့် ဆေးရုံ၏ အရှိန် ဟပ်သဖြင့် နှစ်ထပ်နှစ်လီ အပျင်းဆီဝင်နေ၏။

လူသစ်ဖြစ်သော ညွှန်းမောင်တို့အပို့ သာ၍ဆုံးလေ၏။ ညွှန်းမောင်သည် စောင်မြှုပ်လျက် အိပ်ရာတွင်ကွေးရင်း စာအုပ်ထဲသို့ အပျင်းများ ထုတ်လေ၏။ အတန်ကြာသော် မျက်စီမံးလာပြီး မျှေးခနဲ့ မို့နဲ့ သွား၏။

ဇူလိုင်းဆေး မိန်းမတို့သည် လျှနှင့်မြင်းလို့ မယွင်းဘဲ တူညီး ပုကိုင်ရာလူနောက် စီးရာကိုသာ ပါတတ်သည်။ ရှေးအခါတုန်းဝယ် တိုင်းဗာရာကာသီး သုရောနနှင့်အော် မိများတို့လို သူတို့စိတ်မတည်။ ချစ်သူတွေ့သော် ထင်ရာပြုလို့ ဒီလင်ကြီးကို ပစ်၍သာ စုန်ကန်တွက်သွားပြီ၊ စိမ်းကားရက်စက်ပါလှသည်။ ရုပ်ရှင်မင်းသား ခင်မောင်ရင်ကိုယ်တိုင် သီဆိုသလောက် သာ ယာကြည်လင် နားဝင်ပိယ်ဖြစ်လှသော သီချင်းသံသည် ညွှန်းမောင်အား မြိုင်းရာမှုမြိုင်း၊ မြိုင်းရာမှုထိုင်း၊ ထိုင်းရာမှုမြို့း၊ မြို့းရာမှုချို့၊ ချို့ရာမှုအေး၊ အေးရာမှု ဆွေးတော့သည်။ ထနောင်းပင်တွင် ချို့းညီနောင် ကူချွဲသ သည် လျောက်ပတ်၏။ ခွဲက်ဟောင်းတွေခြောက် ခွဲက်သစ်တွေဝေသော တပေါင်းတန်ခူးတွင် ကျျှုံးရင်သော ဥပုံသံသည် လျောက်ပတ်၏။

လမ်းသစ်စာအုပ်တို့က်

မြိုင်းမြိုင်းညီးညီးနှင့် တနိုင်းနှင့်သော ဥတုတွင် ဤသီချင်းသံသည် လျောက်ပတ်၏။

မိန်းမဆိုတာ ဆောင်းလေပမာညီး အတွင်းသဘောတွေ မတည်း ပြောင်းလဲတတ်သည်၊ မောင့်အချက်ဆုံး မြေဟာ အပို့ မထိက်ပြီ ဖြစ်ပြန်ရတော့သည်၊ ယခုသာဝအတည်း ခင်မောင်ရင် တစ်ကိုယ်တည်း အရှုံးကြီးပမာဖြစ်ကာ ဓာတ်သီမ်းမည်။

ထိုသီချင်းကို သီဆိုသူကား နံပါတ်ရှစ်ခုတင်မှ အောင်ကင်းဖြစ်သည်။ အောင်ကင်းသည် သူ့ခုတင်တွင် ပက်လက်လှန်၍ လုရင်းဆိုသည်။ သူသည် ဓမ္မတစ်ဖက်ကို တွေ့လွှာချုပ်လျက် သမဲတလင်းတွင် ဓမ္မဖျားဖြင့်ထိုကာ စည်းလိုက်သည်။ ညွှန်းမောင်သည် သူ့အား ကြည့်နေရာက သူက သီချင်းအပြီးတွင် ပြုးလိုက်ရင်း ညွှန်းမောင်၏ စိတ်ကား သီချင်း၏သဘောတွင် နှစ်သွားလေပြီ။

“မိန်းမဆိုတာ ဆောင်းလေပမာညီး အတွင်းသဘောတွေမတည်း ပြောင်းလဲတတ်သည်။ ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်။ ဆောင်းတွင်းလေများ ဟိုကလာချည်း၊ ဒီကလာချည်နဲ့။ တောင်ကတိုက်မယ်ထင် မြောက်ကလာ၊ မြောက်ကတိုက်မယ်ထင် တောင်ကလာနဲ့။ တယ်ကောင်းတဲ့ ဥပမာ။ မိန်းမဆိုတာ ဒီသဘောပဲပေါ့။ သူတို့ကို ယုံစားပြီးလုပ်ရင် လုပ်သူမှာ အရှုံးဖြစ်တာပဲ။ အထွေးး၊ ထမင်းရည်ပူလာ လွှာလွှာတယ်ဆိုတဲ့ အထွေးရဲ့၊ အစ်ကိုကြီး အရှုံးဖြစ်ပြီး၊ အထွေးက ချစ်လိမ့်မယ်ဆိုတာ တစ်ထစ်ချုပ်ခုံခဲ့မိလို့ အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ အသည်းနှလုံးဟာ ကျွမ်းပြီး၊ အထွေးရဲ့ ပြောပုံ ဆိုပုံ ရဲရင့်ပုံတွေကြောင့် အထွေးကို ဒီလောက်ယုံပြီး ဒီလောက်ချုစ်မိတာ။ အစ်ကိုကြီးမှာ ရှိသူမျှ အချိစ်ဓာတ်၊ အစ်ကိုကြီး ထုတ်နိုင်သူမျှ အချိစ်အားတွေ့နဲ့ အထွေးကို ချစ်မိတာပဲ။ အချိစ်ကြီးသလောက်၊ အယုံအကြည့်ကြီးသလောက်၊ မျှော်လင့်ချက်ကြီးသလောက် အကျေနာပြီ အထွေးရေ့။”

လမ်းသစ်စာအုပ်တို့က်

ညွှန်မောင်သည် စောင်ကို ပြင်၍ခြုံကာ ဓားစောင်းအပိုပြန်၏။ တန္ထိခိုး တပ္ပါဒါန်ပျောက် ကျေနေသော မိုးသံနှင့်အတူတူ အထွေး၏ ပြင်းပယ်စကားတို့သည် သောတအကြည်းစာတ်အတွင်းသို့ တစိမ့်စိမ့် ဝင်နေလေ၏။

“နံပါတ်ရှစ်၊ သူများတွေ အိပ်နေတယ်နော်၊ သီချင်းမဆိုနဲ့။ ဟုတ်လားနော်၊ ၂ နာရီထိုးတော့ ဆိုတာပေါ့။ ဟုတ်လားနော်” ဟု ကြည်လင်ည်သာသော အသံကြေားရသဖြင့် ညွှန်မောင်သည် နံပါတ် ရှစ်ခံးသို့ အကြည်းရောက်လိုက်၏။ ကိုယ်လုံး ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသော ချွဲ့နာ်းကြောရှင်းသော ဆရာမကော်းတစ်ဦးကို တွေ့ရှု၏။ ဆရာမသည် ဖြူသောခေါင်းစည်း၊ ဖြူသောအကျိုး၊ ဖြူသောခြေအိတ်၊ ဖြူသောဖိန်ပိတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်ထား၏။ ဆရာမကော်းသည် ဂါဝင်းသော အသားရှိ၏။ များစွာသော ကပြားမဝါး၏ ဖြူနိသော အသားနှင့်မတူ။ နှုံးပြင်မှာ ဈေးလွှင်ပြင်နှင့်တူ၏။ ကျေးကျွေးကော်း ရေးရေးကော်း မျက်းခံးတို့မှာ မဟုရာ ကျောက်လမ်းကော်းများနှင့် တူ၏။ စိုင်းစက် ကြည်လင်လင်ဖြစ်သော မျက်းလုံးမှာ ပယင်းတွင်းများနှင့်တူ၏။ ပေါ်လွင်ဖြောင့်စင်းသော နာတံ့နှင့် ချွဲ့နှင့်သည်ဟုလည်း မဆိုနိုင်၊ ငါ့သည် ဟုလည်း မရေးနိုင်၊ ပွဲသည်ဟုလည်း မတွေးနိုင်ဘဲ အချိုးကျေသည်၊ လူသည်ဟုသာ ဆိုနိုင် ရေးနိုင် တွေးနိုင်သော နာဝတို့သည် ဈွေတော် ဈွေရှုတို့နှင့်တူ၏။ နံပါတ် နှုတ်ခမ်းဖြင့် ဖြူစင်ညီညွှတ်သော သွားတို့သည် ပတ္တုမြားတောင်ကြားတွင် ပုလဲတွေးစိတ္ထားသည်နှင့်တူ၏။ ဆရာမကော်းသည် နံပါတ်ရှစ်ကို ချော့မော်၍ ပြိုမြော်းစွဲပေါ်ပြီး စိန်ပုံသံ မပေါ်အောင် ဖြည့်းဖြည့်းကော်းလျှောက်၏။ အဖြူဝတ်သည် ဒေဝစ္စရာ နှုတ်မယ်လူသည် ပန်းမျိုးနှုတ်ပေါ်သည် ပန်းတောား ပန်းမွှေ့ရာတွင် ဈွဲချွဲ ကော်းလျှောက်ကာ ဝမ်းစာရာနေကြနာသာ လိပ်ပြာကော်းများကို တစ္ဆေတစ္ဆောင်း ကြည်းနေသိသကဲ့သို့ ဆရာမကော်းသည် လူနာများ အခြေအနေကို ကြည်းရှုနေသည်။ ညွှန်မောင်သည် မျက်းစိုးမှုးပြီး

လမ်းသံ့စာအုပ်တိုက်

အထွေးနယ်ခဲ့ပြန်သည်။ “သူများတွေ အိပ်နေတယ်တဲ့။ တယ်ထောက် ညာတဲ့ ဆရာမကလေးပါလား။ အင်းလော့ သူ့ဝတ္ထုရားမို့ ပြောတာပေါ့။ မိန့်းမတွေကို အပြောနဲ့ အထင်ကြီးလို့ မဖြစ်ပါဘူး။ သူတို့ကို ပါးစပ်နဲ့ အကဲမခတ်နိုင်ဘူး။ သူတို့လို့ အမျိုးမမှန်တဲ့ ကပြားမတွေ မပြောနဲ့။ အမျိုးစစ်တဲ့ အထွေးကိုတောင် မယုံရဘဲဟာ။ အထွေး ... အထွေး၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖျောက်ရပါမလဲ။ အချက်ရတိုင်း သူကလေးဟာ ပေါ်ပေါ်လာတာပဲ။ မလာနဲ့၊ မပေါ်နဲ့၊ ငါ့ မစဉ်းစားတော့ဘူး” ညွှန်မောင်သည် မျက်းစိုးကို တအားကုန် စုံမှို့တ်ပြီး အိပ်လေ၏။

“နံပါတ်သုံး၊ နံပါတ်သုံး၊ ရှင့် အပုဒ်ရရှိတိုင်းမလို့” ဟု ခေါ်သံကြောင့် ညွှန်မောင်သည် နီးလာ၏။ ယခင် ဆရာမကော်းသည် ပြုးပြုးကော်းဖြင့် သူ့ကိုကြည်းနေသည်။ ဆရာမသည် ညွှန်မောင်ပါးစပ်ထဲတွင် ပြဒါးတိုင်ကို ထည့်ပေးပြီး ညာဘက်လက်ကို ယု၍ သွေးစမ်း၏။ ဆရာမသည် နာရီကိုကြည်းလျက် သွားခုန်သည်ကို ရော့တွက်၏။ ညွှန်မောင်ကား ဆရာမမျက်နှာကို ငေးကြည်းနေ၏။ ညွှန်မောင်သည် မီမံ့၏ နှုတ်းသွေးခုန်သည်ဟုလည်း မျက်နှုံးများသည် နာရီသံ့ကြောင့် ဆရာမလေးသည်နှင့်တူ၏။ စိန်သည် လူပုံရားသွားလျက် အလင်း ရောင်ဖြင့် ဟပ်မိသောအခါး ဖျတ်ခနဲလက်သွား၏။ သို့လက်၍ ထွက်လာသော စိန်ရောင်ကြောင့်ပင် လူတို့သည် စိန်ကို အာရုံတပ် မက်မောက်၏။ ထို့အတူ ဆရာမကော်း၏ မျက်းလုံးများသည် နာရီဆီမှ ညွှန်မောင် မျက်နှာဆီသို့ ကျေးပြောင်းသွားသော တစ်ခက်ခါး ဆရာမအား နိုက်၍ကြည်းနေခဲ့သော ညွှန်မောင်၏ မျက်းလုံးအရှိန်နှင့် ဟပ်မိသောကြောင့် လက်ခနဲ့ ဝင်းခနဲ့ အရောင်ထွက်လာ၏။ ထိုလျှပ်တစ်ပြက်သော တစ်ခက်အတွင်း ဝင်းလက်၍သွားသော မျက်းလုံးအရှိန်ကြောင့် ညွှန်မောင်သည် ဆရာမ၏ အလှစာတ်ရုပါရုတ် အာရုံကွန်း ဖြူးမိုးလေသည်။

လမ်းသံ့စာအုပ်တိုက်

ဆရာမကလေးကား အခြားဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ မူမယ်က်ဘဲ
ပြေားတိုင်ကို ယူ၍ကြည့်ပြီး ခုတင်ခြေရင်းရှိ သေားကွဲက်တွင် ရေးမှတ်
ကာ ထွက်သွားလေ၏။

မကြာမီ သူ.ခုတင်သို့ ဒါရိုက်တ္ထထွန်းမြင့် ရောက်လာပြီး
“ကိုညွှန်မောင်၊ ခုနှင့်က ဆရာမလေး သိပ်ချောတာပဲဗျား။ ရုပ်ရှင်ထဲ
သုံးရရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ”

“အို... ခင်ဗျားကလည်း ရုပ်ရှင်ထဲသွင်းပြီး ပျက်ဆီးမလို့လား။
ခင်ဗျားတို့ ဒါရိုက်တာတွေဟာ သိပ်ညာက်များတယ်”

“ကျျှုပ် ဒီလိုမဖျက်ဆီးတတ်လို့ ဒီဆေးရုံ ရောက်တာပေါ်ဗျား။
အမှန်ကတော့ ရုပ်ရှင်ထဲမှာ ဒီအကျင့် ကျင့်ချင်တဲ့သူတွေအပို့ စား
လမ်း သိပ်ကောင်းတာပဲ့။ တကယ်ပြောတာ။ သိပ်ချောတာပဲ့။ မြန်မာ
လို့ ဆင်လိုက်ရင် တော်တော်လှမယ့် ဟာကာလေးဗျား။ ခုနှင့်က သိချင်း
ဆိုတဲ့အကောင်လည်း အတော်ကောင်းတယ်။ အသံရော ရုပ်ရော”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျျှုပ်ဖြင့် သိပ်သဘောကျေတာပဲ့။ ခင်မောင်ရင့်
အသံအတိုင်းပဲဗျား”

“ကျျှုပ်သွားပြီး အသီဖွဲ့လိုက်ဦးမယ်”

ထွန်းမြင့်သည် နံပါတ်ရှစ်မှ စောစောက သိချင်းဆိုသူထဲသို့
သွားလေ၏။ ထိုသူနှင့် စကားအနည်းငယ်ပြောပြီး ထိုသူကိုပါခေါ်၍
ညွှန်မောင် ခုတင်သို့ လာခဲ့ကြလေ၏။ နံပါတ်ရှစ်သည် ခုရည်ကလေး
ပေါ်တွင် ထိုင်၏။ ထွန်းမြင့်ကား ညွှန်မောင်၏ ခုတင်ပေါ်တွင်ထိုင်၏။
ညွှန်မောင်က ခေါင်းရင်းတွင်မြှုပ် ထိုင်ရင်း -

“ထိုင်ပါ ထိုင်ပါ။ ခင်ဗျားရောက်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီးလဲ”
ဟု မေး၏။

“နှစ်လကြာပြီဗျား”

“ဟင်... ကြာလှမျည်လား။ ခင်ဗျားရောက်က ဘာမို့လို့ ဒီလောက်
ကြာသလဲ”

“ဒီလိုကိုဗျား ကျျှုပ်ဟာ ဖြတ်ပစ်ရတယ်”

“ဖြတ်ပစ်ရတယ်။ တယ်ခက်တာပဲ့” ဟု ထွန်းမြင့်က ဝင်၍
အုံလှိုက်၏။ ညွှန်မောင်ကား ခစ်ခနဲ့ ရယ်လိုက်၏။

“ဖြတ်ပစ်ရဆို ဒီလိုကိုဗျား ကျျှုပ်ကို ရမ်းပါတယ်။ ကျျှုပ်
မိန်းမသေတော့ စိတ်ညွှန်စိတ်ရှိတာနဲ့ အပျော်လိုက်တာပဲ့”

“မိန်းမသေလို့ စိတ်ညွှန်တယ်။ ဟုတ်လား” ဟု ညွှန်မောင်က
မေး၏။

“ဟုတ်တယ်။ ကျျှုပ်တို့လင်မယား သိပ်ချုစ်တာ။ ငယ်ငယ်လေး
က ခိုးမပြုဗျားပြီး အတင်းချုစ်ကြတဲ့ လင်မယား။ သူသေတော့ ကျျှုပ်မှာ
မနေ့တတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်ကျွန်ရစ်တာကိုဗျား။ ဒါနဲ့ အပျော်လိုက်တာပဲ့။
မနားတမ်းဆိုသလိုကိုဗျား။ ပထမတော့ ရှုန်ကာအနုကလေး နည်းနည်း
ရတာပါပဲ့။ ကျျှုပ်က ဂရမစိုက်သွား။ ရှုန်ကာရှိရက်နဲ့လည်း လိုက်တာပဲ့။
ဆေးမြှုံးတို့နဲ့ ပျောက်အောင်ကုပြီး လိုက်မြှုံး လိုက်ပြန်တာကိုဗျား။ ဒါနဲ့
ရှုန်ကာအကြမ်းဆိုတာ ရတာပဲဗျား”

“ဘာဆေးထည့်သလဲ”

“လက်ဖက်ရည်နဲ့ ဖန်ရည်ဆေးဗျား။ တရာတ်ဖယောင်းချက်တွေထည်ဗျား။
ပျောက်ပဲ မပျောက်နိုင်သွား။ ကြီးကြီးသာ လာလိုက်တာ အားလုံး စား
ကုန်ရောဗျား။ တစ်ခြမ်းကုန်အောင်စားတော့ ဆေးရုံလာတာပဲ့။ ဆရာဝန်
က ဆေးရုံတော်ရမယ်ဆိုတာ မတက်ချင်တာနဲ့ အီမံပြန်ကုန်ပြန်ရေား။
ကုလို့မပျောက်သွား။ ဆိုးသာလာတယ်။ ဒါနဲ့ ဆီးတောင်သွားလို့ မရ
တော့တဲ့ဘဝ ရောက်တာပဲဗျား။ ကန်တော့ပါရဲ့၊ ယောကျေားကိုယ်ပေါ်မှာ
ခြစားထားသလိုပဲ အပေါက်အပေါက် ဖြစ်နေတာဟာ ကျျှုပ်ဖြင့် ကြည့်
မိရင် ခေါင်းကြီးကြီးသွားတာပဲ့။ ဆေးရုံပြီးလာတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မြှုံး
ကုမ္ပဏီတော့သွား။ ဆေးထိုးရုံနဲ့လည်းမရ၊ ဆေးထည့်ရုံနဲ့လည်းမရ၊ ဆီး
ရိတ်ပြီး သေမှာစိုးရလို့ မြန်မြန်ဖြတ်ပစ်ရရတာတဲ့တာပဲ့”

ညွှန်မောင်နှင့် ထွန်းမြင့်တို့သည် မိန်းရှိန်းသွားကြလေ၏။ သူ
လမ်းသံ့သာမ်းတိုက်

တိမှာ ထိခို့မဖြစ်သဖြင့် တော်ပါသေး၏။ ဘုရား... ဘုရားဟု မြည် တမ်းကြ၏။

“တစ်နည်းအားဖြင့်တော့ ကောင်းတာပေါ်ဖြူ။ ဒီအမှုအတွက် နောက်ထပ် ကိစ္စမများရတော့တာပေါ်” ဟု ထွန်းမြင့်က နှစ်သိမ့်စေ၏။

“ခင်ဗျား ရုပ်ရှင်အလုပ်နဲ့တော့ သိပ်လိုက်တာပဲ။ ခင်ဗျား ဒီပြင် မင်းသားတွေတော့ ထိန်းမရဘူး။ ဒီလို့ မင်းသားမျိုးကိုတော့ ထိန်းရမှာပဲ” ဟု ညွှန်းမောင်က ပြောလိုက်၏။ ထွန်းမြင့်လည်း ပြုးလျက်ရှိ၏။

“ခက်တယ်။ ရတ်တရက် စဉ်းစားလိုက်တော့ ပြတ်နေတာပဲ ကောင်းသလိုလိုပဲပေါ်ဖြူ။ ဒါပေမဲ့ တက္ကာဆိုတာ ဒီနောကဗျာည်း စဖြစ် ပွားတာ မဟုတ်ဘူး။ အပြင်လောက် ရုပါရဲ့ သွှေ့ရဲ့ စတဲ့ အာရုံးတွေနဲ့ အာရုံးကာပစ္စည်းတွေနဲ့ ကျွန်းတော်တို့ ခန္ဓာကိုယ်တွင်းက စက္ခာသောတ စတဲ့ အကြည်းစာတ်တို့ ထိတွေ့မှုကစပြီး ပေါ်လာတာကလား။ အသက် နဲ့ကိုယ် မြှုနေသရွှေ့ ခွာရင်းဖြားနေပြီး အာရုံးငါးပါးကို ဖမ်းယူမယ်။ ဖမ်းယူတာနဲ့ တစ်ပြုင်နဲ့က တက္ကာဆိုတဲ့ဟာပေါ်မယ်။ ဒီတော့ ကျွန်းတော့ အဖြစ်က စိတ်ကသာ သောင်းကျွန်းချင်တိုင်း သောင်းကျွန်းပြီး ကိုယ်ထိ လက်ရောက် မလုပ်နိုင်ဘဲနေမှာပဲ။ မကြာခင်က ဆင်းသွားတဲ့ လုတွစ် ယောက်ဟာ ပါးစပ်ထဲမှာ အနာပေါက်တယ်။ အစာစားလို့ မရဘူး။ ဝမ်းကတော့ သိပ်ဆာတယ်။ သိပ်ခက်တာပေါ်။ ဒါပေမဲ့ အာခေါင်ထဲက နေပြီး ကြက်ပေါင်ပြန်သွင်းပြီး အစာကို သွှေ့ချေတယ်။ ဒီတော့ အာဟာရ ဆိုတာ ပြည့်တင်းတယ်။ ကျျပ်အဖို့ ဒီလိုအစားထိုးပြီး သောင်းကျွန်းတဲ့ စိတ်ကို ဖြေလို့လည်း ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ကျျပ်ထင်တာ စိတ်ကို နှစ်ရင်းနှစ်ရင်းနဲ့ ပိန်ချုံးပြီး ဘဝတဲ့ရမှာပဲ။ စိတ်ဆိုတာကလည်း ထားရာမှာ နေတာမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ဥွှန်းကန်တော် လှန်တော်တယ်” ညွှန်းမောင်နှင့် ထွန်းမြင့်တို့ကား ထိခို့ကို သနားသွားကြလေ၏။ ငိုင်သွားကြ၏။

“ခုနှင့်က ပါးစပ်ထဲမှာ အနာပေါက်တယ်ဆိုတာက ဘာဖြစ် တာလဲ” ဟု ညွှန်းမောင်က ကြားဝင်၍မေး၏။

လမ်းသစ်စာအပ်ထိုက်

“အဲဒါလည်း ဟကျိုးတာ တစ်မျိုးပဲတူ။ အဲဒီဟာမျိုးက တတိ ယအဆင့် ရောက်သွားပြီ။ တစ်ကိုယ်လုံးကို လျောက်လည်ပတ်နေတဲ့ ဆိုပဲလိုက် တစ်ခါတစ်ခါ အတော်ယုတ်မာတယ်။ ဂျာမန် ရောင် သဘော့တွေထက် ဆိုးသေးတယ်။ သွေးထဲသားထဲမှာ ငါပ်သွားနေပြီး ပေါ်ချင်တဲ့နေရာ ပေါ်တာပဲ။ တစ်ခါတစ်ခါ လည်ပင်းမှာပေါ်တယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ ချိုင်းကြားမှပေါ်တယ်။ ခုနှင့်ကလုမှာတော့ အာခေါင် ထဲမှာ ပေါ်တာပဲပျော်”

“အိုး... ဖြစ်မှုဖြစ်ရလေ့ပျော်”

“မစားနိုင် မသောက်နိုင်နဲ့ စကားလည်း ကောင်းကောင်းမပြောဘူး။ အော်ချာည်းနေရတာ။ ကျျပ်ဖြင့် သနားလို့မဆုံးဘူး။ ရေသောက် ရင်လည်း ကြက်ပေါင်ပိုက်နဲ့ပဲ သွင်းရတာပဲ။ ဆေးသောက်ရင်လည်း ဒီလိုပဲ။ ပြီးတော့ ဆေးတို့ ရေတို့ကို ဒီအတိုင်း သောက်ချုရင် ဝင်တော့ ဝင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အနာကို ပြတ်သွားရတော့ ဆေးထဲ ရေထဲမှာ အနာက ပြည်တွေ၊ ပိုးတွေ ပါသွားရော်။ ပါသွားရင် အစာအိမ်ကို ချက်ချင်း ဥပဒ်ပေးမယ်။ ဆေးရုံးမှာသာမကုရင် သေစို့မှားတယ်ပေါ်။ အပြင်မှာတော့ ကြက်ပေါင်ပိုက်တွေ ဘာတွေနဲ့ သောက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီအတိုင်း သောက်ချုကြမှာ”

“နှိုးနေစမ်းပါဦး။ ဟိုတာက်ကသွေးသွေးလေးက ငယ်ငယ်ကလေးနဲ့ ဘာဖြစ်တာလဲ။ အသက် ဆယ့်သုံးနှစ်၊ ဆယ့်လေးနှစ်လောက် နှိုးမယ်”

“ဒီသွေးသွေးက ဘူး၊ အဖော်ဆိုးက အမွှေရတဲ့ အနာပေါ်ဖြူ။ မွှေးကတည်းက ဆစ်ဖလစ်ပိုး ပါလာတာပဲ။ ငယ်ငယ်မွှေးစကာလည်း အနာကြီး ပေါက်ပူးသတဲ့။ အနာပေါက်သွားလို့ ကင်းပြီရှင်းပြီ ထင် နေရာတယ်။ ခု လူပြု့ဖြစ်မယ် ကြံးခိုက်သွား ရင်ဘတ်နှစ်အုံကြားမှာ အနာကြီး ပေါက်လာပြန်တယ်။ လက်သီးဆုပ်လောက် မကဘူး။ ငါးလှိုပြီး မပေါက်သွားသွားဘူး၊ သွေးသွေးကလေးဟာ အနာက ကိစ္စမရှိဘူး၊ လုတွက်ကမြင်လို့ ဟကျိုးတယ်ထင်မှာစိုးလို့ သိပ်ရှုက်နေတယ်။ ဘယ်

လမ်းသစ်စာအပ်ထိုက်

သူနဲ့မှ စကားမပြောရဘူး။ ရှက်တာက အလွန်ပဲများ။ သမားစရာပဲ” သို့ဖြင့် စကားပြောနေကြရာ ညွှန်မောင်၏ ဒုံးဆစ်အနာမှာ ကိုက်ခဲ့၍ လာပြန်လေသည်။ မိုးလည်း သည်းထန်စွာ ရွာကျေလာ၏။ မိုးသည်းထန် သဖြင့် မောင်မည်း၍လာလေရာ စာတ်မီးများကို ဖွင့်ကြရလေ၏။ မိုးသံက ပြင်းလွန်းသဖြင့် သူတို့သည် အချင်းချင်း စကားပြောသည်ကို မကြားနိုင်ဖြစ်လာကြ၏။ ထို့ကြောင့် စကားရပ်ပြီး လွှဲစွဲကြသည်။ ညွှန်မောင်သည် စာဖတ်ရင်း အချိန်ဖြုန်းနေလေ၏။ သို့ရာတွင် စာ ဖတ်၍ မဖြောင့်နိုင်ရှာပေ။ အနာသည် တိုး၍တိုး၍ ကိုက်နေလေသည်။ ထို့ကြောင့် “ဆရာမ၊ ဆရာမ” ဟု အော်ခေါ်၏။

အတန်ကြာသော် ကရင်မကလေးတစ်ယောက် ရောက်လာလေ သည်။ သူသည် အကျိုးဖြူ။ လုံချည်နဲ့ ပဝါဖြူ။ တို့ဖြုံးဖြင့် ဆင်ထားသည်။ မျက်နှာမှာ စုအောင့်လျှက်ရှိ၏။

“ဘာလဲ၊ ဘာလို့ သိပ်အော်ဘာလဲ”

“သိပ်ကိုက်တယ်”

“ကျွန်ုမတို့ မလုပ်တတ်ဘူး။ ဆရာဝန်လာမှ ဆရာဝန်ကိုပြော”

ထိုဆရာမသည် ပြန်သွားလေ၏။ ညွှန်မောင်သည် မခံချိမ်ခံသာ ဖြစ်ကျွန်ုခဲ့လေ၏။ အတန်ကြာသော် “ဆရာမ၊ ဆရာမ” ဟု အော်ဟစ် ခေါ်ပြန်၏။ ပထမဥုံးဆုံးတွေ့ခဲ့သော ဆရာမကလေး ခပ်သုတေသုတ် ပြေးလာ၏။ မျက်နှာမှာ ပြီးဆွင်ပျုံံရှိ၏။

“ဘာအလိုရှိသလဲ နံပါတ်သုံး။ ကိုယ်ကိုမလုပ်နဲ့လေ၊ ြိမ်ြိမ် ထား”

“ကျွန်ုတော် ကိုက်တယ်”

“ကိုက်တယ်၊ နေလေ လုပ်ပေးမယ်။ အေးလာရင် ကိုက်တာ ပေါ့။ ြိမ်ြိမ်နေနော်” ဟု ချော့မော့ကာ ပြောလိုက်သံကို ကြားရှုဖြင့် ပင် ညွှန်မောင်တွင် များစွာ သက်သာရာရလေ၏။ မကြာမီ ညွှန်မောင် ၏ဒုံးကို ရေဒါယန်ဟိတ်ခေါ် အပူာတ်ဖြင့် သက်သာအောင်လုပ်ပေး၏။

လမ်းသံစာအုပ်ထိုက်

သို့ဖြင့် သုံးနာရီခွဲလေ၏။ အစားအစာ ကျွေးလေ၏။ ညွှန်မောင် နှင့် ထွန်းမြင့်ကား တစ်နေ့ တစ်ကျပ်ပေးသဖြင့် ဥရောပတိုက်သား အစားအစာကို ရလေ၏။ ထိုနေ့အတို့ သူတို့သည် စားသောက်၍ ဖြိန် ရှက်ကြ၏။ လေးနာရီခွဲလောက်တွင် ကရင်ဆရာမနှင့် အခြား ကပြား ဆရာမကလေး တစ်ယောက်တို့သည် ဆေးလိုက်၍ တိုက်ကြ၏။ ညာနေ ငါးနာရီထို့လျှင် စည်သည်များ လာရောက်၍ ကြည့်ရှုကြလေ၏။

စံဖေသည် သစ်သီးအိတ်ကလေးကိုင်၍ ရောက်လာ၏။

“အိုင်ဆေး၊ ကိုယ့်ကောင်းမှုကြောင့် ယူတော့ ဆေးရုံရောက်လာ တာပဲကွာ။ မင့်အပြစ်လည်း ပါသေးတယ်။ မင်းက တယ်ပြီး အတင့် ရုတာပဲ။ ဖာကောင်မတွေ့ကို မိန်းမကောင်းကြီးတွေ ထင်တာကိုးကွာ”

“အေးကွာ၊ ယုံမိတာထားပါတော့။ နောက်များဆိုရင် ဘယ် မိန်းမကိုမှ မယုံဘူး”

“လှလှက ဆေးရုံလိုက်မေးချင်ပါတယ်တဲ့ ကိုယ့်လွှာ။ ခေါ်ခဲ့ရ မလား”

“ဒါထက် လှလှက ငါကို တကယ်ချုစ်နော်တယ် ထင်တယ် ကိုယ့်လွှာ”

“မင့်တော့ သိပ်နတဲ့လွှာပဲ။ လှလှတို့လိုလည်တဲ့ မိန်းမျိုးဟာ မင်းကလည်း မင်းကိုအချိစ်ဆုံး၊ ငါကလည်း ငါကိုအချိစ်ဆုံးထင်အောင် လုပ်တတ်တယ်။ မင်းကျတော့ မင်းတစ်မျိုး၊ ငါကျတော့ ငါတစ်မျိုး၊ မှတ်ထား”

သူတို့ထံသို့ ထွန်းမြင့်လည်း ကူးလာ၏။

“ကိုစော၊ ကျူပ်တို့ဆိုကို ဘယ်တော့လာမလဲ” ဟု ထွန်းမြင့်က မေးရာ စံဖေကာ -

“အခု လာတာပဲပျော်” ဟု ဖြေ၏။

“မဟုတ်ဘူး၊ ကျူပ်တို့နဲ့ အတူနေပို့ပြောတာ”

သုံးယောက်သား ဝါးခနဲ့ ရယ်ကြ၏။ ရယ်သံကြောင့် နံပါတ် လမ်းသံစာအုပ်ထိုက်

ခြောက်တွင် လူနာမေးနေကြသော မိန့်မားက လူညွှေကြည့်ကြလေ၏။ ပုံချောချော မိန့်ကလေးတစ်ယောက်ပါ၏။

“ဟေ့... ဟိုကောင်မလေးက ခပ်နိပ်နိပ်ပဲ။ ဘယ့်နှပ်လဲဖျှော မိန့်ကလေးတွေက အကျိုးတွေလာမေးနေတယ်။ ရှက်စရာကြီးဖျာ” ဟု စံဖောက ညွှန်မောင်နှင့် ထွန်းမြင့်တို့အား မေးလေ၏။

“ဟုတ်တယ်။ သူစိမ်းဆိုရင်ဖြင့် ရှက်စရာကြီးပဲ။ ဟာ... အဲဒီ ခုတင်က လူနာကလည်း အဘိုးကြီးပါလားဖျှော ကောင်မကလေးက မယားကလေးများလား။ ကြည့်ကြပါဦးဖျာ”

ညွှန်းမောင် ကြည့်ရာဘက်သို့ သုံးယောက်လုံးလိုက်၍ ကြည့်ကြ၏။ ထွန်းမြင့် ပြုဗြို့ပြီး-

“မဟုတ်ဘူး၊ သမီးထင်တယ်။ အရမ်းလည်း မပြောကြနဲ့လောာ ကျေပ်တို့ ငရဲကြီးနော်းမယ်” ဟု ပြောလေ၏။

“ကြိုကြိုစည်စည် အဘိုးကြီးက ဘာဖြစ်လို့ ဒီအခွဲယောကျမှ ကျိုးနေပါလိမ့်မလဲ။ ကျိုးရင်လည်း သမီးတွေကို အသိပေးပို့ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ သမီးတွေကိုလည်း ရှက်ဦးမှပေါ့” ဟု ညွှန်းမောင်က မှတ်ချက်ချေလေ၏။

“ကျေပ် စောစောက မေးထားလို့ ဒီအဘိုးကြီးအကြောင်း သိပြုဗျာ။ အဘိုးကြီး ပေါင်းချွန်မှာ ကျေပ်ထွေက်နေတာကိုးဖျာ။ ဆရာဝန်တွေ ကေဇာ့ လူပျို့နာပဲလို့ ပြောတာပေါ့။ အဘိုးကြီးက ခုထက်ထိ ငြင်းနေတုန်း။ သူ့ဟာ စက်တန်ပါတဲ့။ သူ ဘယ်တုန်းကမှ မကောင်းတဲ့ မိန့်မ မသွားမလာဖျေားပါဘူးလို့သာ အဘိုးကြီးက တွင်တွင်ငြိုင်းနေတယ်။ ရှက်လို့ထင်ပါရဲ့ဖျာ။ ကျေပ်တို့အဘိုးကြီး အမှန်ဖွင့်ပြောအောင် ညာကျမှ ညှစ်ထုတ်မယ်”

နောက် ဦးလေးသောင်း ရောက်လာလေ၏။ စံဖောက်ပြန်သွား၏။ ထွန်းမြင့်သည် သူ့အိပ်ရာသို့ သူ့ပြန်လေ၏။

“ပျော်းမနားက ဘာသတ်းများ ရသေးသလဲ ဦးလေးသောင်း”

လမ်းသစ်စာအုပ်တို့က်

“ဘာသတ်းမှ မရဘူး၊ မင်း အလုပ်ထွက်ကတည်းက ဦးဘဆင်ကြီးမှာ ရန်ကုန်တိုက်ခွဲဖြုတ်ပြီး ရန်ကုန်မှာ လုပ်စရာရှိသမျှကိုလုပ်ဖို့ ဘုံသေသားမားကို လွှဲလိုက်တယ်။ သမီးကို လင်ပေးစားမယ်၊ ဘာမယ် ဆိုတဲ့ စကားမျိုးလည်း ဘာမှမကြားရဘူး၊ အစဉ်းစားတော့ အကျေပ်သားပဲ ညွှန်းမောင်ရာ”

“ဟုတ်တယ်။ သို့ပေမယ့် ကျွန်ုတ်တော့ကို မပေးစားမှာကတော့ သေချာပြီး။ နောက် သူတို့ဘာလုပ်လုပ် ကျျပ်တို့နဲ့ မဆိုင်ဘူးပေါ့။ သိတောင် မသိချင်တော့ဘူး”

“ဟေ့... ဒီလိမ့်တို့ပြတ်ရင် ငါက သိပ်သဘောကျပေါ့ကျယ်”

“ပြတ်တယ်။ ဘာမပြတ်နိုင်စရာ ရှိသလဲ။ သူ့မပြတ်နိုင်လို့ ဒီလောက် ခုကွဲတွေရောက်ရပြီ။ ဒါမှမပြတ်ရင် ကျျပ် လူမဟုတ်တော့ဘူးပေါ့”

ဦးလေးသောင်းသည် များစွာ စမ်းမြောက်သွားလေ၏။ ကြော်ကြတ် ပြင်းထန်သော လေမှန်တိုင်းနောက်မှ ဦးမြောက်သာယာသော ဥတုသည် ဝင်လာတော့မည်။ ညွှန်းမောင်၏ အတွင်းစာတ် ဂနားဦးမြောက်သာ အခါသည် ညွှန်းမောင် ကြိုးပျားထွန်းကားမည့် အချိန်တည်း။ သူတို့ကို မင်းစိတ်ကပြတ်ရင် သူတို့လောက် ဟန်ကျတဲ့မိန့်မ ရှာယူတာပေါ့ကျယ်”

“ဦးလေးသောင်း၊ ကျွန်ုတ်မိန့်မ မရရာတော့ဘူး။ မိန့်မရှုပ်ပါတယ်ဖျာ။ အချိန်စေပြီး၊ ဦးလေးသောင်း ပြန်တော့”

ဦးလေးသောင်း ပြန်သွားလေသည်။ မိုးသည် သည်းထန်စွာ ရွာလာပြန်သည်။ “ဟုတ်တယ်။ ငါ မိန့်မ မရရာတော့ဘူး။ ငါမိန့်မရှုပ်လို့ အခုလို ခုကွဲရောက်ရတာ။ သစ်တော့ဝန်ထောက် လုပ်နေတုန်းက မိန့်မ မရရာဘူးလို့ စိတ်ပိုင်းထားတော့ ချမ်းသာလိုတဲ့ အထွေးတို့နဲ့ တွေ့လို့ မိန့်မရှုပ်စိတ် ပေါက်ကတည်းက ငါ ခုကွဲရောက်ရတာပဲ။ အထွေး၊ မင်းဟာ ငါကို သိပ်ခုကွဲပေးတဲ့ ဟာမကလေးပဲနော်။ သဲ ယောဇ္ဈားမိုး၊ အချိန်မိုး၊ မယားမိုးဆိုတာတွေ တယ်မှန်ပါကလား။ ဒီမိုး

လမ်းသစ်စာအုပ်တို့က်

တွေ လောင်ကျမ်းလို ကိုယ်တွေလည်း ရောင်ရမ်းကုန်ပြီ" ညွှန်မောင် သည် စာအုပ်ကိုဖွံ့ဖြိုး၍ အထွေးကလေးနှင့် ပတ်သက်သော တွေးရေး တောရေးများကို ဖြတ်တောက်၏။ အထွေးပျောက်၍ စာအုပ်စွဲ၏ ရိတ်ရောက်လျှင် မျက်စီမံးလာ၏။ နောက် အိပ်ပျော်၍ သွားလေ၏။

၁

ညွှန် ညွှန်မောင်သည် အမလေးဟူသော စုံရှသံနှင့် တဖျတ်ဖျတ် နှင့် ပပ်သုတ်သုတ် ပြေးသံတို့ကြောင့် လန့်နီးလေသည်။ ကြည့်လိုက် သောအခါ ညာ သူနာပြုရသော ကရင်ဆရာမကလေး နှစ်ယောက်သည် ပပ်သုတ်သုတ် ညွှန်မောင်တို့အခန်းမှ ရုံးခန်းသို့ ပြေးသွားသည်ကို ဖြင့်လိုက်ရလေသည်။ ဆရာမကလေးတို့သည် မေတာကုလား၊ ဘွှဲ့င် ကုလားများကို ခေါ်နေသံကြားရသည်။ သူ အခန်းတွင်းသို့ ဟိုဟို သည်သည် ရှာဖွေလိုက်ရာ နံပါတ်ကိုရှိ သူနာသည် မတ်တတ်ရပ် လျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကြည့်လိုက်ပါ။။ သူသည် ဗလာရှင်းရှင်း ဝတ်လစ်စလစ် ကျင်းလျက်နေသည်။ သူ၏ မဖီးမလိမ့်း မကိုက် မည်ပဲဘဲ ပစ်ထားသော ဆံပင်တို့သည် လုရိုင်းများ၏ ဆံပင်ကဲသို့ ထောင်၍နေသည်။ ဖွား၍နေသည်။ သည်လူ ဆရာမများကို ဘာပူပ်သန်း။ သည်လူ ကုလားလော့၊ မြန်မာလော့။

ချက်ချင်းပင် မေတာကုလားနှင့် ဘွှဲ့င်ကုလားတို့သည် နံပါတ် ကိုးသို့ ပြေးလာကြသည်။ ထွှန်းမြင့်လည်း နီးသဖြင့် အိပ်ရာမှထျွဲ နံပါတ်ကိုးဆီသို့ လာလေသည်။ ဘွှဲ့င်ကုလားက "ဟေ့... နှင်ဘာလို အဝတ်ချွဲတ်ပစ်သလဲ" ဟု အောင်ရောက်ကာ မေးလေသည်။ မေတာ ကုလားက "ပက်ကလား၊ ဆာလား၊ ဘောင်းသိုဝတ်လိုက်" ဟု အမိန့်ပေးရင်း ခုတင်ပေါ်ရှိ ဘောင်းသိုကို ဆွဲလိုက်သည်။ ဆွဲလိုက်သော် ဘောင်းသိုတွင်းမှ မစင်များသည် ခုတင်ပေါ်သို့ တစွဲပွဲပ် ကျလာလေ၏။

လမ်းသိမ်းအုပ်တိုက်

"နှင် ဘာလို ဘောင်းသိုထ ချိုးယိုသလဲဟင်"

ထွှန်းမြင့်သည် နာခေါင်းပိတ်လျက် အဖြစ်အပျက်ကို ကြည့်နေလေသည်။ ထိုသူ၏ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ဆစ်ဖလစ်အနာများသည် ပွဲနေလေ၏။ အမြပ်တစိစိနှင့် အချုပ်ပေါက်၍နေသော နှမ်းပတ်ချုပ်၏ မျက်နှာပြင်ကဲသို့ ထိုသူ၏ ဓမ္မာကိုယ် အစိတ်အပိုင်း အားလုံးသည် အဖောင်းအဖား၊ အထွန်းအရှုံးတို့ဖြင့် ပိန်းနေလေ၏။ ပေါင်တွင် မစင်တွေ လူးနေသေး၏။ ထွှန်းမြင့်ကား ကြည့်၍ မသတိ လှသဖြင့် ညွှန်မောင် ခုတင်ဆီသို့လာခဲ့၏။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် နံပါတ်ကိုးကို စောင့်ကြည့်နေကြလေ၏။

ကရင်ဆရာမကြီးသည် တယ်လီဖုန်းဖြင့် ဆိုင်ရာသို့ တိုင်ကြားနေသည်။ "နံပါတ်ကိုးဟာ သိပ်ဆီးနေတယ်။ အတတ်အစားလည်း မဝတ်၊ အိပ်လည်း မအိပ်ဘူး။ စကားတွေ တောင်ပြော မြောက်ပြောနဲ့။ ကျွန်မတို့ သွားကြည့်တော့ သူအိပ်ရာက ပြန်းခနဲထတာပဲ။ ဒီတော့ အဝတ်အစား ဘာမှမပါဘူး။ ကျွန်မတို့ ထွက်ပြေးရတယ်။ ရယ်မနေနဲ့ ဆရာ၊ ကျွန်မတို့ အသည်းတုန်လုပြီ။ မြန်မြန်လာပါ။"

မေတာကုလားသည် ဘောင်းသိုအသစ်တစ်ခုကို ယူပြီး ထိုသူ အား ပေး၏။ ထိုသူသည် ကိုင်ပြီးကြည့်နေ၏။ မတ်တတ်ရပ်နေ၏။

"ဝတ်လေ၊ ဘောင်းသိုကို ဝတ်ထားရမယ်"

"ငါ၊ ပူတယ်ကျ၊ မဝတ်ဘူး။ ရှိုး... ရှိုး... ပူလိုက်တာ"

"ပူပေမယ့် ဝတ်ရမယ်၊ လာဝတ်" ဟု မေတာသည် ဘောင်းသိုး ဒွဲတ်ဝတ်ပေးလေ၏။ နံပါတ်ကိုးသည် အမလေးဟု အောင်၏၊ အကြောင်းမှုကား အနာတို့နှင့် ဘောင်းသိုးထိုရာ များစွာစပ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဘွှဲ့င်ကုလားသည် အိပ်ရာကို လဲပေးရသည်။ နောက် ဘွှဲ့င်နှင့် မေတာသည် ထိုသူကို အတင်း အိပ်ရာပေါ်လွှဲ၍ သိပ်ရသည်။ အိပ်ရာပေါ် လွှဲမိလျှင်ပင် ငန်းဖမ်းတော့၏။

'ဟဲ့' ဖမ်း၊ 'ဟဲ့' ဖမ်း၊ 'ဖမ်း'

လမ်းသိမ်းအုပ်တိုက်

နောက်ခဏာတွင် “ကြောက်ပါပြီဘုရား၊ ကြောက်ပါပြီ”
နောက်အချိတွင် “မြင်းထုတ်ခဲ့ဟေ့”

နောက်အတန်ကြောတွင် “သောက်လိုက်ရင်ချို့၊ မျိုးလိုက်ရင်ခါး”
ဆရာဝန် ရောက်လာ၏။ ဆရာဝန်သည် ထိုသူကို အိပ်ဆေး
ထိုးပေးလိုက်၏။ နောက်များတွင် ကျယ်လောင်စွာ ဟောက်သံသည်
ပေါ်လာ၏။ ဆရာဝန်က ရယ်ပြီး ထွန်းမြင့် ထိုင်နေသော ညွှန်းမောင်
ခုတင်သို့ လာ၏။

“ခင်ဗျားတို့တစ်တွေတော့ အအိပ်ပျက်ကုန်ကြတော့မှာပဲ”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ လန့်နီးတာပဲ။ ဆရာမလေးတွေလည်း
ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ ငယ်သံပါအောင် အော်ပြီး ပြီးကြတာပဲ။
ဘာဖြစ်တာလဲ ဆရာရဲ့”

“ဆစ်ဖလစ်ဖြစ်တာပဲ။ အတော်ကြာပြီ ထင်တယ်ယျား။ အနာတွေ
က အားကြီးတော့ အယျားကလည်း သိပ်တက်နေတာပဲ။ ၁၀၃၊ ၁၀၄
တောင် ရှိတယ်။ ငန်းလည်း ဖမ်းတာပေါ့”

“သိပ်ယျားလို့ထင်ပါရဲ့ ဆရာ၊ ပုံတယ်တဲ့။ ဘောင်းသီလည်း
မဝတ်ချင်ဘူးတဲ့”

“ယျားရုံတင်မကဘူး၊ နည်းနည်းလည်း ရူးနေပြီး၊ သူ့ကြည့်ရတာ
အကဲမလှေဘူး။ ဆစ်ဖလစ်ပိုးဟာ ကြောရင် ကျောမှာရှိတဲ့ အကြောမကြီး
တွေအတွင်း ဝင်မိတယ်။ အဲဒီကနေပြီး ဦးနောက်ကို ဤတို့ ဝင်နိုင်က
ရင် ရူးတာပဲ။ ကုလိုခေါက်တယ်”

“တယ်ကြောက်ဖို့ ကောင်းတာပဲ ဆရာ”

“ကြောက်ဖို့ကောင်းတာကတော့ မပြောနဲ့တော့။ ဆဏြုပ်လာပြီး
ချက်ချင်းသော် ရင် ကောင်းတယ်။ ခက်တာက ဟကျိုးလို့ ချက်ချင်း
မသေဘူး။ နာတာရှည်ရောဂါ ဝင်လာပြီး ဖြည်းဖြည်းသောတာက ခက်
တယ်။ ကျျပ်တို့တော့ ဖားတယ်ယျား။ ညာဆရာဝန်ကလည်း နှစ်ယောက်
တည်းရှိတယ်။ ဆေးရုံကြီးတစ်ဝုံးလုံး ဟိုအဆောင်ကခေါ်၊ ဒီအဆောင်
လမ်းသစ်စာအပ်တို့က်

ကအော်နဲ့ ပြီးနေကြရတာပဲ။ ဆောင်းအခါတောင် ညျှေးကျေလောက်အောင်
ဖြစ်တယ်။ ခုနှင့်ကပဲ ဟိုအဆောင်ရှစ်မှာ လုန်ခဲ့ရသေး
တယ်။ စဖြစ်တာက သောင်းကျတာပဲ။ နောက် သောင်းကျတာပျောက်
အောင် ဒီအဆောင်မှာကျတယ်။ သောင်းကျပျောက်တော့ ဟောဒီက
သွေးကြောပြတ်ကျန်ရစ်လို့ သွေးဒလဟောဆင်းတယ်။ သွေးဆင်းလွန်ပြီး
အိပ်မပျော်ကိုက်ခဲ့ အားနည်းသေမှာ ထင်ပါရဲ့ယျား။ ကဲ ...အိပ်ကြယ့်”

ဆရာဝန်သည် ထွက်သွားလေ၏။ နံပါတ်ကိုးမှ ဟောက်သံ
သည် ကျယ်လောင်စွာ ဟိုနဲ့နေ၏။ ထွန်းမြင့်နှင့် ညွှန်းမောင်တို့၏
ရင်ယျားသည် တာဒီတ်ဒီတ် ခုနှစ်နေလေ၏။ ကာလသားရောဂါမှာ နာမည်
ယဉ်သလောက် အဖြစ်ကြမ်းတမ်းလှ၏။ နံပါတ်ရှစ်ကား ကြီးစွာသော
ဒက်ကို အပြင်းအထန် ခံရှာပြီးနောက် ယောက်ယူးအဖြစ် ရှုံးရှာပြီး
ဤနံပါတ်ကိုးကား ရုံး၍ လူဖြစ်ရုံးတော့မည်။ ဟုတ်သည်။ ချက်ချင်း
သေလျှင် တော်ပါသေး၏။ ချက်ချင်းကား မသော။ တပေပေ ခံစား
ပြီးမှ သေကြရသည်။

ထွန်းမြင့်သည် ညီးငယ်စွာဖြင့် အိပ်ရာသို့ ပြန်၍အိပ်၏။ ညွှန်း
မောင်ကား တုန်လွပ်ချောက်ချားလျှက်ရှိ၏။ သူရဲ့တစ်ကောင်ကို လူ
လယ်ကောင်တွင် တွေ့လျှင် သင်ကြောက်သည်ထက် လူသူမရှိ ဆိတ်
ပြီမြောက်သော အခန်းကြီးထဲတွင် သူရဲ့ကိုတွေ့လျှင် သင် ကြက်သီးတဖြစ်း
ဖြစ်းနှင့် ကြောက်ခြင်းက ပိုလိမ့်မည်။ ထိုအတူ ဤမျှတိတ်ဆိတ်သော
ညာအချိန်တွင် ကာလသားရောဂါတည်းဟုသော သူရဲ့ကို တွေ့ရသော
ညွှန်းမောင်သည် ကျေစိမ့်၍ တဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင် ကြောက်လာလေ၏။
သူသည် အိပ်၍မပျော်။

“သူ့ခများ ရွှေးရတော့မယ်။ ငါတော့ကော မရှုံးနိုင်ဘူးလား။
ငါသွေးထဲမှာလည်း ဆစ်ဖလစ်ပိုးတွေဟာ ဝင်နေပြီး။ သော် ... အထွေး
မရရင် ရွှေးမှာပဲလို့ ပြောမိခဲ့တဲ့စကားဟာ မှန်ချင်းမှာပါလား။
ချစ်သူကို မချစ်ရရင် ရွှေးမှာပဲဆိုတာဟာ မှန်တယ်။ ချစ်သူမရရင် စိတ်
လမ်းသစ်စာအပ်တို့က်

မွန်ပြီး မှန်တာ မလုပ်တတ်တော့ဘူး၊ စဉ်းစားညွှန်တွေ ဖောက်ပြီး ပေါက်ကရတွေ လုပ်တော့တာပဲ။ ဒါဟာ ရှုံးတာပေါ့။ စိတ်ညစ်လို အရက်သောက်သူသောက်၊ အပျော်လိုက်သူလိုက်၊ အရက်အလွန်အကျိုး နသာက်တော့လည်း ရှုံးသွားတာပဲ။ အပျော် အလွန်အကျိုးလိုက်တော့လည်း ရှုံးသွားတာပဲ။ အချစ်နဲ့ အရှုံးဟာ တစ်ဆက်တာည်းပဲနော်။ အထွေး... အထွေးကို မချစ်ရလို့ အစ်ကိုကြီး အရှုံးတို့သွားရာ ခိုးကို တစ်စင်ကျော်ကျော် နင်းခြုံပြီ။ ဒါပေမဲ့လေ ရှုံးတော့ ဆက်မရမတော့ဘူး။ အစ်ကိုကြီးရှုံးတာကို အစ်ကိုကြီးသိပြီ။ ဒီတွင်ပဲ စခန်းရပ်ပြီး ရှုံးတာတွေ ပြင်တော့မယ်။ အထွေးက မချစ်သော်လည်း အစ်ကိုကြီးရဲ့ အကျင့် စာရိဇ္ဇာနဲ့ ကျွန်းမာရေးကို ပျက်စီးခွင့် မပေးတော့ဘူး။ အထွေးကိုလေ ခုနေခါ အထွေးက မချစ်ဘူးဆိုလို့ အစ်ကိုကြီး ရှုံးပြီဆိုရင် အထွေး ယုံမှာမဟုတ်ဘူး။ မယုံပါနဲ့လေ၊ မယုံပါနဲ့။ ယုံရင် အထွေးမှာ စိတ် အနှေ့သင့်အယုက် ဖြစ်နော်းမယ်။ အထွေးဟာ အမြှေတမ်း စိတ်ချမ်းသာ စွာ နေချင်တယ်လို့ အစ်ကိုကြီးကို ပြောခဲ့တယ်နော်။ နေရစွေမယ်”

ညွှန်မောင်ကား တော်တော်နှင့် အီပီမပျော်။ အထွေးကလေး ကိုသာ တစ်မို့စိန့် လွမ်းဆွတ်သွေ့တို့ရောင်း။ တစ်မို့စိန့် လွမ်းဆွတ် သတိရပြီး အထွေးကို ရှုစ်နော်ပြန်စိန်း။ တော်းရေး သတိရှု၍ တစ်မို့ လွမ်းဆွတ်ပြီး တန္ထားနွေး ရှုစ်ရှုံးမှာ အချစ်သာမှားများအပို့ စဉ်းစီးအရသာတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ညွှန်မောင်သည် ထိုစည်းစီးအရသာကို ခံစားနေခိုက် အခန်းမီးအားလုံး လင်းလာလေရာ စိတ်ပျက်၊ အရသာပျက် ဖြစ်သွားသည်ကို တွေ့ရ၏။

နံနက် လေးနာရီခွဲသဖြင့် အခန်းမီးများ လင်းလာခြင်းဖြစ်သည်။ ညသူနာပြုဆရာမတို့သည် လူနာများကို အပူဒါဂိရိ တိုင်းကြလေသည်။ ဆရာမတို့ အပူတိုင်းခြင်း၊ သွေးစမ်းခြင်းများကို သုတေသနတင်ကြ၏။ အခြားအခန်းဘက်သို့ ငှုံးတို့ ကူးသွားသောအခါ ထွန်းမြင့်က -

“ကိုညွှန်မောင်၊ သူတို့လုပ်သွားပဲ သတိထားသလား။ လူတစ်လုံးသော်ဘုရားတို့က

ယောက်ကို တစ်မိန့် အပူတိုင်းရဲ့ သွေးစမ်းရတယ်။ ခုစွာ လူအားလုံး ကို တစ်မိန့်နဲ့ အပြီးနှုံးတယ်” ဟု ညွှန်မောင်အား လှမ်းပြောလိုက် လေ၏။ ထိုတွင်မှ သူသည် မနေ့က ဆရာမရောကလေး ဒီကိုတိုင်းပဲကို အမှတ်ရလာ၏။ ထိုဆရာမလေးသည် သူ.ကို တစ်မိန့်တိုင်းအောင် သွေးစမ်းခဲ့၏။ ညွှန်မောင်သည် စိန်းရှေ့ငြင်လက်သက္ကသိုလ် လက်သွားသော ဆရာမ၏ မျက်လုံးလေးများကို သတိရလာလေ၏။ “လျှများတွေ အိပ်နေတယ်၊ သီချင်းမဆိုနဲ့ဦး” ဟု ထိုဆရာမလေး ပြုခဲ့ကားကို အခုံ ဆင်ခြင်မိ၏။ ဆရာမလေးသည် အများအတွက် လက်သွားလှ ပေ၏။ ယနေ့ညာ အဖြစ်အပျက်မျိုးတွင် ဆရာမကလေးရှိခဲ့ကာ အသိ ပြုမည်နည်း။ ကိုယ်တုံးလုံးနှင့် ကိုယ်တုံးတာကို ကြောက်ပြု့နိုင်းနှင့် လူ အများ အောင်မပျက်အောင် ထောက်ထားခြင်းတို့ကြောင့် အသိ ပြုမရှာအုံနည်း။ ညွှန်မောင်သည် ဆရာမကလေး၏ ရှုပ်နှုန်းသောကို မနေ့အာရုံး အောင့်နှင့် သဘောတွေ၊ ချိုးကျိုးနေစဉ် ကုန်အားလုံး တစ်ယောက်က ဆေးလာတိုက်သဖြင့် ဆေးသောက်လိုက်စုစုပေါ်သည်။ ကပြားဆရာမလေး တစ်ယောက်သည် လူနာများကို ကိုယ်တိုင်းဆေး မတိုက်ဘဲ ဆေးကို ပန်ခွဲက်တွင် ထည့်ခြင်းကိုသာပြုလျက် ကုလား လူနာအချို့ကို အတိုက်ခိုင်းနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ငှုံးမှာက် ဘွှဲ့င် ကုလား လာ၍ပေးသော လက်ဖက်ရည်နှင့် ပေါင်မှန်းကို စားသောက်ပြီးသော် ညွှန်မောင်သည် စာကိုဖတ်ပြန်လေ၏။ သို့ဖြစ်းမိုးထိန် လင်းခဲ့၏။ နေမင်းကား မပေါ်လွှာ။ တိမ်လွှာ တိမ်လိုပိုတို့က ဖုံးပိုတ် လျက် ရှိသေးသည်။

မကြာမဲ့ စတပ်နှုန်းခေါ် ပထမဆရာမသည် ရောက်လာလျက် မေ့တာများ၊ ဘွှဲ့င်များကို တည်ညာ တစာစာနှင့် ပြုစာပေးလျက်ရှိသည်။ ပထမဆရာမသည် လူနာများကို လျောက်ကြည့်ရန် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည်ကို မြင်သောအခါ ညွှန်မောင်က လက်ပြု၍ခေါ်သည်။ ဆရာမက သူ.ထံလာပြီး -

“ဘာအလိုဂိုသလဲ” ဟု လက်ပိုက်ကာ ရုပ်ရှိမေး၏

“မှတ်နာသစ်ခေါင်တယ်”

“ဒီအဆောင် နံပါတ် ၂၀ မှာ လူနာကျွေကို ဆရာမတွေက မှာက်နာသုစ်မပေးဘူး”

“ကျော် လမ်းမှမလျောက်နိုင်ဘဲ၊ အဖော်မျိုးလုပ်မလဲ

“မြတ်ဘာလားကို ခိုင်းရုံပဲ

“မောင်တော်သားက ရဲ့စရိတ်ပါး”

“କବିତାରେ କରିବାରୀ କରିବାରୀ କରିବାରୀ”

မောင်ထဲမှ ခွဲခွာခဲ့၏။ ဉာဏ်သာတော်ကြော်၊ အမော်ကုသားအား၊ မျက်နှာ၊ အသစ်ခိုင်၊ ရမည်ကို စုနှုန်းကိုယ်တွင်အောက်ခဲ့၏။ စိတ်ညွှန်စောင်း ထွန်းမြင့်သည် မျက်နှာသုတေသနပိုင်၊ လည်တွင်စည်းလျက် သူ့ထဲ ပေါ်သတ်သုတေသနလေး၏။ ထွန်းမြင့် မျက်နှာသည် ကြောက်သွေးအနည်းငယ်း၊ ပေါ်သတ်သုတေသနလေး၏။ ပါးစပ်လည်းရှုံးလျက်

“သာမြစ်တာလဲ”

“လူတစ်ယောက်ရဲ့ အနာကို မြင်ခဲ့ရလို့ ကျေပ်တော့ အော့ချုပ်သလို၊ အန်ချင်သလို ဖြစ်နေပြီ။ ကြက်သီးကို ထလာတာပဲ” ဟတ္ထန်းမြင့်က ခေါင်းတခါခါနှင့် ပြောလေသည်။ ထိုအတွင်း နံပါတ်ရှုရောက်လာလေသည်။

“ဘယ်လိုအနာလဲ ကိုထွန်းမြင်ရဲ့” ဟု ညွှန်းမောင်က မေး၏

“မပြောပါနဲ့တော့များ။ ကျူပ်က ရေချိုးမယ်လို့ ရေချိုးခန်း ဝင်တာပဲများ။ တဲ့ခါးကလည်း စွဲရုံနွေထားတော့ ဝင်မိတာပေါ့များ။ လားလား အထဲမှာ အဲဒီလူကြီးက တုံးလုံးချုပ်ပြီး အနာရေဇားနေတာကို များ။ အနာက စိုက်တစ်စိုက်လုံး အပြည့်ပဲများ။ အပြည့်ဆိတာ အနာတစ်လုံးတည်းနဲ့ ပြည့်နေတာပြောတာ။ သေးသေးကလေးတွေ ပြည့်နေတာပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ညာဘက်ဘေးက ဘယ်ဘက်ဘေးအထိ ရည်

ଲକ୍ଷ୍ମୀଚନ୍ଦ୍ରାର୍ଥାପିଲ୍ଲିଙ୍କ

တယ်။ ချက်အထက် ဟောသီလိနေရာကာနေပြီး အောက်ပါင်းကြား
နှစ်ဖက်အထိ ကျယ်တယ်။ ဟာ... တစ်ပြင်လုံး သွေးတွေ၊ ပြည်တွေ
ခွဲနေတဲ့ အနာကြီးပဲ။ မီးလောင်တဲ့ အနာက ဘယ်လောက်ပဲကြီးကြီး
အရည်လောက်သာ လန်တာတဲ့။ ပြီးတော့ ခြောက်ပြီးမည်းနေတယ်။
ခု သူ့ အနာကြီးက ကြီးလည်းကြီး၊ အသားတွေ အဆိုတွေလည်းလန်း
ခဲ့လေသူ့၏ စီလေသ်းစီ။ ဟာ... ဗာယ်လိများဖြစ်တယ်လို့

ထွန်းမြင့်ကား ခေါင်းစာခါဝါ ပါးစပ်တရှုံးရုံး ဖြစ်နေ၏။
ညွှန်းမောင်သည် ကြက်သီးဖွံ့ောင်း ဖျဉ်းခဲ့ ထလာ၏။
နံပါတ်ရှစ်ကား

“ဖြစ်ပုံက ဒီလိုကိုအျှော့ ဖုန်းမဆုံး ဒီလုမှာ ပျုံတိခေါ်တဲ့ ကျပ်
ပေါင်ခြား ပေါက်သတဲ့၊ အာရုံပါးပေါ်များတဲ့ အောက်တို့ ကာပ်သတဲ့။ ကပ်
တော့ နည်းနည်းပါတ်ပြီး သွေးအေးပြည်လေး အွေက်တာ့ပေါ့။ အကျိုတ်
ကတော့ ကျော်နေတယ်တဲ့။ ဒါနဲ့ မြန်မာနည်းပြစ်တဲ့ နှိမ်းမဲနာတဲ့ပျား။
ပေါင်ခြဲ နှစ်ဖက်စလုံးမှာ အနာဖြစ်လာရော့။ ဂရာသိပ်မထိကိုဘဲကိုး။
ဆေးရုံလည်း မတက်ဘူး။ အနာတွေဟာ ကြီးသထက် ကြီးလာတာ။
ဟိုဘက်ပေါင်ခြားနဲ့ ဒီဘက်ပေါင်ခြဲ ဆက်မိလာသတဲ့။ အနာဖေးတွေက
အထူကြီးတွေဆိုပဲ။ အဲဒါ အနာဖေးတွေဟာ ပက်ကျိုးကောင်တွေလို
တွေနဲ့တွေနဲ့ပြီး အထက်တက်၊ ဘားချုံနဲ့ သိပ်ကြီးလာတာပဲတဲ့။ ကြီးလာမှု
ဆေးရုံတက်တာကိုးပျား။ လေးလရှိပြီး မသက်သာသေးဘူး။ ဆေးထိုးပို့
ဆိုတာကလည်း ဓက်တယ်ပျား။ ကာလသားရောဂါ ပျောက်မယ့်ဆေးကို
ရှိုးရှိုးထိုးလိုက်ရင်လည်း မခံနိုင်ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဘူးအနာက
သိပ်ကြီးတော့ ဘူးမှာ သွေးအားနည်း၊ ခံနိုင်ရည် နည်းနေတာကိုး။ ဒါ
ကြောင့် အားဖြစ်စေတဲ့ဆေး နှစ်ခါလောက်ထိုး ပြီးမှ ပိုးသေတဲ့ဆေး
တစ်ခါသာ ထိုးနိုင်တယ်။ ဒီတော့ တန်ခိုးနဲ့ နှစ်ပတ်လောက်မှ ဆေး
တစ်ခါလောက် ထိုးရရာကျတာပေါ့။ ဒါထက် ဓက်ပုံက ဒီလောက်ကြီး
သည်အနာက ဆစ်ဖလစ်ပိုးတွေကို ဆထက်ထမ်းပိုး တိုးတိုးနေအောင်

ଲ୍ୟାଣ୍ଡ: ବୁଣ୍ଡିଙ୍ଗ୍ରେନ୍ଡର୍ ଟିକ୍ଟିକ୍

မွေးပေးတော့ အသစ်ဖြစ်တဲ့ပိုးနဲ့ သတ်တဲ့ဆေးး၊ သတ်တဲ့ဆေးက ရှုံးရ တော့တာကို။ ပြီးတော့ အနာပေါ်မှာ မီးရောင်စာစ်မျိုး ထိုးနိုင်ရင်တော့ ပျောက်စရာလမ်းရှိသာတဲ့။ ခု စစ်ကြီးဖြစ်နေစတော့ ဒီမီးရောင်ကိုဖြစ်စေတဲ့ ကိုရိယာတန်ဆာကို ရန်ကုန်မှာ မရနိုင်လို့ စုံ သူ.ကို ဘယ်လိုမှ မကု နိုင်ဘူး။ ဖန်ဆေးရဲ့ပဲ လုပ်နိုင်တယ်။ ဆရာဝန်ကြံပြောတော့ ဒီအနာဟာ ကုလိုမရတော့ဘူးတဲ့။ ဒီလို့နဲ့ အာပြီးသောမှာပဲတဲ့။ လူနာကတော့ မသိ ဘူးပေါ်များ။ ဆရာဝန်ကြီးကတော့ သူ.ကို နာများရှုည်အဓန်း ပို့ချင်တယ် ဆိုပဲ

“နာတာရှုည်အဓန်းဆိုတာ ဘယ်မှာလဲ” ဟု ထွန်းပြုင်ကာမေး၏။

“ဟိုဘက်ဟာလေ” ဟု နံပါတ်ရှစ်က ညွှန်ရာ အားလုံးလှည့် ကြည့်ကြသည်။ နာတာရှုည်အဓန်းကား ဆာကုလာဝင်ခေါ် တိုက်စိုင်း ကြီး၏ စိုင်းသော အဆောင်တစ်ဆောင် ဖြစ်သည်။ ညွှန်မောင်တို့၏ အကျိုးဆောင်နှင့် ကပ်လျှက်ဖြစ်သည်။

“ဒီလူဟာ အသာက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလ” ဟု ညွှန်မောင်က မေးလေသည်။

“ဘာကြီးဦးမှာလဲ၊ သုံးဆယ့်ခြောက်နှစ်လောက် ရှိုဦးမှာပဲ” ခက်လေပြီ။ သုံးဆယ့်ခြောက်နှစ်ဟူသော အရွယ်ကား သူတစ်ပါးအား မို့ခို့ချုံနေသော အရွယ်မဟုတ်။ သူတစ်ပါးတို့ကသာ သူ.အား မို့ခို့ရသော အရွယ်ဖြစ်သည်။ သားသမီးက သူ.ဆည်းကပ်မည်။ မယား၊ ဓယ်မ၊ နှစ်တို့က သူ.အား အားထားမည်။ မိအို့၊ ဖအို့၊ ဘိုးအို့၊ ဘွားအို့ တို့က သူ.အား မို့ခို့မည်။ ယခုကြည့်ပါလော့။ အများတကာ အား ထားစရာဖြစ်သော သူသည် ရောဂါဆိုးကြောင့် အလုပ်အကိုင် မလုပ် နိုင် ဖြစ်ခဲ့ချေပြီ။ အညွှန်.တုံး၍ လူဖြစ်စုံးလေပြီ။ မို့ခို့အားထားသူအများ အား ဖရိဖရဲ့ လိမ့်လေစေလေပြီ။ သူ.ကိုယ်တိုင် တဆွဲ.သွေ့.ကြော် တဆွဲ.ရွှေ့.သေတော့မည်။

သူတို့သုံးပောက်သည် မို့င်တွေကျသွားလျှက် အဖော်ခွဲ့ကာ

လမ်းသစ်စာအုပ်တို့က်

မိမိတို့အိပ်ရာတွင် အသီးသီးလွှဲ၍ ဆစ်ဖလစ်၏ နှုပ်စက်ပုံကို အနုလုံးပဋိလုံး စိပ်နေကြပေ၏။ ညွှန်မောင်သည် မျက်နှာမသစ်ရသည်နှင့် စိတ်ညစ်နေလေ၏။ ထိုအခိုက် အချောအလှု ကပြားမကလေးသည် စာရင်းစာအုပ်တစ်ခုကို ကိုင်လျက် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာလေ၏။ သူ.ကို မြင်ရသောအခါ လမ်းပြတိုင်ကို မြင်ရသော လမ်းမှားနေသူ ကဲသို့ ညွှန်မောင်သည် အားရှိသွား၏။ “ငါ၏ အားကိုးမို့ခို့စရာ ဆရာမကြီး လာပြီ။ ထောက်ထားညာတာ ကရှုဏာရှုံးထားသော သူတော်ကောင်းမကြီး လာပြီ”

“ဆရာမ”

“ရင်... ကျွန်မ ရှင်အတွက် ဘာများ ထောင်စွာကြပေးနိုင်ပါသလဲ” ဟု ပြောကာ ဆရာမသည် ညွှန်မောင်၏ ခုတင်ဆီသို့ လာ၍ရပ်ပြီး ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့် စာအုပ်ကို ပိုက်ထား၏။ ညာဘက်လက်မှား ခဲတဲ့ ကလေးကိုင်ကာ ယိုးဒယားအက ဟန်ချိသလို ပံ့မမကလေးထား၏။

“မျက်နှာသစ်ချင်တယ်၊ ထလည်း မထနိုင်ဘူး”

“ခက်တာပဲ။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်တော့ မျက်နှာသစ်မပေးချင်ဖို့၍။ ဒါပေမဲ့ ဒီအဆောင်မှာ လုပ်မပေးရဘူး။ မေတာကိုသာ မို့င်းရတယ်”

“အို့... ခွဲစရာကြီး”

“ဒါလောက်တော့ သည်းညည်းခံမှာပေါ့ နံပါတ်သိုးရယ်။ ဒီလို လုပ်၊ ခွဲစရာမရှိလေအောင် မေတာကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် လက်ဆေးခိုင်းမယ်။ ဟိုအဓန်းက ဆပ်ပြာယူပြီး အဆေးခိုင်းမယ်။ စေ့တို့ ဘာတို့ လည်း အဆေးခိုင်းမယ်။ ပြီးတော့မှ မျက်နှာသစ်စေမယ်။ မကောင်းဘူးလား” ဟု ပြီးကာရွှေ့င်ကာ သွေ့ကိုလက်စွာဖြင့် အကြံပေး၏။ ညွှန်မောင်ကား မျက်စိသွေ့ယ်ကလေးဖြင့် ပြီးကြည့်ရင်း ဘာမှမပြောဘဲ နေ၏။ ဆရာမသည် မျက်စကို ပေါ့ပေါ့ကလေးရှိ၍ မေးကို ပြုမြှုပ် ကလေး ငပါကာ ခဲတဲ့ကိုင်ထားသောလက်ကို သာသာကလေး ဆတ်တဲ့ပြီး-

လမ်းသစ်စာအုပ်တို့က်

“ကြည့်ပါလား၊ မေးတာပြောလေး၊ ဆရာမပြောတာ မကောင်းဘူးလား။ ဒီလိုသစ်နော်။ မျက်နှာကြီး ဉာဏ်ပတ်နောက် အရပ်ဆိုးတယ်။ အဲဒီလိုသစ်နော်။ နော် နော်၊ ဟုတ်လားနော်”၊ ဟု ပြောလော်။ ညွှန်းမောင်ကား ငယ်စဉ်က မိခင်ရင်ခွင်တွင် အချော့ခဲ့ရသည့် အရသာမျိုး တွေးမြို့လော်။

“ဆရာမနာမည် ဘယ်သူတဲ့တဲ့”

“အို... နာမည်ကို ဆေးရုံမှာ မမေးရဘူး၊ နာမည်ကို မခေါ်ရဘူး။ ခုတိယဆရာမလို့ခေါ်ရင် ကျွန်မပဲ။ မျက်နှာသစ်မှာသာ သစ်ပါ”

ဆရာမကလေးသည် ပြီးလျက် အဆောင်မှ ထွက်သွား၏။ ညွှန်းမောင်သည် နာမည်ကို မသိသောကြောင့် မချောင်းမရှိ ဖြစ်ကျွန်ရစ် ခဲ့လေပြီ။ မကြာမိ မန်းကိုးဟု ခေါ်တွင်သော မေတာ့ကျလေးသည် ညွှန်းမောင်ကို မျက်နှာသစ်ပေးလော်။ နံနက်ပိုင်းတွင် သုတေသနးစာဖတ် ပြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်သွားလော်။ ဆယ်နာရီခြားသောအခါး ဆရာဝန်ကြီးရောက်လာ်။ လူနာများကို လွှာည့်လည်ကြည့်ရှု၏။ ရောက်သက်သာ သူများကို အိမ်ပြန်ရန် တိုက်တွန်း၏။ အချို့ကား အဲလွှာယ်တကူ ပြန်ကြသော်လည်း အချို့ကား မပြန်ချင်ကြပေး။ အနေဂုံးဝပ္ပါယ်မှ ပြန်လိုက်သည်။ အချို့၊ ကုလားလူနာများကား၊ ပျောက်သလောက်ရှိပြီ ဖြစ်သော်လည်း မှန်မှန်စား၊ မှန်မှန်အိပ်၊ စင်ကြယ်ကြယ် ဝတ်၍နော် သော ဆေးရုံတွင် ဆက်လက် နေလိုက်သေးသည်။ မပြန်နိုင်သေးဟု ပြင်းဆန်နေကြ၏။ ဆရာဝန်ကြိုးသည် သက်သာပြီဖြစ်လျှင် ပြန်ရမည်။ ရှင်းရှင်းပျောက်ရန် ပြင်ပလူနာအွာန့်လာ၍ ဆေးထိုးကြရမည်။ ဆေးထည့်ကြရမည် စသည်ဖြင့်ပြောပြီး အတင်းတိုက်တွန်း၏။ အကြောင်းမူကား ခုတင်အားများ မရှိသဖြင့် ခုတင်လိုလေသည်။ အပြင်တွင် ခုတင်မရသဖြင့် စောင့်နေသူ အများအပြားရှိနေသည်။ ရောက်သည်းထန်ပါလျက် ခုတင်မရသဖြင့် စောင့်ရသူတွေ အများအပြား အမြဲတမ်းရှိနေသည်။ စစ်မြေပြင်ရှိ ဆေးရုံမှာတွင် ခုတင် အမြဲလိုနေသဖြင့်

လမ်းသစ်စာအပ်တိုက်

တက်ခေတ်နတ်ဆိုး

၁၃

မျှော်လင့်ချက်မရှိအောင် အသက်ငွေ့ငွေ့ကျွန်နေသော ဒက်ရာရသူများ အား အတင်းဖယ်၍ သချိုင်းပို့ရသည်နှင့် များစွာမခြားတော့ပေး။ ငွေ့လုံလောက်စွာမရသော ဆေးရုံတွင် ခုတင်အများအပြား မထားနိုင်။

ထိနေ့တွင် ညွှန်းမောင်သည် လက်မောင်းကြောတွင် ဆေးထိုးရမည်ဖြစ်၏။ ခုတိယဆရာမနှင့် ဆရာဝန်ကလေးသည် လာကြ၏။ ဆရာဝန်ကလေးကား ကြောက်စရာကောင်းလှသည်။ သူ့လက်တွင် ဆေးထိုးသောအပ်ပါလာသည်။ အပ်ယူးကား ရှည်လှ၏။ အပ်နောက်က ဖန်ပြန်တွင် ဆေးတွေများလှသည်။ အပ်နှင့် အကြောကိုယောက်၍ထိုးကာ ထိုးဆေးကို သွင်းရမည်မှာ မည်မျှ ကြောမည်နည်း။ မည်မျှမှာမည်နည်း။ ညွှန်းမောင်သည် ရင်ဖိုလာ၏။ ကျောချမ်းလာ၏။ ခုတိယဆရာမကလေးပါလာသေး၍ တော်သေးသည်။ ခုတိယဆရာမကလေးသည် ကြောက်ပေါင်ကြိုးနိုက်းကို ကိုင်ထားသည်။ လက်မှာ ထုံးသွားသဖြင့် နာသည်ကို ကောင်းကောင်းသိမည်မဟုတ်။ ထောင်ထလာသော အကြောတွင် ဆေးကလေးတို့လိုက်ရာ အေးခနဲ့ဖြစ်သွားသည်။ ထိုးလိုက်သော အပ်သွား၏ရှုမှုကို တဲ့သွားအောင် ဖန်တီးပေးခြင်းဖြစ်၏။ ဆေးထိုးလိုက်သောအခါး ညွှန်းမောင်သည် အနဲ့တစ်မျိုးကို နာဝေတွင် ခံစားမိ၏။ မွန်လာ၏။ မျက်စိလည်း ဝေခနဲဖြစ်သွား၏။ ဆရာမကလေးသည် ဆေးထိုးတဲ့ အနဲ့တိုးလိုက်တွင် အပ်စိုက်သော နေရာတည့်တည့် ဥမ်းစဖြင့် ပိတ်လိုက်၏။ ညွှန်းမောင်၏ လက်ကိုကိုင်ပြီး ကျေးခေါက်ထားလိုက်၏။

“မဆန်နဲ့နော်။ လူပ်လည်း မလူပ်နဲ့။ မူးနော်းမယ်”

ဆရာဝန်ကား နှလုံးတုန်းစရာလူ။ ဆရာမကား နှလုံးအေးစရာလူ။ ညွှန်းမောင်သည် ခပ်ဆာဆာရှိသဖြင့် စံဖော်းခဲ့သော ပန်းသီးများကို စားလော်၏။ စားပြီး၍ မကြာမိ ပျို့၍ပျို့၍၍လာပြီး ရင်ထဲတွင် တလိုက်လိုက်နှင့် ဖြစ်လာ၏။ နောက် အနဲ့ချု၏။ ခုတိယဆရာမကလေးသည် ပြေးလာပြီး-

လမ်းသစ်စာအပ်တိုက်

“အို... အန်ကုန်ပြီ၊ ဆေးထိုးစမှာ အစာမစားရဘူး နံပါတ်သုံးရဲ့။ ကျွန်းမအပြစ်ပါလေ။ ခုနှင့်က မပြောခဲ့မိဘူး။ ကဲ ကဲ ... ပလုတ်ကျင်းလိုက်။ ရော့... လေး၊ မောသလား၊ ခေါင်ကြီး သိပ်မယ်းပါနဲ့လေ။ မမောဘူးလို့ ပါးစပ်ကပြာပါလား။ ကြည့်ပါလား၊ ယူန်းပြန်ပြီ။ ခေါင်းမူးနေ တတ်တယ်။ အော်ဒီကလုံး ရောမျှးလေး နှုန်းရှင်စကာင်းမယ်။ ပါသလား။ အို... ခေါင်းယမ်းပြန်ပြီ။ ရော့... ကျွန်းမုတ် လက်ကိုင်ပဝါမှာပါတယ်။ လက်ကိုင်ပဝါကို ပျောက်မပစ်နဲ့မယ်”

“လက်ကိုင်ပဝါကို စုံပျောက်ပစ်ရင် ဆရာမက ရိုက်မှာလား”

ဆရာမကလေးသည် ခစ်ခနဲရယ်လျက် ချာစန့် ထွက်သွားသည်။ ညွှန်းမောင်သည် လက်ကိုင်ပဝါကလေးကို တရှုပ်ရှုပ်နမ်းကာ ကျွန်းရှင်၏။

နှေ့လယ်တွင် လူနာသစ်သုံးယောက် ရောက်လာလေ၏။ တစ်ယောက်မှာ မြန်မာဖြစ်၏။ ထိုသူသည် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ အရပ်ရှိ၍ ဝဖြူးသော ကိုယ်ရှိသည်။ မျက်စိတွင် တိမ်ကျလျက်ရှိသည်။ တိမ်ကျယ်သော နေရာများတွင် ရဲရဲနိနေသည်။ မျက်ရည်အမြဲးစီးကျော် နေသည်။ မျက်စိကို ခကာသာဖွင့်နိုင်၍ ဖွင့်သောတစ်ခကာတွင် မခံရပ်နိုင်အောင် ကျိုန်းစပ်သည်။ အေးမြှုသောလေ မျက်စိကို ထိသည်ကိုပင် ငရှတ်ရည်ဖြင့် ပက်သကဲ့သို့ ထင်ရလေသည်။ ထိုသူသည် မျက်စိကို ဆေးအပျိုးမျိုးဖြင့် ကုခဲ့လေသည်။ တိမ်မှာ အမြဲးတစ်း ကိုန်းအောင်း နေ၍ မျက်စိကျိုန်းခြင်းမှာကား ပေါ်လိုက်ပျောက်လိုက်နှင့် နေခဲ့သည်မှာ ငါးနှစ်ရှိပြီ။ ကုလား၊ အော်လိပ်၊ တရာတ်၊ မြန်မာဆေးမျိုးနှင့် ကုပါသော်လည်း မပျောက်ဘဲနေသည်။ အကြောင်းမှာကား မျက်စိမှာ ရိုးရိုးနာခြင်းမဟုတ်။ ကာလသားရောက် ဓာတ်ခံကြောင့် နာခြင်းဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

ကုလားနှစ်ယောက်တွင် တစ်ယောက်မှာ ဂနိုရီယာကြောင့် ဆီးအိမ်ရောက် ဖြစ်နေသည်။ ကပ်ပယ်အိတ်လည်း ရောင်နေသည်။

လမ်းသစ်စာအုပ်တိုက်

လမ်းပင်မလျော့က်နိုင်။ ကျွန်းတစ်ယောက်မှာ အသက်ငါးဆယ်ကျော် လေပြီ။ အက်စ်သမာ၏ ပန်းနာစွဲလျက်ရှိ၏။ ညျှောင်းကျေရောက်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ စွဲကပ်လျက်ရှိရာ ခကာသွောက် ခကာပေါ်ဖြင့် ခံစားနေခဲ့ရ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ပန်းနာဖြစ်လာလေ၏။

ယနေ့ နှေ့လယ်တွင် နေအနည်းငယ် ပွဲနှင့်လျက်ရှိ၏။ အဆောင်ရွက် ပိုင်းတို့၏ ဘားသီရိုး မြှောက်ခင်းများသည် ဓမ္မစရာင်တွင် တမ်းမြန်နှင့် လုနေကြ၏။ သည်းထန်သောမိုးတွင် တကုပ်ကုပ်နေခဲ့ကြသော ပန်းချုံးများမှာလည်း နေရောင်တွင် အညှောင်းဆန့်ကာ လူပုဂ္ဂားနေကြစေ၏။

ညွှန်းမောင်သည် စာဖတ်လိုက်၊ သာယာကြည့်နှုန်းဖွံ့ဖြိုးကောင်းသော မြှောက်ခင်းနှင့် ပန်းချုံးများကို မျှော်ကြည့်လိုက်ပြန့်၊ စိတ်နှလုံးချမ်းမြှော်နေ၏။ ထိုအခိုက် ထွန်းမြင့်လာလေရာ -

“ဒါထက် ဒုတိယဆရာမကလေး နာမည်က ဘယ်ဆုံးတဲ့လျှော့”
ဟု ညွှန်းမောင်က ဆီးရှုံးမေးလေ၏။

“နံပါတ်ရှစ်ဆီက ကျော်ဖော်း သံရုတေသပး၊ ပစ္စိုက်တဲ့”

“သိပ်ပန့်ရတဲ့ နာမည်ပဲရှိုး၊ မြန်စာလိုစတော့ အဲဖြောလို့ ဓားနိုင်တာပေါ့။ မန်က်က ကျွန်းမုတ်က နာမည်မေးတယ်။ ဒီတော့ သူက ဆေးရုံးမှာ နာမည်မအော်ရဘူးတဲ့”

“ဒီဆရာမကလေးက သဘောဖြူပုံရတယ်”

“ဟာ ... သိပ်စတော်တဲ့ ဆရာမကလေးပဲ။ လူတစ်ဖက်သားကို ထောက်ထားသက်ညာရောမှာဖြင့် သူ့ပြင်မရှိတော့ဘူး၊ ရုပ်ကလေးကလည်း ချောပါများ၊ ကြားဖူးတော့ ဆေးရုံးဆရာမကလေးတွေဟာ ပုံတန်တန် ပျက်တက်တက်တဲ့။ ခု သူ့ပြင်ရတော့ တစ်မျိုးကြီးပဲ။ လူမြှော်ရသားပဲ။ လူမြှော်စိုတာလည်း မျက်နာကြီး တည်ထားတာမျိုးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ပြုးပြုးချုံးရှိုးနဲ့ တည်တာမျိုးလျှော့”

“ကိုယ့်လူ သိပ်ချုံးကျော်းနေပါလား။ သဒ္ဓါလွန်တော့ တက္ကာ ဖြစ်တယ် ဆိုလားလျှော့”

လမ်းသစ်စာအုပ်တိုက်

“ဟာ ... ဒီလိုမဟုတ်ဘူးယူ။ စိတ်သဘောမြင့်မြတ်ရင် ဘယ်လို တတ်နှယ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကြည်ညိုပါတယ်။ မစွဲရှိကိုတဲ့လား။ နာမည်ကလေး က ကောင်းသေးတော့။ ကျွန်တော် ပို့ပို့တက်ပြီး မူးတူးတူးနေတယ် ပြောတာနဲ့ သူ့လက်ကိုင်ပဝါလေး ပေးခဲ့တယ်။ ဟောဒီမှာ”

ညွှန်းမောင်သည် လက်ကိုင်ပဝါကို ထုတ်ပြပြီး နမ်းလိုက်လေ ၏။ ထွန်းမြင့်က ပြီးပြီး -

“အေးလေ ... ခင်ဗျားက ကြိုည်ညိုစော့ လူက ဆည်းကပ်တာ ပါပဲ။ စာတ်ကြီးနှင့် နတ်တိုက်ဆိုစာတ်တို့များကျွန်တော် အကဲခတ်မီ သားပဲ။ သူများတကာာထက်၊ ထူးပြီး ခင်ဗျားကို ကုန်နိုက်တယ်။ ဘာလေး ဖြစ်ဖြစ် ချောလိုက်ရတာ အမောသား ထင်ပါရဲ့။ ခင်ဗျားကို ကျေနေ တာ အမှန်ပဲ”

“ဒီလိုမဟုတ်ဘူး ထင်ပါရဲ့များ။ ဒီလို အမှုအရာကလေးမျိုးပြုရဲ့နဲ့ ကျူပ်က ချစ်တယ်လို့ အဓိပ္ပာယ်မယူချင်ဘူး။ ပူးရင်လည်း မှားမှာပဲ။ မိန့်းမဆိုတာ ငါးစာနဲ့များတဲ့ နေရာမှာဖြင့် အမျိုးမျိုး တတ်နိုင်ကြတယ်။ ဒီလိုများရတာကိုက သူ တို့အဖို့ အပျင်းပြေစရာ၊ ကစားစရာ တစ်မျိုး ပေါ့များ။ အမှန်က ကျူပ်တို့လိုကောင်တွေကို ကစားပြီး အပျင်းဖြေတာ ပါပဲ။ ဒီဆရာမကလေးဟာ ကျူပ်ကိုကစားပြီး အပျင်းဖြေတာရင်လည်း ဖြစ်ရမယ်။ ဒါမှုမဟုတ် သူ့မူလစာတ်ခံကိုက ချိုလိုညာလို့ သူ့အလုပ် သဘောကိုက ချိုမညာမဖြစ်လို့၊ ဒီလိုအမှုအရာတွေ ပြတာရင်လည်း ဖြစ်ရမယ်။ ကျူပ်က ကျူပ်ကိုပြုရတဲ့ ကျေးဇူးရင်မို့ မူလစာတ်ခံ သဘော ကောင်းသူလို့သာ အဓိပ္ပာယ်ကောက်လိုက်ပါတယ်။ အဆိုးဘက်ကနေပြီး မတွေးပါဘူး။ ဒါထက် ခင်ဗျား ဟိုအဘိုးကြီးအကြောင်း မေးပြီးပြောလား”

“ဘာလဲ၊ စက်တန်းပေါက်တယ်ဆိုတဲ့ အဘိုးကြီးလား။ မမေးရ သေးဘူး။ အသိတော့ ဖွဲ့ပြီးပြီး။ က ... ကျူပ် သွားခေါ်မယ်။ ဒီမှာ မေးကြတာပေါ့”

ထွန်းမြင့်သည် နံပါတ်ခြောက်မှ အဘိုးကြီးကို သွား၍ချော်လေး

လမ်းသစ်စာအပ်တိုက်

၏။ ညွှန်းမောင်ကား လက်ကိုင်ပဝါလေးကို သေသေချာချာ ဖြန့်ကြည့်၏ ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် ဖရီဒါဘိုက် (Freda White)ဟု ပန်းရေးထိုးထား၏။ မှန်ပြီ။ သူ့နာမည်ကား မစွဲရှိကိုဖြစ်၏။ “မနက်က နာမည်မေးတော့ ဆေးရုံမှာ နာမည်မမေးရဘူးတဲ့။ ဒါ နာမည်ပါတဲ့ လက်ကိုင်ပဝါလေးကို ပေးခဲ့တယ်။ ကိုထွန်းမြင့်ပြောတာ မှန်နေပြီထင်တယ်။ သူတို့ကတော့ အကဲခတ်လွှဲမယ် မဟုတ်ပါဘူး။ စာရေးဆရာလည်း ဖြစ်ပြန်၊ ဒါရိုက်တာလည်း ဖြစ်ပြန်၊ လူကလည်း လူလည်း ကိုထွန်းမြင့်ပြောတဲ့အတိုင်း မစွဲရှိက်ဆိုတဲ့ အဖြူကလေးက ငါကို ချုစ်နေပြီလား” ညွှန်းမောင်၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် နွေးခနဲ့ဖြစ်သွားလေ၏။ ဤလုတိ၏ ခန္ဓာကိုယ် လောကသည် အံသွေ့ယ်ကောင်းလေစွာ။ ဟဒယ ရပ် ဝါယာအိမ်တွင် စိတ်သစ်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်သည်နှင့် တစ်ပြီးပြီးနှင့် စိတ္တာ လက္ခဏာ၊ စိတ္တာ ရောကါဝေဒနာတို့သည် ဓမ္မာကိုပို့တစ်ခုလုံးတွင် ချက်ချင်း ပြန့်နှုံးလေတော့သည်။ ညွှန်းမောင်သည် နွေးခနဲ့ဖြစ်သွားပြီးနောက် အေးခနဲ့ ခံစားရပြန်သည်။ နှောက်တစ်ခုကြီးပြီးမိုးလေ သည်။

မကြာမိ ညွှန်းမောင် ခုတင်ဘားပတ်လည်တွင် အစည်းအရုံး တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လေလေသွေးသည်။ ထွန်းမြင့်၊ နံပါတ်ရှစ်နှင့် အဘိုးကြီးတိုင်းဖွဲ့ကြ၏။ သူတို့သည် ညွှန်းမောင်ကျွေးသော သစ်သီးများ၊ မှန်းများကို စားကြ၏။ အတန်ကြာသောအခါ ထွန်းမြင့်က စတင်၍ -

“ဘာကြီးး၊ သူများလို့ ဘောင်းဘီမဝတ်ဘဲနဲ့ ဘာလို့ ပိတ်လုံချင် ဝတ်ထားတာလဲ” ဖုံးမေးလိုက်၏။ စကားအလျဉ်းသင့်သဖြင့် ဤတွင် အဘိုးကြီး၏ အသွေးအပြင်ကို ဖော်ပြရပေတော့မည်။ အဘိုးကြီးသည် အသက် ၆၀ ကျော်ပါပြီ။ အသားဖြူသည်၊ ခပ်ပိန်ပိန်၊ ခပ်ပုပု ခါးကိုင်းလျက်ရှိသည်။ မျက်နှာမှာ အရည်သန့်ဖြစ်သည်။ နှာခေါင်းမှာ ကုလားနာခေါင်းကဲ့သို့ပင် ပေါ်လွင်ထင်ရှားသည်။ နှုတ်ခမ်းမွေး ကေးကေးရှိသည်။ သူသည် ပိတ်ဖြာနှုန်းယောက် ဝတ်လျက် ဖလာကလာ လမ်းသစ်စာအပ်တိုက်

ဗာကပ်ကို စွဲပိတ္တားသည်။ ဆွယ်တာကိုလည်း ရွှေတ်သည်မရှိ။ အဘိုးကြီးသည် ချောင်းဟန်လျက် -

“ပိတ်နဲ့ယ်နဲ့ဆိုတော့ လွယ်ကုတာပေါ်များ” ဟု ပြောရာ အားလုံးက ရယ်ကြပြီး ထွန်းမြင့်က -

“ဘာလွယ်ကုတာတုံးများ။ ဘကြီး နေရာတကာမှာ ရှင်းမှမရှင်းဘဲ” ဟု မေးလေ၏။

“ရှင်းပါသကော မောင်၊ ပေါင်ခြေမှာ စက်တန်းဖြစ်တော့ သောင်းသိနဲ့ဆိုရင် ပေါင်ခြေကို သိပ်နောင့်ယုက်တာပေါ်”

“ဒါနဲ့လည်း ဘကြီး မရှင်းသေးပါဘူး” ဟု နံပါတ်ရှစ်က ဝင် ခွက်၏။

“မောင် ဘယ်တုန်းက ချောင်းကြည့်လို့လ ဟဲ... ဟဲ...”

အားလုံးရယ်ကြ၏။ အဘိုးကြီးသည် နှုတ်ခမ်းမွေးကို သၣ်နေ၏။ ထွန်းမြင့်က အဘိုးကြီးကို ဖမ်းလေပြီ။

“ဘကြီး သောမနေနဲ့ဘိုး။ မရှင်းတာကဒီလို့၊ ဘကြီးဟာ စက်တန်းပါကိုတယ် ပြောတယ်၊ ဆရာဝန်ကပြောတော့ ပျော်တို့ဆိုတဲ့အကျိတ်တဲ့။ ဒါက ထိန်ပါတ်မရှင်းတာ။ ဘကြီးက ရောဂါမရှိပါဘူးတဲ့။ ဆရာဝန်က ကာလသားရောဂါ ဘကြီးမှာ အမြှစ်တွယ်နေသတဲ့။ ဒုတိယ မရှင်းခြင်းဘဲ။ ဘကြီးက မကောင်းတဲ့မိန့်းမ မလိုက်စားပူးပါဘူးတဲ့။ ဘကြီးရဲ့နှာခေါင်းနဲ့ မျက်နှာကပြောတော့ အတော်များသတဲ့” ဝါးခနဲ့ပွဲကျေသွားလေသည်။

အဘိုးကြီးလည်း မရယ်ဘဲ မနေနိုင်သော်ကြောင့် ခစိုးခန့်ရယ်ပြီး “အတော် ပေါက်ပေါက်ရှာရှာနိုင်တဲ့ သူငယ်ပဲ” ဟု ပြောလေ၏။

“မရှင်းဘူး၊ မရှင်းဘူး၊ ဘကြီးရှင်းရမယ်” ဟု ထွန်းမြင့်က လေမာမာဖြင့် နောက်သလိုပြောပြီး လေပျော်ပျော်ဖြင့် ချော့၏။

“ဘကြီးရယ် ဖွက်နေဖို့မလိုပါဘူး။ ကျေန်တော်တို့တစ်တွေထဲမှာ လူမာောင်းမပါကြပါဘူး။ အကုန် ကျိုးလိုပဲလို့ ဒီရောက်လာကြတာပဲ။

ဘူးဘူးချင်း မစားချင်ပါနဲ့။ ပြီးတော့ ဘကြီးတို့ကို သက်ကြီးရယ်ရင့် ပဟုသုတေနှင့် ပြည့်စုံသူတွေက ပြောတော့ မှတ်ရ ကြားရတာပေါ့။ သင်ခန်းစာယူရတာပေါ့”

ညွှန်းမောင်သည် ခုတင်ခေါင်းရင်းကို မှို၍တိုင်းရင်း -

“ဟုတ်ပါတယ် ဘကြီးရယ်၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြန့်ကောင်းပါတယ်။ ပြီးတော့ ဒီရောဂါမျိုးဟာ အမှန်အသိမေးဘဲ ဖုံးထားလေ ဆိုးလေပဲ။ ဘကြီးအီမာ်ကို စားပြတိက်ရင် ဘကြီး ဖုံးထားမလား။ ပုလိပ်ကို တိုင်မလား၊ ပုလိပ်ကို ဘကြီးတိုင်မှာပဲ။ စားပြက ပုလိပ်တိုင်ရင် သတ်မယ်ဆိုတောင် တိုင်ကမှာပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ပုလိပ်ကို မတိုင်ဘဲ ပြိုမဲ့နေရင် နောက်ထပ် လာတိုက်မှာခဲ့ သေချာနေလို့။ ပုလိပ် တိုင်ရင် နောက်ထပ် တိုက်ဖို့မရှိဘူး။ သတ်ပစ်မယ်ဆိုတဲ့ ရုန်ကိုလည်း ပုလိပ်နဲ့ ခုခံနိုင်တာပေါ့။ ပြီးတော့ ပုလိပ်ကို စားပြတိက်ပုံအကြောင်း၊ စားပြရဲ့ပုံသဏ္ဌာန်၊ ဘယ်သူ့ကို စားပြထင်ပုံ စသဖြင့်ပေါ့လေ။ ဘကြီး အစုံပြောမှာပဲ။ ဒါမှ စားပြကို ဖမ်းနိုင်မှာကိုး။ ရုဘာကြီးကို လူပျို့နာ စားပြကတိုက်ပြီ။ ပုလိပ်နဲ့တွေတဲ့ ဆရာဝန်ကိုစောင် ဖုံးထားတယ်။ စားပြအကြောင်းမှန် မသိရတော့ ပုလိပ်ဟာ လုံလုံခြုံခြုံ မကာကွယ်နိုင် သလို ဆရာဝန်လည်း ရောဂါအကြောင်း အစုံမသိရရင် အကုစက်မှာပဲ”

အဘိုးကြီးသည် တွေနေ၏။ နောက် နှုတ်ခမ်းမွေးကို လက်ဖဝါး နှင့် ပွတ်ပြီး ပြုး၏။

“ကောင်းပြီ၊ ကျေပ် ဆရာဝန်ကိုပြောမယ်။ မောင်တို့ကို ဘာ လုပ်ပြောဖို့ လိုသေးသလဲ ဟဲ... ဟဲ...” အားလုံးရယ်ကြလေ၏။

“ဘကြီးက လူကြီးဆိုတော့ သက်ကြီးစကား သက်ငယ်ကြား မမှားအယူ ဖြောင့်ဖြောင့်ဖြူးဆိုတာလို့ ကျေန်တော်တို့တစ်တွေ အယူ တိမ်းပြီး အစိမ်းမဖြစ်ရအောင် ဟာ... ယောင်လို့၊ အယူတိမ်းပြီး နောက်ထပ် မကျိုးရအောင် ကြားချင်တာပါပဲ” ဟု ထွန်းမြင့်က တောင်းပန်ပြန်၏။ ညွှန်းမောင်က တစ်ဖန် ကွန်းလိုက်ပြန်သည်မှာ -

“ဘကြီးအီမိကို စားပြုတိက်ရင် ပုလိပ်ကိုတင်မက အရပ်ကိုပါ ပြောပြတယ် မဟုတ်လား။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အရပ်က စိုင်းကူညီ ရင် စားပြေားက ဝေးနိုင်လို့မေ့ပါ။ က ... ကျွန်တော်တို့ အရပ်သားများ ကို ဘကြီးရဲ့ ရောကါအကြောင်း ပြောပြပါတော့”

အဘိုးကြီးသည် နှုတ်ခမ်းမွေးကို လက်ဖဝါးဖြင့် ပွုတ်ပြီးရယ် နေလေ၏။

“တော်တော်လာတဲ့ သူငယ်တွေပဲ။ ကိုရင်တို့ရှုလို့လည်း ဘကြီး ဆေးရုံမှာ ဖျော်လာပြီ။ ဒီလိုကွယ့်၊ ဘကြီးရဲ့ နောက်ဆုံးမိန့်းမ လွန် ခဲ့တဲ့ ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်က သေတယ်”

“ဒါ ... နောက်ဆုံးမိန့်းမလို့ပြောတော့ ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိသလဲ လို့ ကျွန်တော်တို့က မေးရလိမ့်မယ်”

“မိန့်းမလေးယောက် ရရှုံးတယ်”

“ဟီးယား၊ ဟီးယား ဒါမှတို့ဘကြီးက” ဟု အားလုံးက စိုင်း အော်ကြ၏။ အခြားခုတင်မှ လူနာများလည်း ခေါင်းမြို့မြို့ထားသော စောင်များကို လုပ်၍ ကြည့်နေကြလေ၏။ ညွှန်းမောင်က လက်ကိုင်ပဝါ လေးကို နှစ်းရင်း -

“အဲဒီလို့ အဟုသုတေသနတို့ကို ပြန်ပြီးမှ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေမှာ အကျိုးကျေးဇူး ထူးတော့မပေါ့။ လောကမှာ ပညာဆိုတာ ရှေးအစဉ် အဆက်ဆက်က အမြော်အမြင်ရှိပြီး ရုရှုံးထုံးထုံးမျှနဲ့ချွဲ့ပြီး ပြောရုံသူ တွေက သူတို့ တွေ့ကြုံဖူးတာတွေကို အများအမှုနဲ့ခွဲပြီး ပြောပြတဲ့ စကားအရပ်ရပ်ကို ရေးပြတဲ့စာစောင်ကို ပညာလို့စော်တာပဲ။ ဘကြီး လည်း တွေ့ဖူးတာကို အများအမှုနဲ့ခွဲပြီးပြောရင် ကျွန်တော်တို့ကို ပညာပေးတဲ့ပေါ့”

ထိုအတေားအတွင်း အဆောင်တွင်းသို့ ဆရာမအဖြူး ရောက်လာ သဖြင့် ပြိုမ်သွားကြလေ၏။ ဆရာမအဖြူးကား ညွှန်းမောင် စကားပြော သည်ကို ကြားခဲ့၏။ ပြီးစိစန်း အားလုံးကိုကြည့်ပြီး -

လမ်းသစ်စာအုပ်တို့ကို

“နဲ့ပါတ်သုံး ဆေးထိုးတာ အောင့်မနေသူးလားဟင်” ဟု မေးလေ၏။ ညွှန်းမောင်က မဲမဲဆာတယ်ဟု မိမင်ကိုပြောသော ကလေး၏ အမှုအရာမျာ်နှာဖြင့် “နည်းနည်းအောင့်တယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ” ဟု မေးလေ၏။

“အောင့်တယ်၊ ဟုတ်လား၊ စောစောက ဆရာမကို ဘာလို့ မပြောသလဲ။ ခဏစောင့်ဦး၊ ရေနွေးအိတ် သွားလုပ်ဦးမယ်”

ဆရာမသည် ကချေသည် လူညွှန်လိုက်သာကဲ့သို့ စွဲခန့်နောက် လူညွှန်ပြီး အဆောင်အပြင်ဘက်မှ ထွက်သွားလေ၏။

“သူများတကာတွေလည်း ဆေးထိုးတာပါပဲ။ သူ့ကိုမှ လာမေးတယ်” ဟု ထွန်းမြင့်က မှတ်ချက်ချလေရာ နဲ့ပါတ်ရှုစ်ကဲ ပြုဗျား၍ -

“ကျူပ်လည်း ဆေးရုံသက်ရည်လှပြီ။ ဒီဆရာမကလေး သဘော ကောင်းတာတော့ အမှန်ပဲ။ ဘယ်သူ့အပေါ်မဆို ကြင်နာတာတိတာတော့ သိပါရဲ့။ နဲ့ပေမယ့် ကျူပ် ကြည့်ကြည့်နေတယ်။ နဲ့ပါတ်သုံးကျွန်တော့မှ ထူးကိုထူးတယ်ဗျား” ဟု ပြောပြန်ရာ -

ညွှန်းမောင်ကား မျက်နှာပူလျက် “ကဲဗျာ ဘကြီး၊ သူတို့ပြောတာ နားထောင်မနေနဲ့။ ဘကြီး ပြောမယ့်စကားသာ ပြောပါ”

“အဟာမ်း ... အဟာမ်း၊ ရောင်းက နည်းနည်းဆုံးတယ်။ မိန့်းမ သေပြီးနောက် ပြုမ်ပါတယ်။ ဟိုအရင် ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ကျူပ် လည်း လမ်းမတော်သားပဲ။ ဟဲ ... ဟဲ ... မည့်ခဲ့ပါဘူး။ မကျော့တို့ခေတ် မိခဲ့တာပေါ့။ ရောကါလည်း ရုဖူးရဲ့။ ဒါပေမဲ့ မူးပိုင်းတို့ကောင်းလို့ ပျောက်တာပါပဲ။ ခဲ့ မလိုက်တာဆိုရင် ဆယ့်ငါးနှစ်ကျော်ပြီကွယ့်။ ဟောဗျာ လိပ်ဥစားမိတာနဲ့ ခုလိုဖြစ်လာတာပါပဲ။ ညောင်းကျလာတယ်။ ပြီးတော့ စက်တာနဲ့ပေါက်လာတာပါပဲ”

“လာပြန်ပြီ၊ ဘကြီး စက်တာနဲ့ကလည်း”

“အေးလေ၊ ဆရာဝန်တွေအခေါ်တော့ ကျုပ်ပေါ့။ ဘကြီးတို့ မြန်မာအခေါ်တော့ စက်တာနဲ့ပေါ့။ တကယ်ဖြစ်လာတော့ လမ်းကောင်း ကောင်း မလျောက်နိုင်ဘူး။ ကိုက်လိုက်တာကလည်း လွန်ရောကွယ့်”

လမ်းသစ်စာအုပ်တို့ကို

နံပါတ်ရှစ်က တွေ့နေရာမှ ဖျေတ်ခန့်ဝင်၍ -

“မဟုတ်ဘူး၊ ဆယ့်ငါးနှစ်လုံးလုံး ဘယ်ဟာမနဲ့မ မတွေ့ဘဲ ြိမ်နေသလား။ ပြောပါ ဘကြီးရယ်၊ စကားအရှိသားပဲ။ မြက်တစ်ဆုပ် ကို သယ်နှင့်ရင် ကာမရတ်မှာ အစွမ်းထုတ်နှင့်သတဲ့” ဟု မေးပြန်၏။

“ဟဲ ... ဟဲ ... မကြာသေးဘူး။ ကလေးမကလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ပါသေးတယ်။ မိန့်ကလေးက အကောင်းလေးပါ။ ရပ်ရည်က သန့်သန့်နဲ့၊ အတွင်းဝန်ကလေးတစ်စီးရဲ့ မယားငယ်ကလေးပဲ။ ဖြစ်ပုံက သနားစရာလေးပဲ မောင်တို့ရော၊ အတွင်းဝန်က ပစ်ပြီးတော့ ဘကြီးကလည်း ယတော့လေး ဖောင်လေး တတ်တာကိုး။ သူငယ်မ အတွက် ယတော့ချေပေးရတယ်။ အတွင်းဝန်ကတော့ ပြန်မပေါင်းဘူး။ ရာဇ်ဝတ်ဝန်ထောက် ဦးမောင်ကြီးဆိုတာရဲ့ မယားငယ်ဖြစ်ပြန်ရော၊ ကျူပ် ယတော့က သိပ်စွမ်းလို့လား မဆိုနှင့်ဘူး။ ဦးမောင်ကြီးရဲ့ မယားငယ်အဖြစ်နဲ့နေတုန်းပဲ ပွဲစား ဦးစေဖော်၊ မယားအရမြှောင်အဖြစ်နဲ့လည်း နေသေးတယ်။ ဒါတင်မကဘူး၊ ကျူပ်နဲ့လည်း ညားသေးတယ်”

ထွန်းမြင့်က “ဘကြီး အခုလိုဖြစ်တာဟာ သူ့ဆိုကရတာပဲ” ဟု ပြော၏။

“ဟာ ... မဟုတ်နှင့်တာဘဲ။ သူ့ခုံးသန့်သန့်ပြန်ပြန်လေးပဲ”

“ဘကြီး၊ သူဟာ အဖျော်းဆုံး အတွင်းဝန်ကလေး၊ ဦးမောင်ကြီး၊ ဦးစေဖော်ဆိုတဲ့ လူသုံးယောက်နဲ့ တွေ့ပြီးပြီ။ အဲဒီသုံးယောက်ထဲမှာ တစ်ယောက်ယောက်ဆိုက ရောက်ရထားမယ်။ ဓင်ဗျားကောင်မလေးက အစကဗမရှိသေးရင် ပြောတာနော်။ ရှိပြီးရင် စုနှင့်က သုံးယောက်ကို ကူးမှာပဲ။ အဲဒီကောင်မလေးဆိုက ဘကြီးဆို ရောက်တာပဲ။ ကျုန်တော့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဟာ မိန့်းမဆိုလို့ အကောင်းရရာ အဆိုးရော မတွေ့ပူးရှာဘူး။ သူဟာ မကြာခင်က စော်ဘွားရဲ့ခယ်မနဲ့ ရည်းစား ဖြစ်တယ်။ ရည်းစားနဲ့ သူ့သားလာတာပဲဗျား။ ကဲ ... ကျုန်တော့သူငယ်ချင်းပြစ်တယ်။ ရည်းစားနဲ့ သူ့သားလာတာပဲဗျား။ မှာ အခု ညောင်းကျလာပြီး ဆေးထိုးနေရပြီး ရှုက်လို့ ဆေးရဲ့တော့

လမ်းသို့သုတေသနပို့က်

မတက်ဘူး။ ကျုန်တော့သူငယ်ချင်းမှာ အုအားသင့်ပြီး ပြစ်ရတဲ့အကြောင်း ရှာတာပေါ့လေ။ မတွေ့ဘူး၊ နောက် အထပ်ထပ်စုစမ်းတော့ ရည်းစား သည်မှာ ရောက်ရနေတဲ့အကြောင်း သိရတယ်။ ဘယ်လိုရနိုင်သလို အထပ်ထပ်စုစမ်းတော့ သူ့ရည်းစားသည်ဟာ အရင်က စော်ဘွားရဲ့ သားတော်မောင် ကောလိပ်ပြန်နဲ့ ဖြစ်ပူးတာကို တွေ့ရတယ်။ စော်ဘွားရဲ့ သားတော်မောင် ကောလိပ်ပြန်ဟာ အကြိုးအကျယ် ရောက်ရနေသူ ဖြစ်တာကို သိရတယ်။ ကဲ ... မိုးမိုးမှဆုံး မိုးမဆုံး ဆစ်ဖလစ်ဆိုတဲ့ ဒီရောက်ဟာ သွားလာကျက်စားနေပုံ ကြည့်ပေတော့။ မြန်မာပြည်မှာ လင်ကနေပြီး မယားကိုကူးတဲ့ ကိစ္စတွေ့လည်း များလှပါဗျာ”

ညွှန်းမောင်သည် သက်ပြင်းကြီးချမ်း၏။ ငေးမှုင်မှုင် ပြစ်သွား၏။ သူ့ကို ယခု ဖိစ်းနေသော ရောက်ကား ပုဂ္ဂိုလ်ကို ဘူးပင်ပျက်သလို မြန်မာပြည်ကို ပျက်မည့် ရောက်ပါတကား။ လောကတွင် အဖြစ်မြန်လျှင် အပျက်မြန်၏ ဟုသော သဘောတရားသည်ရှိ၏။ ဤရောက်ကား ထို သဘောတရားကို ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး ဆန့်ကျင်၏။ အဖြစ်မြန်၍ အပျက်နောက်နေးသည်။ (၁) ရောက်ဖြစ်လွယ်၍၊ ရောက်အမြစ်တွယ်လွယ်၍ ရောက်အပျောက်နေးသည်။ အမြစ်ပြတ်ရေး နေးလှသည်။ ညွှန်းမောင်သည် စဉ်းစားတွေးတော်ရင်း -

“ကျူပ်တို့တော့ နောက်ထပ်မိုက်လို့ မဖြစ်ဘူး။ ဒီရောက်ကို အမြစ်ပြတ်အောင်ကြပြီး ကောင်းကောင်းနေကြပို့ လိုတယ်။ စိတ်ညွှန်လို့ လုပ်မိတာ စိတ်ညွှန်ပြေသလိုလိုနဲ့ ခုံးရုံးမှာကို တွေ့ရတယ်။ ညွှန်တဲ့စိတ်ကို ဒီပြင်နည်းနဲ့ စိတ်ညွှန်နည်းနဲ့ ဒီရောက်နဲ့စားအောင် ကြတော့ မယ်” သတိသံ့ဝေးက အပြည့်အလွယ် ဝေကျသောစိတ်ဖြစ် ပြောလေ၏။ ထိုသို့ပြောနေခိုက် ဆရာမအဖြူးကလေးသည် ရောစွေးအိတ်ကို ကိုင်လျက် လာနေလေ၏။ အခြားသူများသည် ငါးတို့ စုထင်အသီးသီးသို့ ပြန်ကလေ၏။ ဆရာမက မျာ်နာချို့လျက် -

“ကဲ ... ကျောမိုထားတဲ့ ခေါင်းအုံးပေါ်မှာအိပ်။ ရက်စ် ဟုတ်ပြီ၊ လမ်းသို့သုတေသနပို့က်

ခြေထောက်ရွှေရတာ နာသလား။ ဒု... ခေါင်းကြီးယမ်းရတာကလည်း ဘာအကျင့်တဲ့။ စကားမပြောတတ်တာလိုပဲ။ လက်မပါ။”

“အဖြူရှေ့ကျရင် စကားကို ပြောလို့မတတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ခေါင်းယမ်းတာပဲ”

“ဒု... လူကိုများ အဖြူတဲ့။ ဘယ်သူက ပြောသလဲ။ ဒါမေမ ခေါ်တဲ့နာမည်။ ရှင့်ကို ဘယ်သူပြောသလဲ။ ရေနွေးမူရင် နေရာရွှေ ရွှေပေး။ ပြောပါ။” ဒီနာမည်ကို ဘယ်သူက ပြောသလဲ”

“အဖြူ၊ အမေ မြန်မာလား၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ နာမည်ဘယ်သူပြောသလဲ”

ဆရာမသည် သားကို မိခင်က သရုပ်ပြသကဲ့သို့ ညွှန်းမောင် ကို မျက်စောင်းထိုးလျက် ကြည့်နေသည်။ မျက်လုံးကို ညွှန်းမောင်၏ တစ်ကိုယ်လုံးအား လူည့်ပတ်ကာ လွှတ်နေသည်။ ဟန်တရီချိန္တုံး လူပ်လီလူပ်လုံးနေသော စီနှစ်ပန်းခိုင် အရောင်လျှပ်သကဲ့သို့ အဖြူ၏ မျက်လုံးတို့သည် အရောင်လျှပ်နေလေသည်။ လက်သောအရောင်ရကြောင့် စီနှစ်ကိုမက်သလို ညွှန်းမောင်သည်လည်း အချစ်ရောင်လက်သော မျက် လုံးတို့ရကြောင့် အဖြူကို မက်စပြုလေပြီ။ အဖြူမှာ ရေနွေးအိတ်ကို နေရာတကျ ထားပေးပြီး၍ အလုပ်မရှိတော့ရာ စွာသွားရမည် ဖြစ်လေ သည်။ သို့သော် ညွှန်းမောင်၏ အနားက မစွာနိုင်သေးပေ။ ထို့ကြောင့် တစ်စုံတစ်ရာလုပ်ရန် ရှိရလာနိုင်ပြီး ဟန်စောင်ရလေ၏။ တွေ့နေသော အိပ်ရာခင်းကို ပြင်ပေးရင်း။

“ကပါ ပြောပါ၊ နာမည်ကို ဘယ်သူပြောသလဲ” ဟု ဒေါသ လိုလို မောသလိုလိုကလေးနှင့် ပေး၏။

“လက်ကိုင်ပဝါမှာ မစွာနိုင်လိုပါတယ်။ အော့ မြန်မာလိုပြန်ပြီး အဖြူလို့ ခေါ်လိုက်တာပဲ။ မှားသွားသလား။” စီတ်ဆိုးသလား”

“မမှားပါဘူး၊ မမေမက ဒီလိုပဲခေါ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ နာမည်ကို သူများကြားအောင် မခေါ်နဲ့နော်။ စစ္တာကြားရင် အဖြူ အကြိမ်းခံ ထိမယ်။ နာမည်ခေါရင် သိပ်ပြီး ရင်းနှီးရာရောက်တယ်တဲ့”

လုံးသစ်စာအပ်တိုက်

“ဒီလိုဆိုရင် ခေါ်မှာပဲ၊ အဖြူ”

“ခေါ်ချင်ရင် နှစ်ကိုယ်ကြား ခေါ်ရမယ်”

“ဒု... ကျယ်ကျယ်ခေါ်ရင် ဆရာမက ရိုက်မှာလား”

“ဟာ... ဟ” ဟု မထိတယ်ဖြင့် ကလိတိတိရယ်ပြီး ဆရာမသည် ဘာလုပ်ရမည် မသိသဖြင့် ခုတင်ခြေရင်းရှိ မှတ်တမ်းစာချက်များကို လှန်ကြည့်နေလေ၏။ အဖြူသည် အတန်ကြာ ပိတ်အဟန်ဖြင့် ဘဝင် တုန်နေပြီးနောက် ပျောက်နေသောလျှာကို ရှာ၍တွေ့သည်အလား -

“စောစောက နံပါတ်သုံး ပြောနေတာကို အဖြူဝင်လာရင်း ကြားပါတယ်။ ကျပ်တို့တော့ နောက်ထပ်မိုက်လို့ မဖြစ်တော့ဘူးဆို့။ နောက်ထပ်မိုက်ရင် ဟိုဘက်အဆောင် ဆယ့်ကိုးကိုရောက်မယ် သိရှုံးလား”

“အော့ မသိဘဲနဲ့ကို ကြောက်နေပြီ။ အဆောင်ဆယ့်ကိုးမှာ ဘာတွေ့ရှိသလဲ”

“တစ်သက်လုံး လူစဉ်မမိတဲ့လူတွေ၊ နာတာရှည်ရောက်ကပ်ပြီး နေတဲ့လူတွေ၊ ကိုယ်တစ်ပိုင်းသေတို့၊ တစ်ခြမ်းသေတို့၊ သွေက်ချာပါ့ တို့၊ မျက်မမြင်တို့နေတဲ့ အဆောင်ကို ဆယ့်ကိုးလို့ခေါ်တယ်။ နောက် ကောင်းကောင်းနေနော်”

“နေမှာပေါ့အဖြူရယ်၊ မှားတယ်ဆိုတာ တစ်သက်တစ်ခါ မှား စမြပ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါသာမှားရမယ်၊ နှစ်ခါမမှားရဘူးပေါ့။ ကလေး တွေ့တောင် မီးကို တစ်ခါကိုင်လို့ ပူမျှန်းသိရင် နောက်ထပ် မကိုင်ကြဘူး။ အခုံ မောင်တို့လို့ ပညာတွေ အများကြီးသင်္ကာင်းတွေ့လောက်မှု အမှတ်သည်းပြု မရှိဘူးဆိုရင် ကန္တာကြီးမှားက်ဖို့ရှိတော့တယ်”

“နံပါတ်သုံး ဘယ်အတန်းအောင်သူလဲ”

“ဘီအက်စီ အောင်ဖူးတယ်။ လူကို နာမည်ခေါပါ။ နံပါတ်သုံးလို့ မခေါ်စေချင်ဘူး”

“ဟာ... ဟ” ဟု လက်သံညီသော စောင်းဆရာလို မထိတထိ ရယ်ပြီး ငါးမိသည့် ဖျိုင်းဖြူလို ခပ်မေ့မေ့၊ ခပ်ကြေ့ကြေ့၊ ခပ်ပျော်၊ ခပ်မြန်မြန် ဟန်အမူတစ်မျိုးဖျက်ကာ ထွက်သွားလေ၏။

ထိန်းညွှန်တွင် နံပါတ်ကိုမှ လွှာသည် ကောင်းစွာမအိပ်။ အဝတ်အစားကို ချွေတ်ကာနေပြန်သပြန့် ဆုအုပ်ညီ ဖြစ်လေသေးသည်။ ညဆရာမကလေးများကား သူ့အနီးသို့ပါး ဖက်ပြုပေး စစ္တာခေါ် ဆရာမကြီးသည် လာရောက်ကာ “မင်း အဝတ်အစား ဝတ်ထားရမယ်။ နောက်ထပ်ချွေတ်ရင် အန္တုးစောင်းလိုပစ်မယ်။” ဆေးရုံက နှင့်ထုတ်ပစ် မယ်။ မင်းဟာ ဒီလိုနောင် ဆရာမကလေးတွေကို မရှိသေတာနဲ့ အတူတူပဲ။ မင်းကောင်းကောင်းနေပါ။ နားလည်သလား” ဟု ကြိမ်း မောင်းသွားလေ၏။ ထိုတွင်မက ညဆရာဝန်ကလည်း စောစောစီးစီး လာ၍ အိပ်ဆေးထိုးပေးလိုက်၏။

သူ့ထက် အန္တုးစောင်းအယုက်ပေးသွားမှ ရောက်လာသော မျက်စိတွင် တိမ်ကျနေသူဖြစ်လေသည်။ ညဆယ်တစ်နာရီလောက်တွင် သူသည် ကျယ်လောင်စွာ ဘုရားရှိခိုးလေသည်။ နှုတ်တိုက် ရသမျှ တွေ့ကို ဆူညံနေအောင် ချွေတ်ပတ်လေရာ ဆရာမတို့သည် လာ၍ ြိမ်းစောပြန်သည်။

“ဒီအချိန်ဟာ အိပ်ချိန်။ စောစောက ဘုရားရှိခိုးရတယ်။ အိပ်နေပါ” ဟု ဆရာမကြီးက ပြောလေရာ ထိုသူသည် မျက်စိကို နာနာ ပိတ်၍ အိပ်နေလေသည်။ အိပ်ပျော်ပြီအထင်နှင့် ဆရာမသည် ပြန် သွားလေရာ မကြာမိ ထိုသူသည် သီချင်းဆိုပြန်လေ၏။ ဆရာမနှင့် ဘွှဲ့င်ကုလားတို့သည် အပြေးလာပြီး တားဆီးပိတ်ပင်ရပြန်လေ၏။ “စိတ်ညွှန်တယ်များ၊ အိပ်လို့လည်းမရဘူး” ဟု ထိုသူက ညည်း၏။ ဆရာမသည် ထိုသူကို အိပ်ဆေးများ တိုက်ပေးရလေ၏။

ညွှန်မောင်သည် အိပ်၍မပျော်။ ထိုသူနှစ်ယောက်တို့ တစ်ယောက် ပြီးတစ်ယောက် ဆူကြပူကြလုပ်သည်ကို ကြားနေရရင်း ရင်တွင်း၌

လမ်းသွ်စာအုပ်တိုက်

ဗလောင်ဆန်၍ နေလေသည်။ “ငါလည်းပဲ အရှုံးစာရင်း၊ အကန်းစာရင်း ဝင်နေပြီ။ ဆရာဝန် လက်မျိုးရင် ရူးမှာ ကန်းမှာပဲ။ သော်... အခုနေ များ အထွေးမြင်ရင် ဘယ်လိုနေလိမ့်မည်နည်း။ အထွေး ငါအကြောင်း များသိရင် အကန်းစာရင်း၊ အရှုံးစာရင်းဝင်မို့လို ပါပြီး ချို့ရေးနဲ့ ၁၀။ သထက် ၁၀းတော့မှာပေါ့နော်။ ငါကို ဘယ်လောက် ချုံမည်နည်း။ တဲ့ တွေး တတ္ထိတ္ထနှင့် မသတ်ပြစ်လိုက်မှာပဲ။ အထွေးကလေး အမြင်မှာဖြင့် မကောင်းသည့်မိန်းမ၊ စက်ဆုပ်ဖွယ်ကောင်းသည့်မိန်းမ၊ စာရိတ္ထပျက်ပြား အကျင့်တရားမျှပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရောင်းစားစွဲ မိန်းမတွေ့နဲ့ ရောနော ဆက်ဆံလာခဲ့တဲ့ ငါဟာ နှုနာရောကို ကပ်ဖွှေ့ဖူးတဲ့လိုနဲ့ တူမှာပါပဲ။ အထွေး ချုံမှာလိုပဲ အစ်ကိုကြီးလည်း အစ်ကိုကြီးအပြစ်ကို ချုံရှာခဲ့ပြီ။ မှန်းခဲ့ပြီ၊ အေး... သူရှုံးလည်း ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ စူးစွာ အာရင်တာတည်းက ချုံလို့ စွာန့်ပစ်လိုက်တဲ့ ပစ္စည်းပဲ။ မစင်ထဲကျကျ အမှမ်အဆပ်ထဲနေနေ သူ ဘာကရုံးကိုတော့မှာလဲ။ သူ မလိုလားလို့ စွာန့်ပစ်တွေ့စွဲည်း မီးပဲ လောင်လောင် သူ့အပု မဟိုပေသူ့အပျော် ဒါစွေးသိနိုင်မောက်နဲ့ ငါက ဘာများ စိုးရိမ်နေရတာလဲ” စသည်ဖြစ် တွေးမော်မြို့ကာ အိမ်မဆပျော်နှင့် သည်နှင့် ဆရာမကိုစော၍ အိပ်ဆေးတောင်းသောက်ရပြန်သည်။ အိပ်ဆေးသောက်ပြီး၊ အိပ်ပါတော့မည်ဟု အားခဲ့သော်လည်း ကစာမ်းရှုံး စိုင်းနေသေ့ဦးနှုံးကိုသည် စဉ်းစားညာက် အာရုံးကြောများကို အနားမပေးသဲ့ စီးနေလေသည်။

“ဆရာမကလေးတွေ ယုယ်ပြုစုကြသလို အထွေးကလေး ပြုစု တာဆိုရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။ အထွေးရဲ့ အယုအယကိုသာ ခံရမယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုရောက်ကိုမဆို မကြောက်ပါဘူး၊ ပျော်ပျော်ကြီး ခံစားခုပါရဲ့။ သော်... ဒါထက် သစ်တော့လိုင်စင်တွေ နှစ်စွောကုန်လို့ အသစ်လုပ်ရတော့မယ်တဲ့။ အကဲလိပ် ကုမ္ပဏီကြီးတွေက အစိုးရနဲ့ စကားဆိုနေကြရဆိုပဲ။ ဒီလိုအခါမှာ ငါတို့ဝင်ပြီး ယူလိုက်ရရင် သေချာပေါက် ပွဲမှာပဲ။ ဒီလိုအချက်မှာဝင်ပြီး အကဲလိပ်တွေနဲ့ ပြိုင်ယူစမ်း

လမ်းသွ်စာအုပ်တိုက်

ချင်တယ်။ ဒီလိုချက်သာ ဖမ်းလိုက်ရရင် မြန်မာပြည်မှာ သစ်တောဘုရင် ဖြစ်မှာပဲ။ ဒီလို အကြီးအကျယ်ဖြစ်အောင် လုပ်ချင်လို့ ဦးဘဆင်ဆီ ဝင်တာ။ ခုတော့ ချက်ကောင်းတွေ လွှတ်ကုန်ပြီ။ ဟိုတုန်းကများ ဒီလို အလုပ်တွေ ဦးစီးလုပ်လို့ အောင်မြင်လာတဲ့အခါ စစ်နိုင်သောမိုလ်ဟာ အောင်လဲထဲပြီး မြို့တော်ပြန်တော့ မိုလ်ကတော်က ဆီးပြီး အန်းညွှန်နဲ့ သပြည့်တိုကို တပ်ဆင်လို့ပေးတာလို့ အထွေးကလေးက အန်းညွှန်နဲ့ သပြည့် တပ်ဆင်ပေးပြီး ချီးကျူးစကား ပြောကြားလိမ့်မယ်လို့ တွေးတွေးပြီး ဝမ်းသာခဲ့ရတယ်။ ကဲလေ တော်ပြီး ဒါတွေ တွေးရင် စိတ်နာတယ်။ အိပ်မယ်၊ ကဲ ... အိပ်မယ်။ အို ... ဘာလို့ အိပ်မပျော်နိုင်တာလဲ”

“ဆရာမ၊ ဆရာမ၊ အိပ်မပျော်သေးဘူး”

ဆရာမတို့သည် ညွှန်မောင်အား အိပ်မပျော် ပျော်အောင် ရမဲ ဒေါ်အရက်ပြင်းပြင်းတစ်ခုက်ကို တိုက်လေ၏။ သို့သော် အိပ်၍ကား မပျော်။ “ဒါ အိပ်မပျော်တာ ခင်ထွေးအကြောင်း စဉ်းစားမိလို့။ ခင် ထွေး နှိပ်စက်လုပ်ကလား။ ကဲ ... ဒါ မစဉ်းစားတော့ဘူး။ ဒါကို မှန်း တဲ့လူတွေအကြောင်း ဘယ်တော့မှ ဒါ မစဉ်းစားဘူး။ ဒါချုစ်တဲ့ လူ တွေအကြောင်း စဉ်းစားမယ်။ ဘယ်သူတွေ ဒါကိုချုစ်သလဲ။ ဦးလေး သောင်း ဒါကိုချုစ်တယ်။ ကိုထွန်းမြန် ဒါကိုချုစ်တယ်။ စံဖေ ဒါကို ချုစ်တယ်။ ပြီးတော့ ဆရာမအဖြူး ဒါကိုချုစ်တယ်။ ဒါ သေချာပေါက် ပြောနိုင်တယ်။ ဒါကို သူချုစ်တယ်။ အဖြူးဟာ ရပ်ချောတယ်။ အထွေးထက် အများကြီးချောတယ်။ အေးလေ၊ ဘယ်သူ့ထက်ချောချော ဒါ ဘာကရရှိက်ရမလဲ။ အဖြူးချောတာသာ လိုရှင်းစွဲ။ ပြီးတော့ အဖြူးဟာ သဘောဖြူးတယ်။ ချောတတ်တယ်။ ဒါကိုချောတယ်။ ဒါလိုလူဟာ ချောတတ်တဲ့မိန်းမနဲ့ နေရာကျေမယ်။ အို ... မိန်းမတွေ ဘာတွေ တွေးလို့။ ဒါ မိန်းမမယူဘူး။ မိန်းမယူရင် ရှုပ်တယ်။ အဖြူး ဒါကိုချုစ်တယ်။ ချုစ်ချင်ချုစ် ဒါ မိန်းမမယူဘူး။ ဒါ အမောက်လွှဲလို့ အဖြူးလောက် ဒါကို

လမ်းသစ်စာအုပ်တို့က်

ဂရုစိက်တဲ့မိန်းမ မတွေ့ဖူးဘူး။ ဒါအမေ သေသွားပြီး ဒါအမေ တစ်ခါ ပြီးတုန်းက ပြုစုတာလိုပဲ အဖြူးပြုစုပုံကာ၊ အဖြူးဟာ သိပိတော်တာပဲ။ နှီးပေမယ့် ငါကတော့ ပြန်ချုစ်လိမ့်မယ် မထင်လေနဲ့။ ဒါ မိန်းမတွေကို မချုစ်တော့ဘူး။ အဖြူးဟာ တက်ယ့် နာမည်နဲ့လိုက်အောင် ရပ်ဖြူးတယ်။ စိတ်ဖြူးတယ်။ စံပယ်ဖြူးဆိတာ ဒါမိုးဒေါ်တာ ထင်ပါရဲ့။ စံပယ်ပြီး ပန်ချင်သူတွေက များတယ်တဲ့။ ယင် ... အဖြူးမှာ ရည်းစား ရှိလေသလား။ ဒါ မေးမယ်။ ဒါ မေးကြည့်မယ်။ ရည်းစားရှိရင်၊ ဒီကောင် ဒါရှာမယ်။ အဖြူးက ဘာလို့ သူများကို ချုစ်ရမှာလဲ။ ဒါကို သာ ချုစ်ရမယ်။ ငါကတော့ ပြန်ချုစ်ချင်မှ ချုစ်များပေါ့လေ။ အို ... အဖြူး၊ ကို စဉ်းစားပြန်တော့လည်း အိပ်မပျော်ပါလား။ အိပ်မယ်၊ အို ... အိပ်လို့ကို မရဘူး”

“ဆရာမ အိပ်လို့မရဘူး”

ဆရာမသည် ပြီးလာပြီး -

“ခက်တာပဲ နံပါတ်သုံးရယ်။ ဘာလို့ အိပ်မပျော်သလဲ”

“မသိဘူး၊ အိပ်လို့မပျော်တာဘတော့ အမှန်ပဲ”

“ခက်တာပဲ၊ ဆရာဝန်ခေါ်ပြီး အိပ်ဆေးထိုးမယ်။ အနာဂတ်လို့လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် အိပ်မပျော်တာပဲ”

ဆရာမသည် တယ်လိုပုံးဆီးသွားပြီး ဆရာဝန်ကို ခေါ်ယူရ လေသည်။ ညွှန်မောင်ကား သူ လိမ့်တတ်သွားသည်ကိုပင် တွေးပြီး ရယ်မိလေ၏။ “ဒီလိုလိမ့်တာကို အဖြူးကို ပြောပြရမယ်။ သူကတော့ တစ်ခုစိုးရယ်မှာပဲ။ အေးလေ၊ သူကိုတွေးနေလို့ အိပ်မပျော်ဘူးဆို ရင် ဒါက သူကို ချုစ်နေပြီလို့ သူက ထင်သွားတော့မှာ။ ဒါ ဒါကို မပြောဘူး။ ဒါက ချုစ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ အို ... အိပ်မပျော်တာနဲ့ ဒါ အလုပ်များချင်နေပြန်ပြီ”

“မတာ မတော့ ဘော်တယ် ယူခဲ့စမ်း”

လမ်းသစ်စာအုပ်တို့က်

မေတာကုလားသည် ဆီးပုံလင်းကိုယျှော် ညွှန်မောင်အား ပေးလေ၏။ နောက် ဆယ့်ငါးမိန်စုံစုံ ကြာသောအခါ ဆရာဝန်သည် ရောက်လာလေ၏။ ဆရာဝန်မှာ ချွေးတာဒီးဒီးနှင့် မောပန်းလာရှာ၏။

“ခင်ဗျားတို့ အကျိုးဆောင်ကဗြိုင်း မအိပ်တဲ့လူတွေ သိပ်ပေါ်တာပဲ” ညွှန်မောင်က ရယ်၍သာနေလေသည်။

“ခင်ဗျားတို့အဆောင်ကို လာရှာတာ သိပ်ဝေးတယ်။ ဘာလ အနာက ကိုက်သလား၊ ဟိုဘက်လှည်း၊ အင်း... ဘောင်းဘိုဖယ်စမ်း။ ဆစ်ဖလစ်ပိုးထနေ့လို့ ရောက်ရနေ့တဲ့ လူတွေဟာ အော်ပုံပျက်ရဘူး၊ အော်ပုံပျက်မခံရဘူး။ ဆစ်ဖလစ်ပိုးကဲ သွေးတို့သားတို့ကို စားတယ်။ အော်ပုံပျက်တော့ သွေးသားအားနည်းတယ်။ အော်ပုံပျက်တာရော၊ ဆစ်ဖလစ်ပိုးရော။ နာသလား။ အို... ပြီးပြီး နှစ်ခုရောနှစ်ပို့စက်ရင် ဘယ်သိပ် ခံနိုင်မလဲ။ ပြီးတော့ အော်ပုံပျက်ခံရင် ရှုံးတတ်တယ်။ ကဲ... အိပ်။ ခင်ဗျား တံတားကလေး မကြောက်ဘူးလား။ တံတားကလေးရောက်တဲ့ အရှုံး(၁၀၀)မှာ (၇၅)ယောက်ဟာ ကောလသားရောကို အရင်းခံအကြောင်း ကြောင့်ပဲ။ မှတ်ထား။ ကဲ... ရွှေ့အကို ဖယ်ထားတော့။ ဘောင်းဘိုအပ်လိုက်ပါတော့။ မိုးအုံပြီး အိုက်လိုက်တာ”

“ဆရာ၊ ကျွန်တော် ရှုံးမှာကို သိပ်မကြောက်တယ်။ အိပ်မယ် ဆရာ” ညွှန်မောင်သည် မကြောမိ အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

၉

နောက်တစ်နေ့၊ နံနက်တွင် ညွှန်မောင်သည် လေးနာရီခွဲ့၌ ဆရာမှားက ဆေးတိုက်ခြင်း၊ အပူတိုင်းခြင်းတို့ကြောင့် ဓက္မာဗျို့၏။ နောက် ဆက်၍ အိပ်ပြန်ရာ ခုနစ်နာရီခွဲ့မှ နိုးလေသည်။ နိုးသည်မှာလည်း အလိုအလျောက် နိုးခြင်းမဟုတ်ပေ။ ထွန်းမြင့်သည် သတင်းစာကို ကိုင်၍ သူ့ထဲ လာ၍၍နိုးခြင်းကြောင့် နိုးရလေသည်။

လမ်းသစ်စာအုပ်တို့က်

“က ... မျက်စီးပို့တော့ ဟောဒါလေးကြည့်စမ်း”
ထွန်းမြင့်သည် သတင်းစာကို ညွှန်မောင်အား လှမ်းပေးလေ၏။
စာရေးဆရာနှင့် ဒါရိုက်တာ ဦးထွန်းမြင့်
ဆေးရုံးတက်ရခြင်း။

နာမည်ကျော် စာရေးဆရာနှင့် ဒါရိုက်တာ ဦးထွန်းမြင့်သည် အနာကြီးပေါက်သဖြင့် ဆေးရုံးတက်ရကြောင်း၊ ရောက်မှာ အသည်းအသန်း မဟုတ်သည်။ အပျောက်မြန်မည်ဟု မထင်ဟုဆိုကြောင်း၊ သွားရောက် မေးမြန်းလိုသူတို့သည် ဆေးရုံးအဆောင်ရိုင်းများသို့ သွားရောက် မေးမြန်းနိုင်ကြကြောင်း။

ညွှန်မောင်သည် သတင်းစာကိုပိတ်ပြီး ဆတ်ခနဲခြောင်းများကာ-
“ဟယ်... ခင်ဗျားတော့ ကျျပ်အတွက်နဲ့ အရှုက်ကွဲတော့မှာပဲ။ ကျျပ် အဖော်ရအောင်ရယ်လို့ ဆေးရုံးတက်တာ မှားကုန်ပြီ” ဟု ပြောလေ၏။

“မမှားပါဘူး။ အရှုက်ကွဲလည်း ဂရမစိုက်ပါဘူး။ ကျျပ်က သူ အထင်ကို လိုက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျျပ်အထင်ကို လိုက်နေတာ”

“သော်... ခင်ဗျားတို့လို့ အများသိနေတဲ့ လူတစ်ယောက်အတွက် နည်းနည်း ရှုက်စရာကောင်းတယ် ထင်တာပဲ။ အဆောင်ရိုင်းဆိုတာလည်း အကျိုးတွေအတွက် သီးသန်းအခန်းတွေလို့ လူတွေက သိနေကြတာ ကိုဗျား”

“ကျျပ် ကျိုးတယ်ဆိုတာ လူတွေ သိကြတာပေါ့ပျော်။ သိလည်း ဘာကိုစွဲရှိသူလဲ။ ကျျပ်က မပုံးချင်ပါဘူး။ ဒီရောက်ဟာ ဖုံးကွယ်ပြီးထား လို့ မကောင်းဘူး။ ပုံးလျှို့ဗွယ်လျှို့ဗွယ်လေး ဒီရောက်ရဲ့အမြှတ်ဟာ သန်းသန်းမာမာနဲ့ စွဲလေလေဆိုတာ ခင်ဗျားသိသား မဟုတ်လား။ ဒီ ရောက်ကို ဖုံးတဲ့လူဟာ ဘာနဲ့တူသလဲဆိုရင်တော့ ကြိုက်တွင်းကို တဲ့ မပစ်ဘဲ တွင်းဝပ်တ်သူနဲ့တူတယ်။ ရောက်ကိုဖုံးပြီး တိတ်တိတ် ဆေး

လမ်းသစ်စာအုပ်တို့က်

ပါးတိုကလေးတွေနဲ့ ကုက္ကရာ၊ အနာပျောက်သွားရော့။ စင်စစ်တော့ အနာပျောက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဝင်သွားတဲ့ သဘောပဲ။ အပြင်မှာ အနာပျောက်ပြီး ပိုးတွေကတော့ စွဲောက်သောင်းကျွန်းတော့တာပဲ။ အဲဒီတော့ ရင့်သထက်ရင့်တဲ့ ရောကါတွေ ဖြစ်လာတော့တယ်။ သွေက်ချာပါဒါ၊ မျက်စိကန်း၊ ရူး။ ဒါ... အလွန်အခံရခက်တဲ့ ရောကါဆိုးတွေ ရတာပဲဗျာ။ ဒီတော့ ဒီရောကါဖြစ်ရင် အရင်ဆုံး အရေးကြီးတာက မရှုက်ဖို့ပဲ။ မကွယ်ဖို့ဘဲ”

“ဟုတ်တယ်။ အလင်းစာတို့ အမှာင်စာတ်ဟာ အလင်းစာတ်ဟာ လူတွေကို အသက်တို့၊ အားတို့ အမှန်စာရားတို့ကို ပေးတာလို အမှာင်စာတ်ဟာ လူတွေကို ပျက်စီးဆောင်တဲ့ ရောကါတို့၊ အမှားတို့ကို ပေးတာပဲဗျာ။ အဲဒီတော့ ဒီရောကါဖြစ်လာရင် အမှာင်စာတ်ဆိုတဲ့ ကွယ်ရှက်မှုနဲ့၊ ကုမယ်ဆိုရင် သူခါး သေးရှိးကမ်းဆိုတာလို ဖြစ်မှာပေါ်နော်။ အေးဗျာ၊ လူတွေကို ခင်ဗျားတို့ စာရေးဆရာတွေက သင်ပေးရင် ကောင်းမှာပဲ”

ထွန်းမြင့်သည် သတင်းစာတွင်ပါသော ဆောင်းပါးတစ်ခုကို ဖတ်နေ၏။ ထွန်းမြင်ကထိုင်လျက် ညွှန်းမောင်ကို ကြည့်နေ၏။ အတန်ကြာသော ညွှန်းမောင်က လိုက်လိုက်လှဲလှဲ ဝမ်းနည်းပါးတို့ ပြောနေပြန်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ဝမ်းထဲ အသွေးထဲ အသားထဲမှာရှိတဲ့ ပိုးတွေကို သတ်တာတောင်မှ အလင်းစာတ်ကိုပေးပြီး သတ်ကြရတယ်။ နေရောင်နဲ့ ပေးသတ်တာလည်းရှိရှုံး။ အိပ်စေးတို့၊ အာတရာမိုင်အိုလက်ရေးတို့ဘာတို့နဲ့ သတ်တာလည်းရှိတယ်။ အဆုတ်နာရောကါပိုးများကို အလင်းစာတ်နဲ့ သတ်ရတယ်ဆိုတာ ကြားဖူးသားပဲဗျာ။ နေပါးတို့၊ ကျူးပို့တို့ ဒီကာလသားရောကါကန်ပြီး အဆုတ်နာ တိုဘိုလည်း ဖြစ်တာတ်တယ်ဆို”

ထွန်းမြင့်ကား သတင်းစာတွင် တစ်နေရာကိုလှန်ပြီး ညွှန်းမောင်အား ပြရင်း -

“ဖြစ်တယ်ဆိုတာက ဒီလိုကိုးဗျာ။ အဆုတ်နာ တိုဘိုပိုးဟာ လမ်းသိမ်စာအပ်တို့က်

လူတိုင်းမှာ ရှိနေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ နည်းနည်းသာ ရှိကြတယ်။ ဒီစတော့ လူရဲ့ သွေးသားစာတ်အားပေးပြီး အထောက်အခံပြုနေကြတဲ့ တော်မှာ ပိုးတွေက အသင့်အတင့်ဖြစ်လာတဲ့ တိဘိုပိုးတွေကို အမြဲတမ်း နိုင်နိုင်နှင်းနှင်း သတ်ပစ်တာပဲ။ အဲဒီ အထောက်အခံပြုတဲ့ ပိုးအင်အားကောင်းလေ၊ တိဘိုပိုးတွေ မှန်းမှန်းည်က်လေပဲ။ အဲ... ကာလသားရောကါပိုးဆိုတဲ့ ဆစ်ဖလစ်ပိုးက အထောက်အခံပြုတဲ့ ပိုးကို ရန်မှုတယ်။ အထောက်အခံပြုတဲ့ ပိုးကို အားနည်းစေတယ်။ ဒီတော့ လဲရာဖိုးထောင်းဆိုတာလို အမြဲ အလစ်ချောင်းနေတဲ့ တိဘိုပိုးက ဆစ်ဖလစ်ပိုးရဲ့ အကူအညီကိုယူပြီး လူကို တိဘိုဖြစ်စေတာပဲ။ ကဲ... ဒါလေး ဖတ်စမ်းပါ၌ဦး”

ညွှန်းမောင်သည် သတင်းစာတွင်ပါသော ဆောင်းပါးတစ်ခုကို ဖတ်နေ၏။ ထွန်းမြင်ကထိုင်လျက် ညွှန်းမောင်ကို ကြည့်နေ၏။ အတန်ကြာသော ညွှန်းမောင်က လိုက်လိုက်လှဲလှဲ ဝမ်းနည်းပါးတို့ ပြောနေပြန် -

“ဖြစ်နိုင်ပါမလားဗျာ၊ မြန်မာပြည်မှာ လူဦးရေ ခြောက်သန်းကျော်ဟာ ကာလသားရောကါ ဖြစ်နေဆဲရင် ဖြစ်ရမယ်။ ရှိဖူးပြီးရင် ဖြစ်ရမယ်ဆိုပါလား။ များလှချည်လား။ ကျူးပို့တို့ မြန်မာပြည်မှာ လူမှ ဆယ့်လေးသန်း ကျော်ကျော်လောက် ရှိတာပဲဟာဗျာ”

“ဒါ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ဗျာ။ လောက်ကြီးဟာ အမေတ်နဲ့ အဖိုဓာတ်နှစ်ခုပေါင်းစပ်လို့သာ တည်မြှောနေတာပဲ။ သစ်ပင်၊ တိရှာ့နှင့်၊ လူ အားလုံးဟာ ဒီဓာတ်နှစ်ခု ပေါင်းစပ်မှုကြာင့် ပေါ်ပေါက်လာတာပဲ။ အမေတ်နဲ့ အဖိုဓာတ် ပေါင်းစပ်မိတိုင်း ဒီရောကါဖြစ်နိုင်တဲ့ စေတ်မျိုးရောက်နေပြီး”

“ဟာ... အတည်ပြောစမ်းပါ့ဗျာ၊ ကျုံးတော် သိပ်သိချင်တယ်”

“ကျူးပို့ အတည်ပြောနေတာပဲ။ ခုခေတ်ကြီးမှာ ယောကျားသန့်၊ သန့်၊ မိန့်၊ မသန့်၊ သန့်၊ သိပ်ရှားနေပြီးဗျာ။ ပြီးတော့ ခုခေတ်ကြီးမှာ သမီးရည်းစားဆိုတာလည်း ချစ်ကြတယ်ဆိုရင် ကျူးကျူးလွန်လွန်ဘဝ ရောက်တာများတာပဲ။ ပြီးတော့ လင်တော်မောင်တွေကလည်း မယားလမ်းသိမ်စာအပ်တို့က်

ရှိပေမယ့် တစ်ယောက်နဲ့ အားမရလို့ အငယ်အနှောင်းရှာ၊ အပျော်အပါး လိုက်နေကြတယ်။ မြို့ကြီးများမှာဖြင့် ကလပ်ကြီးတွေ၊ အသင်းကြီး တွေ ထောင်ပြီး သူ့မယားနဲ့၊ ငါမယားနဲ့သူဆိုတာလို့ အပြန်အလှန် ပြေးတမ်းလိုက်တမ်း ကစားနေကြတာပဲ။ ပြီးတော့ မြို့ကြီးများမှာဖြင့် အပ်ရောရော ကျောက်ရောရောဆိုတာလို့ နေကြလို့ ဘယ်ဟာမိန်းမပျက်၊ ဘယ်ဟာ မိန်းမတည်ဆိုတာ မသိနိမိနိကြဘူး။ အကျိုးလိုလို့ ညာင်ရေ လောင်း ပတ်ထမ်းတွေ့ဆိုတာလို့ ဖြစ်တာတွေက အများကြီးပဲ။ အဲဒီ လို့ မေထုန်းမှုများ စည်းမှုကမ်းမဲ့ ဖြစ်နေလေတော့ ကာလသားရောဂါ ဟာ ကူးပို့သန်းဖို့ဟာ သိပ်ချက်ကော်းပိုင်နေတာပေါ်ဗျာ။ ဟိုလူ့ဆီက ဒီလူ့ဆီရောက်၊ ဒီလူ့ဆီက ဟိုဘက်ကာလူဆီသွား ဖြစ်နေတာပေါ်။ ပြီးတော့ ခက်ပုံက ကာလသားရောဂါပို့ဟာ ဒီလူ့ဆီက ဟိုလူ့ဆီ ရောက်သွားရဲ့နဲ့ ဒီလူ့မှာ ပျောက်သွားတော့ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ဆီမှာလည်း ကျော်ရှစ်ခဲ့တယ်။ ဟိုလူ့ဆီလည်း ပေးလိုက်သေးတယ်”

“ကဲ... မြို့များမှာတော့ ဟုတ်ပါပြီတဲ့ဗျာ။ တော့တွေမှာတော့ ဒီလိုမှ မဟုတ်ဘဲ ကလားဗျာ။ လူဦးရေ ခြောက်သန်းဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျာ။ မြို့တွေမှာ လူတစ်ရာမှာ ခုနစ်ဆယ် ဖြစ်နိုင်ပေမယ့် တော့မှာ လူတစ်ရာမှာ နှစ်ဆယ်ဖြစ်ဖို့ ခဲယဉ်းသားပဲ”

ထွန်းမြင့်သည် ထိုင်ခဲ့မှထပြီး ရေသောက်၏။ ဆေးလိပ်ကို မီးညီးပြီးသောက်ကာ အနားယဉ်သေး၏။ နောက် ဆက်ပြန်သည်။

“မြို့မှာတော့ ကာလသားရောဂါကို မကြောက်ကြလို့ ကူးစက် ကုန်တာပဲ။ တော့မှာတော့ ကာလသားရောဂါကို မသိကြလို့ ကူးကုန်တာပဲ။ တော့ကလူတွေဟာ ကာလသားရောဂါ ဒီလို့ လက္ခဏာ ရှိပါလားလို့ မသိကြဘူး။ သိပြန်ရင်လည်း ဒီလို့ဒီလိုကနေ ပြီး အဆင့်တွေတက်ပြီး နာတာရှည်တွေ ဖြစ်တတ်ပါကလားလို့လည်း မသိကြဘူး။ ရူးရင် ရှေးအတိတ်ဘဝက မကောင်းမှုကျူးခဲ့လို့ ရူးတယ် လို့ ထင်ကြတယ်။ ဒီဘဝမှာ အပျော်လိုက်လို့ ဆစ်ဖလစ်ရောဂါရလို့

လမ်းသစ်စာအပ်တိုက်

ရူးတာပါလားလို့ မသိကြဘူး။ သွေက်ချာပါဒေမ်းပြီး ကိုယ်တစ်ဖက် သေတာကို မြေကိုင်လို့ဖြစ်တာလို့ ထင်တတ်ကြတယ်။ နတ်ကိုင်လို့ ဖြစ်တာလို့ ထင်တတ်ကြတယ်။ မွေးကတည်းက ကလေးကိုယ်မှာ ဆစ်ဖလစ်နာတွေ ပါလာမယ်။ မျက်စိပျက်လာမယ်ဆိုရင် စုန်းကိုင်တာ ပြစားတာလို့ ထင်ကြတယ်။ သူတို့ကိုယ်မှာ ရောဂါရိနေတာကို ရှိမှန်း မသိတော့ သန့်ရှင်းတဲ့ မိန်းမမျှားနဲ့ သွားလာမြို့ သွားလာနေကြတယ်။ ဒီတော့ သန့်ရှင်းတဲ့ မိန်းမတွေဆီကို ကူးစက်သွားတော့တာပေါ့။ အဲဒီလို့ မသိမှုတွေကြောင့် ရောဂါပြန်သထက်ပြန်ပြီး ကျူပ်တို့အမျိုးကို မီးရှို့နေပြီး အမျိုးအညွှန်းတဲ့ ဖြစ်နေပြီ”

ထိုအတွင်း အဖြူး ရောဂ်လာသာဖြင့် ညွှန်းမောင်က -

“ဥတ်မောန်း ဆရာမ” ဟု နှုတ်ဆက်၏။ ထွန်းမြင့်ကလည်း ညွှန်းမောင်၏ နောက်ယောင်ခဲ့လိုက်၏။ အဖြူးက ပြီးလျက် -

“ဥတ်မောန်း ဘို့အော့ယူ” ဟု ပြန်လည် နှုတ်ဆက်ပြီးနောက ညွှန်းမောင်ကိုကြည့်ကာ -

“အို... ကြည့်စမ်းပါဉ်း၊ မျက်နှာကြောင်ချိုးအိုးမည်းနဲ့။ ခုထက်ထိ မျက်နှာမသစ်ဘူး၊ မေတာ့ မေတာ့၊ ဆပ်ကို ပေန့်ချဲ့အေးမင်း။ ဒီမေတာဟာ ခေါ်ရင်ဖြင့် ပျားပျားသလဲပဲ။ အလိုက်တာသိတော့ ဘာမှမလှပ်ဘူး၊ ဟင်... မျက်တွင်းဟောက်လို့။ ဉာကမအိပ်ဘူးလား” ဟု မေးလေ၏။ နောက် မှတ်တမ်းစာရွက်များ သွားကြည့်လေ၏။ ထွန်းမြင့်က ရှောင်ထွက်သွားလေ၏။ အဖြူးသည် ထိုတ်လန့်နေသာ အမူအရာနှင့် -

“ဟင်... ဘာကြောင့်တုန်း၊ ဆေးတောင်ထို့ရတယ်။ ကြည့်စမ်းဘာလို့အိပ်မပျော်သလဲ။ အနား နာလို့လား။ ကြည့်ပါလား... မေးရင် တော်တော်နဲ့ ပါးစပ်က မဟတော်မှုဘူး။ ပြောပါ၊ အနားနာလို့လား။ အို... ဒီလိုက်း ကြောင်ပြီး ကြည့်မနေပါနဲ့” ဟု ခုန်မလို့ ပေါက်မလို့ ဟန်ဖြင့် မေးရှာလေ၏။ ညွှန်းမောင်ကား မျက်တောင်စင်းကာ မိမိ ပါးစပ်ကို စွတ်အတင်း ပြီးစေပြီး -

လမ်းသစ်စာအပ်တိုက်

“အနာနာလို့ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာလို့ မအိပ်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ နောက်မှပြောမယ်၊ အပြု။” ဟု ချိုချိုသုသု ခေါ်လိုက်၏။

“ဘာလဲ နံပါတ်သုံး”

“အို... လုပ်ပြန်ပြီ၊ ဒီလိုမခေါ်ရဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာလဲ မောင်ညွှန်မောင်”

“ဟင့်အင်း... မကြိုက်ဘူး၊ ဒီလိုမခေါ်ရဘူး” ဟု ဆိုကာ ခြေကို မ၍ ဆောင့်လိုက်ရာ ဒုံးဆစ်မှာ ပြုတ်စင်ထွက်တော့မလောက် နာကျင် ၍၍ သွားသဖြင့် ‘အား’ စန် အော်လိုက်မိလေ၏။ တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း တုန်သွား၏။ အဖြူသည် ရှုံးလျက်ကော့ထိုး၍ အော်ရှာသော ညွှန်မောင် ကို မြင်ရသောအခါ များစွာ သနားသွားမိလေ၏။ မှတ်တမ်း သံပြား ကြီးကို ဘုံးစန် ပစ်ချုပြီး ညွှန်မောင်၏ ဒုံးကို လက်ဖြင့်ကိုင်မိလေ၏။

“အို... သိပ်နာသွားသလား။ ကြည့်ပါ့ြို့ မျက်ရည်တွေများတောင် လည်လို့”

“မောင်အကြိုက်ကိုခေါ်ရင် နာမှာမဟုတ်ဘူး”

“ကဲ့... ခေါ်မယ် ခေါ်မယ်၊ ဘယ်လို့ခေါ်ရမလဲ”

“မောင်လို့ခေါ်”

အဖြူမှာ အနိကလေးဖြစ်၍ နေ၏။ ရှုက်သွေး ချုစ်သွေးများက သူ့ပါးကို ဆေးနိုးခြုံသည်။ ချုစ်သွေး သနားသွေးများက သူ့မျက်လုံးကို ဆေးနိုးခြုံသည်။ ‘မောင်’ ဟု နှုတ်ဖျားက မထွက်ရဲခင် နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ကာ အားယုလိုက်ခြင်းကို နှုတ်ခမ်းကို နိုစေလေ၏။

“မောင်”

“အပြု”

ညွှန်မောင်၏အသံကား နှစ်ဝင်သွားလေ၏။ “အဖြူအကြောင်း စဉ်းစားနေလို့ မနော်က မအိပ်နိုင်တာ။ အဖြူကတော့ မောင်အကြောင်း စဉ်းစားမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ မောင်ဖြင့် အဖြူကိုချုည်း အမှတ်ရနေတာပဲ။ အဖြူကတော့ ရည်းစားတွေနဲ့ ပျော်နေမယ်။ အဖြူမှာ ရည်းစားရှိ လမ်းသံ့စားအုပ်တိုက်

သလား၊ ပြောစမ်း ပြောစမ်း။ ရည်းစားရှိရင်တော့ သီကြရောပေါ့ အဖြူရာ။ ပြောစမ်း ရည်းစားရှိသလား” ဟု ညွှန်မောင်သည် စိတ်ထဲ က ကြိုတ်၍ မေးနေလေ၏။ အဖြူကား တွေတွေကြီး ကြည့်နေသော ညွှန်မောင်၏ မျက်စိတ်တွင် ငောကာင့်ကာ ကြည့်လင်နေသော အချုချု မျက်ရည်ကို မြင်ရလေ၏။

အဖြူသည် ညွှန်မောင်၏ မျက်စိနှင့် ဂဟေဆက်မိနေသော သူ့မျက်စိကို အားခဲ့၍ခွဲယူပြီး သူတို့အခန်းဆီသို့ ပြေးလေ၏။ နောက် တစ်ခက်၌ ဆေးခွက်ကလေးကို ကိုင်၍ ပြန်ရောက်လာလေ၏။ နောက် တစ်ခက်၌ ညွှန်မောင်၏ ဒုံးကို ဆေးလိမ်းပေးလေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက် သည် ဘာမျှမပြောကြ။ ညွှန်မောင်က အဖြူကို မျက်စိသွေးယ်နှင့်ကြည့်၍ အပြုအစု အယုအယ်ခံနေ၏။ အဖြူကား သက်ညာသော မျက်စိဖြင့်ကြည့်၍ အပြုအစု အယုအယ်ပေးနေ၏။

ထိုအခိုက် စက်ကုန်ပြီ။ စတပ်နှုန်းခေါ် ပထမဆရာမသည် ဝင်ရောက်လာလေသည်။ ပထမဆရာမသည် ခါးထောက်ကာ မျက်စောင်းချိတ်လျက် မေးငြောကာဖြင့် -

“နှုစ်ရှိက်၊ ဒီအဆောင်က လူနာတွေကို ဆရာမတွေကိုယ်တိုင် ဆေးထည့်မပေးရဘူးဆိုတာ သိသလား” ဟု ခပ်ထန်ထန် မေးလိုက်၏။ အဖြူသည် ကျိုးကန်းလူမိသကဲ့သို့ ပျားပျားသလဲ ဖြစ်သွား၏။ ရှုက်လည်း ရှုက်၊ ကြောက်လည်း ကြောက်၊ တစ်ယောက်ကိုလည်း သနား။ အဖြူသည် အမှုတစ်ဝက် အပြီးတစ်ဝက် မသွောက်လက်သော မျက်နာထားဖြင့် -

“သိတော့သိပါတယ် ဆရာမရဲ့” ဟု ပြောလေ၏။

“သိရင် ဘာလို့ မဆင်ခြင်သလဲ”

“လူနာမှာ အသည်းအသန်ဖြစ်လာရင် မဆင်ခြင်နိုင်ဘူး၊ မရှောင်နိုင်ဘူး”

“ရှောင်ရမယ်၊ ဆင်ခြင်ရမယ်၊ ဒီကလူနာတွေဟာ သေသွားအောင် အသည်းအသန်မရှိဘူး”

“သေတော့ မသေဘူး၊ သေတာထက်ဆိုးအောင် ဖြစ်တတ်ကြတယ်။ ဥပမာဆိုရင် ဒီလူနာတွေဟာ သွက်ချာပါဘ ဖမ်းသွားနိုင်တယ်”

သူတို့သည် အရှိန်ပြင်းသော စကားများဖြင့် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ပစ်ခတ်နေကြသည်။ အားလုံးသော လူနာများသည် သူတို့လုပ်နေသော ကိစ္စအသီးသီးကိုရပ်ကာ တစ္ဆေတစောင်း ကြည့်နေကြသည်။ ပထမ ဆရာမသည် မလိုတမာပြီးလျှက် -

“ကျွန်မ သိတယ်။ ရှင်ဟာ ဒီလူနာအတွက် စေတနာ ရော်ကမ်းပြုလိုက်ပြီး အစိုးရိမ်ကြီးနေတာ”

“ရှင် ဒီလိုမပြောနဲ့”

“ပြောတယ်။ အစိုးရိမ်လွန်ပြီး မွန်နေတယ်။ အခုံရပ်ပါ။ မလိမ့်ပါနဲ့”

“နှုတ်မစောင့်စည်းဘဲ ပြောတဲ့ဆရာစကားကို နားမထောင်ဘူး။ ကျွန်မ လူနာကို ဆေးလိမ့်မြဲ လိမ့်ပေးမယ်”

“စွဲတာဆိုကို တိုင်ရုပဲ။ ရှင် ကျွန်မအကြောင်းကို သိမေ့မယ်”
ပထမဆရာမသည် ဒေါသဖြင့် အွေးအွေးခုန်ပြီး ထွက်သွားလေသည်။ အဖြူသည် ‘အောရိုက်’ ဟု ပြောရင်း ညွှန်းမောင်အား ဆေးလိမ့်ပေးမြဲ ပေးနေလေသည်။

“အဖြူ မလိမ့်နဲ့တော့ အဖြူရယ်၊ ရပ်တော့လေ။ အို...ဘာလို မရပ်တာလဲ။ မောင့်ကြောင့် အဖြူမှာ အစောင်းအချိတ်ခံနေရပြီ”

“အို... ပြောချင်ရာ ပြောပစော ကျွန်မ မှန်တယ်ထင်တယ်။ ကျွန်မ မှန်တယ်ထင်တာကိုလုပ်လို အလုပ်ပြုတ်သွားချင် သွားပစော”

“အဖြူ၊ စွဲတာကိုတိုင်ရင် အဖြူ ခုက္ခတွေ့တော့မှာပဲ”

“စွဲတာကိုယ်တိုင်လည်း ဒီအတိုင်း ပြန်ပြောမှာပဲ။ ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ပစော မကြောက်ပါဘူး၊ အလုပ်ပြုတ်လို ထမင်းမင်္ဂလာနိုင်ပါဘူး”

“အဖြူ၊ မောင်တောင်းပန်ပါတယ် အဖြူရယ်၊ မောင့်အတွက် အဖြူမှာ အခက်အခဲ မတွေ့ပါစော့”

လမ်းသစ်ဓာတ်တိုက်

အဖြူ၏ မျက်နှာတွင် ဒေါသရောင် မရှိတော့ချော့။ မျက်နှာသည် ဖျော်ချုပ်သွားပြီး ဝမ်းနည်းသံဖြင့် -

“သော် ဒီလိုလား။ မောင့်အတွက် တစ်ယောက်ခုက္ခရောက်ရင် မောင် ငရဲကြီးမှာကို ကြောက်ဟန်တူတယ်။ တာဝန်ရှိနေမှာကို ကြောက်ဟန်တူတယ်။ ခုက္ခခံရတဲ့သွား ခံရသေးတာ၊ ကြောက်သွား ကြောက်နေတယ်။ ကောင်းပါပြီလဲ” ဟု ပြောကာ ဆေးလိမ့်ရပ်၍ ခုံကို စောင်နှင့် ခြုံပေးလေ၏။

“အဖြူ ဒီလိုတော့မပြောနဲ့။ မောင့်မှာ တာဝန်ရှိမှာကို မကြောက်ဘူး။ ကဲ... ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် အဖြူလုပ်၊ ငရဲကြီးမှာလည်း မောင် မရကြောက်ဘူး။ အဖြူက မောင့်ကို အထင်မသေးနဲ့နော်။ ပြောပါ၊ ဟုတ်လား။ ကြည့်စမ်း... လူကိုတောင် အဖတ်လုပ်ပြီး မကြည့်စော့ဘူး။ ပြောပါနော်”

အဖြူသည် ပါးစပ်က ဘာမျှမပြော။ မျက်စီဖြင့် ညွှန်းမောင်၏ အသည်းနှလုံးကို ဆွဲယူပြီး မွေ့လိုက်သည်။ အဖြူ၊ မျက်စီရှိ ဝေနေသော မျက်ရည်သည် ညွှန်းမောင်၏ အသည်းနှလုံးကို အချို့ဆေးလိမ့်ကျွန်းပေးလိုက်သည်။

အဖြူကလေး သူ၊ အခန်းဆီသို့ ပြန်သွားလျှင် ပြန်သွားချင်း ထွန်းမြင့် ရောက်လာသည်။ ညွှန်းမောင်ကား ထွန်းမြင့်လာသည်ကို မနှစ်မြို့နိုင်။ သူသည် အဖြူ၏ သတ္တိ၊ အဖြူ၏ စေတနာ၊ အဖြူ၏ မေတ္တာ တိုကို တစ်ယောက်တည်း တစိမ့်စိမ့်သုံးသပ်ကာ အရသာခံနေလိုသည်။

“အိုင်ဆေး ကိုညွှန်းမောင်၊ ငင်ဗျားအတွက်နဲ့ ဘာဖြစ်ကုန်က တာလဲ။ ဆရာမတွေ ချောက်ကျကုန်ပြီ ထင်တယ်”

“နာစိုက်က ကျူပ်ကို ဆေးလိမ့်ပေးတယ်။ စတပ်နှုန်းက ဒီဝါဒ်မှာ၊ လူနာကို ဆရာမများကိုယ်တိုင် ဆေးလိမ့်မပေးရဘူးလို ကြိမ်းတာပဲ။ ကြိမ်းရုံမကဘူး။ ဒီလူနာကို မစွဲရှိက်ဟာ စေတနာတွေ ရော်ကမ်းပြုလိုက်နေတယ်လို စောင်းပြောတာကိုးယူ။ ဒီတော့ ကျူပ် ဆရာမလေးက စီတ်ဆိုးတာပေါ့ယူ”

ထိုသို့ပြောနေစဉ် နံပါတ်ရှစ် ရောက်လာပြန်လေ၏။ ညွှန်မောင်၏ ခြေရင်းတွင် ဝင်၍ထိုင်လေ၏။ ထွန်းမြင့်က ပြီးလျက် -

“ခင်ဗျာဆရာမက အစစ်ပေါ့။ စေတနာ ရေစီးကမ်းပြုလိုက် နေတယ် ဆိတာလည်း အမှန်ပဲ။ ကျေပ်တို့ယုံတယ်” ဟု ထောက်ခံ လိုက်၏။

နံပါတ်ရှစ်က သူ့ဘိုက်ကို လက်ဖြင့်သပ်ရင်း -

“ဟုတ်တယ်၊ ယုံတယ်။ ကဲ ... နံပါတ်သုံး ဘာမှပြောမနေနဲ့။ ဆရာမကလေးကတော့ ခင်ဗျားကို ချုစ်နေပြီ။ လုပ်ဗျာ၊ စပေတော့” ဟု အကြံပေးလေ၏။

“ဟာ ... ကျေပ် မလုပ်ချင်ပါဘူးဗျာ၊ အရင်က မိန်းမတစ်ယောက် အတွက်နဲ့ ကျေပ် အသည်းနှလုံး ကျေမ်းခဲ့ပြီ။ အခု ထပ်ပြီး မိန်းမတစ်ယောက်အပေါ်မှာ ကျေပ် အသည်းနှလုံးကို အသုံးမပြုချင်တော့ဘူး။ ဒီတစ်ခါ ထပ်ကျေမ်းရင်တော့ ကျေပ် သေဖို့သာရှိတယ်”

“အို ... ဒါက ခင်ဗျား အထည်သိပ်ချုစ်ရင်တော့ ဟုတ်မှာပေါ့။ ဒီဆရာမကလေးတွေဆိုတာ အတည်ချုစ်ပို့ မဟုတ်ပါဘူး။ အပျော်ချုစ်ချုစ်ဖို့ပြောနေတာ။ အတည်ချုစ်ရင် ပုံတယ်။ အပျော်ချုစ်ရင် အေးတယ်။ ပျော်တယ်။ ခင်ဗျား အပျော်ချုစ် ချုစ်စမ်းပါ။ ခုလောက် ဟိုက ပါနေပြီပဲ။ ဒီလိုအခွင့်မျိုးကို လက်မလွှတ်ထိုက်ဘူးလူ”

“အိုဗျာ၊ ကျေပ်က သူ့ကို ချုစ်မှ မချုစ်ဘဲဟာ”

“အပျော်ချုစ်ဆိုတာတော့ ချုစ်နိုင်ရမှာပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျား အပျော်ချုစ်တွေ ချုစ်ခဲ့လို့ ခု ဒီဆေးရုံရောက်လာတယ် မဟုတ်လား။ အပုပ်အသိုးတွေကိုတောင် အပျော်ချုစ် ချုစ်နိုင်သေးရင် ဒီလို သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ကလေးတွေကို ဘာလို့ အပျော်ချုစ် မချုစ်နိုင်ရမလဲ။ နောက်တစ်ခါ လာရင် ချုစ်တယ်ဆိုတာ ဖွင့်ပြော။ ရောက်လာတဲ့ အခါအခွင့်ကို လက်လွှတ်တဲ့လူကို ပညာရှိ မချီးမွမ်းဘူးဗျာ ဟဲ ... ဟဲ ...”

နံပါတ်ရှစ် ရယ်သလို ထွန်းမြင့်ကလည်း လိုက်ရယ်၏။ နောက်

လမ်းသစ်စာအုပ်တိုက်

ညွှန်မောင်ကလည်း ပြီးပြီးနေ၏။ နံပါတ်ရှစ်၏ အကြံ့ဘာတ်ကို လက်ခံလိုပေ၏။ သို့သော အပျော်ချုစ်မှသည် အတည်ချုစ်သို့ ကုံးသွားမည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် နောက်ဆံငင်နေ၏။ အို ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခု မထေားသေးဘူး။ ခေါင်းရှပ်တယ်။ နောက်မှ တွေးမယ်။ နောက်မှ ဆုံးဖြတ်မယ်ဟု ကြုံယ်ကာ ညွှန်မောင်က စကားပြောင်းလိုက်၏။

“နေပါဦး နံပါတ်ရှစ်တို့၊ ကိုထွန်းမြင့်တို့ရဲ့။ ခုနှင့်ကပြောတဲ့ ကာလသားရောဂါအကြောင်း ဆက်စမ်းပါဦး”

နံပါတ်ရှစ်သည် ပြောင်နောက်နောက်မျက်နှာကို ချက်ချင်းတည် ထားလိုက်ပြီး -

“ကာလသားရောဂါအကြောင်း ပြောရတာ စိတ်ညစ်စရာနဲ့ စိတ်နာစရာကြိုးဘူး” ဟု ညည်းသူ့၏။ အားလုံးတွေနေ၏။

“နံပါတ်ကိုးက ဘောင်းသီ ခဏာခဏ ချွဲတဲ့လူဟာ၊ အခု တံတားကလေး အရှုံးထောင်ကို သွားရတော့မယ်။ ဟိုဘက်ကကုလား ကြည့်စမ်း။ အဲဒီကုလား ခေါင်းခဏာခဏ ကိုက်နေလို့ ဆေးရုံတက်ရတာ ငါးလရှိပြီ။ ခုထက်ထိ မပျောက်ဘူး။ ပျောက်လည်း ပျောက်မယ် မထင်ပါဘူး။ ခေါင်းကိုက်တယ်ဆိုတာ ကျေပ်တို့တစ်တွေ သာမန် သိနေတဲ့ ခေါင်းကိုက်တာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ကျေပ်တို့ ခေါင်းကိုက်ပြီ ဆိုရင် ခေါင်းကိုက်လို့ အီဇားမပျောက်ဘူး။ သူတို့ ခေါင်းကိုက်ပြီဆိုမဖြင့် အပြုံ့မထိုင်နိုင်ဘူး။ အော်နေရတယ်။ ပြီးတော့ ဟောလို့ ဟောလို့ အကြောဆွဲတာလိုပဲ။ ခေါင်းတုန်ပြီး မျက်နှာက ရုံ.ရုံ.လာတယ်။ ဒါဘာကြောင့် ဖြစ်တာလဲဆိုတော့ ဦးနောက်ထဲ ဆစ်ဖလစ်ပိုးဝင်ပြီး ဦးနောက်ကိုစားလို့ ဖြစ်ရတာပဲ။ ဦးနောက်ထဲ ဆေးထိုးသွေးလို့လည်း မရဘူး။ မခက်ဘူးလား။ ပြီးတော့ ဟိုဘက်က ကုလားကိုကြည့်စမ်း။ ခါးမှာ အယ်လဆာဆိုတဲ့ အနာကြီး ပေါက်နေတယ်။ အကြီးကြီး။ ကြာလည်း ကြာလှပြီ။ အိပ်ရင် မောက်အိပ်ရတယ်။ ကြာရင် ခါးရိုး တွေ့ကိုစားပြီး ခါးကျိုးသွားမှာပဲ။ ခါးကျိုးသွားတော့ စောင်းလို့မရ။

လမ်းသစ်စာအုပ်တိုက်

ထိုင်လိုမ်ရနဲ့ အမြှာနေပြီး သေမှာပဲ။ ဟိုဘက်က အဆောင်ဆယ့်ကိုး
မှာ ခါးကျိုးနေတဲ့ ကုလားကြီးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူကတော့
ကားတိုက်လို့ ခါးကျိုးတာဗျာ။ လေမွှေ့ရာကြီးနဲ့ ထားရတယ်။ အိပ်ရာ
ထဲမှာ မလျှပ်မရှားနိုင် နေရတာပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊
အိပ်ရာထဲမှာ အမြှုလုံနေရတဲ့ ခုက္ခ၊ မလျှပ်ရှားနိုင်တဲ့ ခုက္ခ၊ တဆောင်ဆစ်
နာနေတဲ့ ခုက္ခ။ ကျူပ်ဖြင့် တွေးလေ ကြောက်လေပဲ”

သူတို့သုံးယောက်သည် တစိမ့်စိမ့် ကျောချမ်းလာ၏။ ထိုအခိုက်
ဘီးတပ်ကုလားထိုင်တစ်ခုသည် ညွှန်းမောင်တို့ အဆောင်တွင်းသို့ ဝင်
လာလေသည်။ ကုလားထိုင်ကို မောင်းလာသူမှာ အဆောင်ဆယ့်ကိုးမှ
လှတင်ဆိုသူဖြစ်သည်။ သူသည် လမ်းမသွားနိုင်။ ဆေးရုံတက်နေသည်
မှာ ဆယ့်လေးလရှိလေပြီ။ တစ်နှစ်နှင့် နှစ်လရှိလေပြီ။ သူ့ကိုယ်အောက်
ပိုင်းသည် သေလျက်ရှိ၏။ နံပါတ်ရှစ်က သူ့အား ဆီး၍၏လိုက်သဖြင့်
သူသည် ညွှန်းမောင်၏ ခုတင်နားသို့ ကုလားထိုင်ကို မောင်းနှင့်ခဲ့လေ
သည်။ ညွှန်းမောင်က “ခင်ဗျား ပျောက်လုပြီလား” ဟု မေးရာ လှတင်က -

“ဟုတ်တယ်၊ ပျောက်လုပြီ။ နောက် ရှစ်လလောက်ဆိုရင်
ကောင်းကောင်းပျောက်မှာပဲ” ဟု ပြောလေ၏။

“ဟယ်... ရှစ်လနေရာဦးမယ်။ ကြာလွှာပါကလားဗျား ခင်ဗျားတို့
ဆေးရုံမှာ ပျော်နေရောပေါ့နော်”

“ဘယ်မှာပျော်တယ်လို့ ဟုတ်မလဲဗျား။ လူဆိုတာ အငြိမ်နေနိုင်
တာမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ။ လူပ်ရှားသွားလာ နေချင်တာပေါ့ဗျာ။ ခုဟာက
ကျူပ်တို့ ဘယ်မှ မသွားနိုင် မလားနိုင်ဘူး။ အများဆုံး ဒီဘက်အဆောင်
ကူးပြီး အလည်းလာနိုင်တယ်။ နှီးပြင် စဉ်းစားမနေပါနဲ့ဗျား။ ခင်ဗျား
ဒီနေ့ ဘယ်မှမသွားဘူး။ ဒီနေ့ရာမှာပဲ ထိုင်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ထိုင်
ကြည့်စမ်း။ ဘယ်လောက် ခင်ဗျား သွားချင်စိတ် လာချင်စိတ် လူပ်
ရှားချင်စိတ် ပေါက်မလဲဆိုတာ။ သိပ်စိတ်ဆင်းရဲ့မှုကို ကျူပ်တို့က
နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ခံနေရတာပဲ။ ထောင်ထဲကျေရတာက ကောင်းဦးမယ်။

လမ်းသစ်စာအပ်တိုက်

ထောင်ထဲမှာ လူပ်လူပ်ရှားရှား သွားလာနေရသေးတယ်။ ကာချင်ကာ၊
ခုန်ချင်ခုန် လုပ်နိုင်သေးတယ်။ အဖျင်းဆုံး ပေါက်တူးပေါက် နေရတာ
ကိုက ပျော်သေးတယ်ဗျာ။ အခုလို အရုပ်ကြီးပြတ်လို့ ပုံလဲနေတာထား
တော့ ထောင်ထဲမှာ ပေါက်တူးပေါက်၊ ရေခံပ် လုပ်နေရတာက ပျော်
စရာ ကောင်းသေးတယ် ထင်တာပဲ။ ပြီးတော့ ထောင်ထဲမှာဆိုရင်
ဘယ်တော့လွှတ်မယ်၊ လူကောင်းပြန်ဖြစ်မယ်ဆိုတာ သေချာပေါက်
သိကြတယ်။ ခု ကျူပ်တို့မှာတော့ သေချာပေါက် ပျောက်မယ်၊ ဘယ်
တော့ လူကောင်းဖြစ်မယ်လို့ မပြောနိုင်ကြဘူး”

“နှဲ့... တက်စထက်တော့ သက်သာလာရဲ့လား”

“သက်သာပါတယ်။ တက်စကတော့ ထိုင်မှ မထိုင်နိုင်ဘဲ။ ခု
ထိုင်နိုင်ပြီ။ ပြီးတော့ ဟိုတုန်းက ခြေဖျားကို တုတ်နဲ့ရှိက်ရင် သိမှုမသိ
ဘဲ။ ခုတော့ ခြေဖျားကို လက်နဲ့စမ်းရင်၏ အတော်သိလာပြီ။ ထုတုန်း
တုန်းတော့ နေသေးတာပေါ့။ ခုက္ခအရောက်ဆုံးက ဆီးသွားရတာပဲ။
အစက ကျူပ်တို့မှာ ဆီးသွားချင်တယ်ဆိုတာ မသိဘူး၊ သူ့ဘာသာသူ
စီးဆင်းနေတာပဲ။ နိုးခွဲနေမှ သိတော့တာပဲ။ အိပ်ရာ ခဏာခဏ လဲရတာ
ပေါ့ဗျာ။ တကဗုံးကလေးတွေ ဖြစ်နေတာပဲ။ ခုတောင်မှ ဆီးကို ထိန်း
လို့မရသေးဘူး။ သွားချင်တယ်ဆိုရင် ချက်ချင်းသွားရမှု။ နှဲ့မဟုတ်ရင်
တားမနိုင် ဆီးမရ စီးကျေတော့တာပဲ။ ဒါကြောင့် ပုံလင်းကို အမြှုဆောင်
ထားရတာပေါ့ဗျား” ဟု လှတင်သည် သူ့ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ပါလာ
သော ပုံလင်းကိုပြုလေ၏။

“နှဲ့... ဘယ်လိုက စဖြစ်တာလဲ” ဟု မေးလေ၏။

“အစက ရှန်ကာဖြစ်တာပဲဗျား။ ရှန်ကာကလည်းဗျား၊ သိပ်ကြာ
တာပဲ၊ မပျောက်ဘူး။ ကျူပ်ဆေးဆိုင်မှာ ဆေးစားတာ ခြောက်လ
လောက် ကြာတယ်။ နောက်တော့ တရုတ်ဆေးတစ်ခုနဲ့ ပျောက်သွား
တာပဲဗျား။ ဒါပေမဲ့ လူကတော့ ညောင်နာနာ ဖြစ်လာတယ်။ ကိုယ်တွေ
လက်တွေကလည်း ခဏာခဏ ကိုက်တာပဲ။ ညောင်းနည်းလည်း
လမ်းသစ်စာအပ်တိုက်

ကျေတယ်။ ဒီလိုနေတုန်း တစ်နေ့ သွားရင်းလာရင်းနဲ့ ပုံလတာပဲဗျာ။ လူဟာလေ အကောင်းပကတိက ချည့်ပြီးလဲသွားတာဖျာ။ သိပ်ဆန်းတာပဲ။ တစ်ခါတည်း မထနိုင်တော့ဘူး။ ကျျှပ် ဆေးရုံအပြင်ဘက်မှာ မြောက်ရောက်သာ ကြာခဲ့တယ်။ ဆေးရုံရောက်တော့ သွေးစမ်းကြည့်တော့ ရောကိုပါး ရှိနေတယ်ဖျာ။ ဆရာဝန်စွောကလည်း ဆေးထိုးပေးတာပဲ။ ခင်ဗျား ဆေးရုံရောက်တော့ ကျျှပ် မလျှပ်နိုင် မရှားနိုင် အိပ်ရာထဲမှာပဲ လဲနေရတယ်။ ဒီတော့ ဘက်ဆိုးဆိုတဲ့ အိပ်ရာနာရလာတယ်။ ကျျားနဲ့ အိပ်ရာနဲ့ အမြဲကပ်ထားရတော့ ပုံပြီး အနာကြီး ပေါက်လာတာပေါ့။ ကျျှပ်က သိပ်ဂရိနိုက်လို့ ပျောက်တာ။ ကျျှပ်တို့အခန်းထဲမှာ ခုလို သွာက်ချာပါဒါ ဖြစ်တဲ့လူတွေဟာ များသောအားဖြင့် အိပ်ရာနာ ရှိကြတာပဲ။ နည်းနည်းနောနော မဟုတ်ဘူး။ အဖျင့်းဆုံး ဟင်းပန်းကန်လုံး လောက်တော့ ကျယ်တာချေည်းပဲ။ ကျျှပ်တို့ ကိုယ်တစ်ပိုင်း လက်တစ်ပိုင်းသေဆိုတာ အဲဒီ အိပ်ရာနာ ပေါက်လာပြီးရင် ခက်တော့တာပဲ။ သေတာများတာပဲ။ ကျျှပ်တို့ဘက်မှာ ခုတင်သုံးဆယ်ကျော်ရှိတယ်။ အရင်ကဆိုရင် အပြည့်ပဲ။ ဒီထဲက နှစ်ဆယ်ကျော်ဟာ ကာလသားရောက် ဖြစ်တာချေည်းပဲ။

“ခင်ဗျားတို့တော့ အသေးစိုက်တာကို သိပ်ရှောင်တော့မှာပဲနော်”

“မပြောတတ်ဘူးလော့ လူကောင်းဖြစ်လာတော့ ဘယ်လိုစိတ် ပေါက်လာမလဲ မသိဘူး။”

ထို့နောက် လူစုကွဲသွားကြလေသည်။ ဆယ့်တစ်နာရီခဲ့တွင် လူနာအထွေးတစ်ယောက် ရောက်အောက်လေသည်။ ထိုသူသည် ဆိုင်တိ ဘလောက်အော် ပိုင်းပယ်အခန်းမှ ကူးလာလေသည်။ ငှင့်အခန်းရှိ လူနာတို့တွင် စွဲကပ်လျက်ရှိသော ရောက်သည် အခြားသူ့တို့အား အလွန် မြန်စွာ ကူးတတ်သဖြင့် ပိုင်းပယ်၍ ထားရသောကြာင့် ပိုင်းပယ်ခန်းဟု ခေါ်လေသည်။ ညွှန်းမောင်သည် ဆရာဝန်ကလေးအား ထိုလူနာ အကြောင်းကို မေးမြန်းလေ၏။

လမ်းသော်စာအုပ်တိုက်

“ဒီလှက ပျောကိုအကျိတ် စဖြစ်တာပဲ။ ပျောကို ကို ဆေးရုံမှာ ခွဲတာပဲ။ ဆေးရုံကို နေ့စဉ်လာပြီး မဆေးဘူး။ ဆေးမထည့်ဘူး။ သူ ဘာသာ ထည့်ချင်ရာမှာထည့်တယ်။ တစ်ခါတစ်ခါလည်း ဒီအတိုင်း ပစ်ထားတယ်။ အနာကာ မကျက်ဘူး။ သူ.လက်က ကိုင်ချင်ရာကိုင်ပြီး မဆေးမမော်ဘဲနဲ့ အနာကြီးကိုကိုင်တယ်။ ဒီတော့ တိုင်တင်နှုန်းစိတဲ့ ပိုးဝင်တာပဲ။ တိုက်တင်နှုန်းစိတဲ့ ဝင်တဲ့အခါမှာ လွန်ဟာ ၁၀၆ ဒီဂါရိ နားဆိုမှာ ဝဲပြီးဖျားတာပဲ။ ပြီးတော့ အကြားဆွဲသွားတယ်။ မေးခိုင် သွားပြီး ပါးစပ်ကို ဟလို့မရတော့ဘူး။ အေးတိုက်ဖို့ခက်၊ အစာကျွဲ့ပို့ ခက်ပေါ့ဖျား။ မေးခိုင်တဲ့အပြင် အပြင်းတက်လာသေးတယ်။ ဆေးမည်းရင် သေတာက များတာပဲ။ ဆေးအလုံးပေါင်း တာစုရာလောက် ထိုးယူ ရတယ်။ ဒီလူဟာ သေမင်းလက်ထဲက ဒေရာဝန်စွေ့ အတင်းဆွဲခေါ် ထားရတဲ့ လူပေါ့။ ခုကြည့်ပါလား၊ ဖုန်းမှာ စကားကောင်းကောင်း မပြောနိုင်ဘူး။ ခုထိ မေးနည်းနည်းနိုင်တုန်းပဲ။ အင်မတန် ကြောက် စရာ ကောင်းတယ်ဖျား။ လူလည်း ဝိန်ချုံးကျသွားတာပဲ”

“ဆရာ၊ ဆစ်ဖလစ်များ နေရာတကာ ဝင်ရှုပ်တာကိုး ဆရာရဲ့”

“ဟုတ်တယ်။ နေရာတကာ ဝင်ရှုပ်တာပဲ။ မြေနိမ့်ရာ လှ့ဖိုက် ဆိုတာ လူတစ်ယောက်ရဲ့၊ ကျွန်းမာရေးအနိမ့်ကို စောင့်နေတာပဲ။ နိမ့် လာရင် ဖိုထောင်းတာပဲ။ ခင်ဗျားတို့ နောက်ရှောင်ကြပါ။ မိန့်းမယူ တော့လည်း မိန့်းမကို သွားခုက္ခာပေးသေးတယ်။ သားပျက်ကျေပြီး များသောအားဖြင့် ဆစ်ဖလစ်ရဲ့ လက်ချက်တွေပေါ့။ သားရှိုးရှိုးပျက်ရှိုး ဆိုးတော်သေားရဲ့။ တစ်ခါတစ်ခါရဲ့ သားပျက်တဲ့ ကိုစွဲကနေပြီး သွေးသိပ် သွေ့နှုန်းတို့တွေ့တော့ သားပျက်ကြီးတွေ့ ဖော်ရွမ်းနှုန်းတို့မှာ ဆိုးပို့တဲ့လို့မရဘူး။ ဆရာဝန်ကြီးတွေ့ ရွမ်းနှုန်းနှုန်းတို့တွေ့ တစ်ကိုယ်လုံး ဖြစ်ပေါင်းနဲ့ဆိုး၊ ဘာနဲ့မှ လုပ်မရဘူး။ သွေးတွေ့တွေ့ကိုတော့ တစ်ကိုယ်လုံး ဖြားလာတာပဲ။ ပဲကြီးရောစိမ်းပွဲရဲ့ အသေးအနေအတိုင်းပါပဲဖျား။ သေရာတာ လမ်းသော်စာအုပ်တိုက်

ပါပဲ။ တရုံးအသေမွေးတာ၊ အနာထပိက် ကလေးမွေးတာ၊ အကိုချို့တဲ့ တာ မွေးတာ ဆစ်ဖလစ်ရဲ့ လက်ချက်တွေ၊ တစ်ရာမှာ ရှစ်ဆယ်ပါ တာပေါ့”

ညွှန်မောင်သည် ဘိလူးနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ နေရတိအလား ၈၀။၍ ကြည့်နေ၏၊ ဆရာဝန်ကလေးသည် ဆတ်ခနဲပြီးပြီး ထွက်သွားလေ၏။

ထိန္ဒေတွင် အဖြူနှင့် နောက်ထပ် မတွေ့ရတော့ပေါ့။ တစ်ကြမ်း သာ မြင်လိုက်ရ၏။ ထိအကြမ်းတွင် အဖြူသည် ထွန်းမြင့်ထဲသို့သွား၍၍ ဆေးလိပ်တောင်းသည်။ အဖြူသည် ထိဆေးလိပ်ကို အဆောင်ဆယ့် ကိုးမှ လူနာအား သွားပေးမည်ဟု ထွန်းမြင့်ထဲမှ သိရ၏။ အဆောင် ဆယ့်ကိုးမှ လူနာတစ်ယောက်မှ မျက်နှာမဲ့ရှာသည်။ လာရောက် မေး မြန်းမည်သူမရှိ။ ပိုက်ဆံလည်း မဆောင်နိုင်။ သို့ကြောင့် ဆေးလိပ် မသောက်ရ။ အဖြူသည် ထိအဖြစ်ကို သုနားသဖြင့် ဆေးလိပ်ရှာ၍၍ ပေးခြင်း ဖြစ်လေသည်။

နောက်တစ်နောက်အပြူ။ လုံးလုံးမပေါ်လာ။ ခုနစ်နာရိတိုး၍၍ ညဆရာမတွေ ပြန်သွားပြီး နေ့ဆရာမတွေ လာသောအခါ အဖြူပါ မလာ။ နေ့လယ်ထမင်းစားရှိနိုင် ဆရာမ အပြောင်းအလွှဲလုပ်သောအခါ လည်း အဖြူမပေါ်လာ။ တစ်ပုံး ညနေစောင်း ဆရာမ အပြောင်း အလွှဲတွင်လည်း အဖြူမပါ။ အဖြူတွင် ကိုစွဲတစ်ခုတစ်ရာ ဖြစ်ပြီလော်။ ညွှန်မောင်သည် နှစ်ကပင် မေးချင်မြန်းချင်၏။ သို့သော သူ့ကိုယ်သူ မလုံသဖြင့်၊ မမေးရဲပေါ့။ လာလိမ့်နှီး၊ ပေါ်လာလိမ့်နှီးပြင့်သာ စောင့်နေ ဘိ၏။ ခက်လေပြီ။ ယမန်နေ့က ပထမဆရာမကို အာခံ၍ ပြောသဖြင့် အလုပ်မှ ထွက်ရပြီလော်။ ဒုက္ခရောက်နေပြီလော်။ အရှက်ကွဲနေပြီလော်။ “အို... အဖြူ မောင့်အတွက် အရှက်ကွဲပြီထင်တယ်။ ဒုက္ခများကုန်ပြီ ထင်တယ်။ စစ္စတာကြီးရဲ့ အကြမ်းခံနေရပြီထင်တယ်။ ဒက်ထိနေပြီ ထင်တယ်။ အို... အဖြူ မောင့်ကို ဘာလို့ အကြောင်းမကြားတာလဲ။ ဘာမှမသိရဘူးလား။ အဖြူကို ဒီအဆောင်ကနေပြီး တြေားတစ်ဆောင်

လမ်းသိစာအပ်တိုက်

ကို ပိုလိုက်လေပြီလား။ ပိုရင်တော့ အခက်ပဲ။ မောင်ကလျည့်း လိုက် မလာနိုင်။ ဒီအဆောင်မှာ အဖြူမရှိရင် မောင်အတိကျနေတဲ့ အောက် စတ်ကြီးနဲ့ တူတော့မှာပဲ။ အဖြူ။ အို... ငွေသော်တာ အဖြူရဲ့ အွှက် ခဲ့ပါ။ မျက်နှာလဝန်းနဲ့ ထွန်းလည့်ပါဦး”

ညွှန်မောင်မှာ ကြရာမရသဖြင့် မေတာကုလားကိုခေါ်ပြီး -

“မေတာ့၊ ဒုတိယဆရာမကလေး မလာဘူးလား” ဟု မေးရ၏။

“မလာဘူး ဆပ်”

“ဘာဖြစ်နေသလဲလဲ”

“မသိဘူး ဆပ်”

ညွှန်မောင်သည် အားမလို အားမရ ဖြစ်နေပြန်လေ၏။ စာကို ဖတ်ပြီး အဖြူစိတ်ကို ဖျောက်ပြန်၏။ သို့သော် သတိရလျှင် ကနာ မပြုမသောစိတ်ကြောင့် အရှက်တွေ ဘေးရောက်သွားပြီးလျှင် ‘ဆရာမ’ ဟု သူနာပြုဆရာမလေးတစ်ဦးအား လုမ်းခေါ်လိုက်၏။

“ဘာလိုချင်သလဲ နပါတ်သုံး”

“နှုန်းရှိက်ကော်”

ဆရာမသည် ပြီး၏။ နောက်မှ မျက်နှာထားတည်ပြီး -

“ဒီနေ့ သူ့နေ့အားလေ” ဟု ဖြေ၏။

“ဘယ်မှာလဲ သူ့”

“လည်မှာပေါ့” သူ့မှာ သူငယ်ချင်းတွေ အများသားပဲ

ညွှန်မောင်သည် စိတ်အေးသွား၏။ သို့သော် ဘယ်သူငယ်ချင်း တွေနဲ့ လည်သလဲဟု သိချင်ပြန်၏။ မေးခဲ့ဟု ကြသောအခါ ဆရာမ မရှိတော့ပေါ့။

“ဟင်... အဖြူ ဘယ်သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လည်တာလဲ။ ရည်းစားနဲ့လား။ ကားကြီးနဲ့ ထွက်သွားပြီလား။ မြင်းရထားနဲ့ အတူတူစီးသွားသလား။ အဖြူ ခုနေ ပျော်နေမှာပဲနော်။ ဟင်... အဖြူဟာ ရည်းစားမထားရဘူး။ မောင့်ကိုသာ ချုပ်ရမယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မချုပ်ရဘူး။

လမ်းသိစာအပ်တိုက်

ကောင်းတယ်။ နံပါတ်ရှစ်ပြောသလို ငါက ပြန်ချစ်ရမယ်။ ဒါပေမဲ့ အတည်ချစ် မဟုတ်ဘူး။ အပျော်ချစ် ချစ်မယ်။ ဒါပေမဲ့ အဖြူဟာ ငါကို စွဲပြီးချစ်ရမယ်။ နှဲပြင်လူ ဘယ်သူ့ကိုမှ အတည်ရော အပျော် ရော မချစ်ရဘူး။ သိလား၊ ငါ အပျော်ချစ် ချစ်မယ်။ အပျော်ချစ် အချစ်နဲ့ချစ်ရင် အဖြူက လက်ခံမှာလား။ အို ... အခက်တစ်ခု ရှိသေး တယ်။ ငါမှာ ဒီရောက်က ရှိသေးတယ်။ သူရှိရင် အဖြူက လက်ခံ မှာ မဟုတ်ဘူး။ အေးလေ၊ လက်မခံထိုက်ပါဘူး။ အင်မတန် ဆိုးတဲ့ ရောက်။ ဒင်းဟာ ဘီလူးသရဲပဲ။ ငါ ပျောက်အောင်ကုမယ်” ညွှန်မောင် သည် အဖြူ။ ဗျာပါဒြုဖြင့် အပူရှာနေခိုက် ဆဲသံ အော်သံတစ်ခုကို ကြား ရလေသည်။ ကြည့်လိုက်ရာ ထွန်းမြင့်နှင့် နံပါတ်ရှစ်တို့သည် အဘိုး ကြီးအား လျှောင်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ထွန်းမြင့်က တာဟား ဟား ရယ်ပြီး -

“ဘကြီး ကျွဲ့မြို့တိကုန်ပြီဟော၊ သမီးတောင်းတာလောက်များ စိတ်ဆိုးရသေးသလား” ဟု မေးလေ၏။

“တယ်မိုက်တဲ့ကောင်တွေ၊ မိမားဖသား မစစ်ဘူးလားဟင်”

“စစ်တာလော့ ဘကြီးရဲ့၊ တကြီးသမီးကို ဘယ်သူ့အပ်ထိန်းသလဲ”

“ငါပေါ့ကွဲ”

“ဒါဖြင့် ကျွဲ့ပ်တို့ အခု အပ်ထိန်းသူ လူကြီးမီဘေးဆီမှာ သမီးကို တောင်းတာ မိသားဖသား မစစ်ဘူးလို့ဆိုမလား။ ဒါဖြင့် ဘကြီးသမီးကို ကျွဲ့နောက်တို့ ဘကြီးကွယ်ရာမှာသွားပြီး သမီးရည်းစားစကား ပြော ရမှာလား။ ပြောပါ၌း ဘကြီးရ”

“ဘယ်လိုမှ ငါ သဘောမတူဘူး”

နံပါတ်ရှစ်က လက်ဖြင့် ဘကြီးပံ့ခံ့ကို ကိုင်ပြီး -

“ကဲ ကဲ ... ဒေါ်ပွဲမနေနဲ့၊ ကျွဲ့ပ်တို့ကို သဘောမတူရင် သတိသား သွားခေါ်မယ်။ ဘကြီး အဲဒီလူကိုတော့ သဘောတူမှာပဲ” ဟု ပြောရာ -

“အခုခေါ်မလား” ဟု ထွန်းမြင့်က မေး၏။

လမ်းသစ်စာအပ်တိုက်

“ညာမှ ခေါ်တာပေါ့များ”

ထိနေညတွင် လူနာများကို ညွှန်မောင်က လိမ္မာ်သီးကျော်၏။ အဘိုးကြီးမှာ ညွှန်မောင် ခုတင်နားတွင် ထိုင်လျှက်ရှိ၏။ မကြောမိ ထွန်းမြင့်က လက်နှစ်ဖက်ကိုမြောက်လျက် -

“ကဲ ... လူကြီးမင်းများခင်များ၊ ဒီက ဦးတုတ်ပေါ့ရဲ့ သမီးနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ရာ သတိုသား သွင်းခဲ့ပါတော့မယ်” ဟု ပိုကျယ်ကျယ် ပြောလေ၏။ အဘိုးကြီးက ဒေါ်ဖောင်းလျှက်ရှိ၏။

သတိုသားဆိုသည်မှာ ဘီးတပ်ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်လျှက်ရှိ သည်။ အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်မျှ ရှိလေပြီ။ အရပ်ပုံပါ၊ ကိုယ်လုံး သေးသေး၊ အသားဖြူဖြူး ဖြစ်သည်။ ခေါင်းမှာ ဆံပင်မရှိ။ ကုလား အဘိုးအို ခေါင်းနှင့်တူသည်။ စွေးစောင်းလျက် ပြောရော်အရောင်မဲ့သော မျက်လုံးများမှာ ချိုင့်ရှိုင်းသော မျက်တွင်းများ၌၍ ကွဲအက်နေသော အခွဲ ကြားတွင် ပြုတစ်နေသော ကလိမ်စွေးနှင့် စုံလှုဘိ၏။ ဝမ်းဘဲနှုတ်သီး သည် ဝမ်းဘဲခေါင်းနှင့် မလိုက်အောင်ကြီး၏။ သွားမပါ၊ သွားဖုံးချည်း သက်သက်သာရှိသော ပါးစပ်နှင့် ရေ့ချွဲရဲရဲ ပါးလွှာလွှာ နှုတ်ခမ်းတို့ မှာ အစာသစ် သွင်းရာအာနပင် ဖြစ်သော်လည်း အဟောင်းထုတ်ရာ အွာနှင့် တူနေလေတော်၏။ ချိုနှုံးရှုံးကောနေသော မေးကို ဘေးမှုကြည့်လိုက်သော် ရကောက်အမြှုးပိုင်းနှင့် တူနေလေ၏။

သူသည် အကျိုးကို ဘောင်းဘီအပြင်တွင် ချုလျက် ဝတ်ထား သည်။ ဘယ်ဘက်လက်တွင် ဆေးတံ့ကိုကိုင်လျက် ညာဘက်လက်တွင် တုတ်ကောက်ကို ကိုင်ထားသည်။ တစ်ဖက်ကားသန်လျက် တစ်ဖက်ကား သားမြို့ယမ်းကိုကိုင်ကာ့၊ ရာစပလွှင်တွင်ထိုင်သော မင်းတို့ကြော် သံပတ်ခြေဖြင့် ထိုင်လျက်ရှိသည်။ သူ့ကုလားထိုင်ကို တွန်းလျက်လာ သူမှာ ကိုယ်အောက်ပိုင်းသောသောကာင့် ဆေးရုံတွင် တစ်နှစ်ကျော်မျှ ကုခဲ့ရာ ယခုအခါတွင် လက်ကိုင်ရှိက အနည်းငယ် လျောက်သွားနိုင် သူ ဖြစ်သည်။ သူသည် ခြေကိုမြှုံး မရသေး။ သမ်းတလင်းတွင် လျော

လမ်းသစ်စာအပ်တိုက်

တိက်၍သာ ခြေကို ရွှေနိုင်သေးသည်။ သို့ရွှေရင်းလည်း ခြေမှာ ပဲကုတ်သည့် ခွေးပမာ တဆတ်ဆတ် တုန်လျှက်ရှိ၏။ သူ့နောက်တွင် တောင်ရွေးရထားကိုဟိုင်လျှက် ကိုယ်တစ်ပိုင်းသေသူနှစ်ယောက် လိုက်ကြသည်။ သူတို့ကား မင်္ဂလာဆောင် သတို့သား၏ ကာလသားအဖော်များ ဖြစ်ကြသည်။

သတို့သမီးဖောင် ဦးတုတ်ပေါကား ထိုလွှာစကို မြင်သောအခါ ဒေါသများ လွင့်ပျောက်၍ တဟားဟား ရှယ်မိတော့သည်။

“ကြံကြံစည်စည် နောက်တဲ့ကောင်တွေ”

ထွန်းမြင့်ကား အရယ်ရပ်၍ -

“ကဲ ... သတို့သားလည်း ရောက်ပါပြီ။ လူကြီးမှာရှုံးမှာ သတို့သမီးအဖော် ပြောပို့ဆိုပို့ ရှုပါတော့တယ်” ဟု ပြောလေသည်။ အားလုံး ဝါးခဲ့ ရယ်ကြသည်။ နံပါတ်ရှစ်က ဝင်၍ -

“ကျွန်တော်က သမီးရှင်များဘက်က ဝင်၍ ပြောပါရမောင်းများ၊ ကျွန်တို့ဘကြီးရဲ့ သမီးဟာ တကယ်လည်း ရောပါတယ်။ တကယ်လည်း သဘောကောင်းပါတယ်။ ချုတိုင်းလည်းခဲ့၊ မတိုင်းလည်းခဲ့တဲ့ ကျွန်ဆုံးများနဲ့လည်း တုပါတယ်။ ထည့်တိုင်းလည်းဝင်၊ ဆွဲတိုင်းလည်းပါတဲ့အား ဒုံး ... သံသယရှင်းအောင် ထန်းခေါက်ဖာနဲ့လည်း တူပါတယ်”

“ဟေ့ ... ခွေးမသားတွေ တော်ကြား မောင်မောင်ဆိုလေ ထိုးရှုံးရည်။ နှလုံးကောင်းဝမ်းကြီး၊ ဘယ်လိုဟာတွေပဲ” ဘကြီးသည် ဒေါ်ဟော်လာပြန်၏။ ကုလားထိုင်ပေါ်က သတို့သားက ဟဲဟဲရယ်ပြီး -

“လူငယ်တွေကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့တော့ ယောက္ခာမကြီးရာ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဝါးခဲ့ ရယ်ကြပြန်လေ၏။

“စိတ်တော့မဆိုးပါဘူးများ၊ နည်းနည်းလွန်လာလို့ပါ”

“စိတ်မဆိုးဘူး၊ ကျွမ်းတို့တာပေါ့ ဘကြီး”

ထွန်းမြင့်က ရှုတည်တည်ထားပြန်ပြီး -

လမ်းသစ်စာအုပ်တိုက်

တက်စေတ်နတ်ဆိုး

“က ... စကားပြီးပြတ်အောင် ပြောကြပါ၊ ကျွန်တို့ သတို့သားကို သဘောတွေပြီလား” ဟု မေးရာ နံပါတ်ရှစ်က “တူပါပြီ၊ ဘာတင်မလဲ ငင်ဗျား” ဟု ပြန်မေးလေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ခုကာလမှာ မိန့်မကသာ တင်ရဲမြိုတဲ့ပဲပါ”

“ဘကြီး၊ မိန့်မသာက်ကတင်နဲ့ သူတို့တောင်းနေပြီ”

“မင်းတို့လူက မိန့်ရညီတော့ မျှောက်အုန်းသီးရသလို ဖြစ်မယ့်လူပဲကျော်” ခေါင်းကိုတောင် ဟိုဘက်ဒီဘက် မလည့်နိုင်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘကြီးသမီးကို ကျွန်တို့နဲ့ ပေးစားမှဖြစ်မယ့်”

“မင်းတို့ အကျိုးတွေ။ ဘယ်သူနှင့်မှ မပေးစားနိုင်ဘူး”

ဝါးခဲ့ ရယ်ကြပေးလေသည်။ သတို့သားက ပြီးချင်စွာ ယောက္ခာမလောင်းကို ကြည့်လျက် -

“ဒီက ဘာကိစ္စနဲ့ ဆေးရုံကို ရောက်လာပါသလဲ” ဟု မေးလိုက်၏။ ဝါးခဲ့ ရယ်ကြပြန်သည်။ အသို့ကြီးက ရုံပါးသီး -

“မြတ်ဆွေ၊ ဘယ်တုန်းက ရောက်လာသလဲ” ဟု မေးလိုက်၏။ “ကျွန်တို့က နှစ်ကြီးသမားတွေပဲ။ နှစ်နှစ်တောင်ရှိပြီ။ အခုလမ်းနည်းနည်းတောင် လျောက်နိုင်ပြီဗျား။ ဒါပေမဲ့ ပျောက်မယ့်လကွဲဏာတော့ မရှိပါဘူးများ။ ကြည့်မြင်တိုင်က ဘီဘီဟျမ်းဆိုတဲ့ လူအိုလူနာရုံကို ပြောင်းရတော့မယ်။ အဲဒီမှာ သေတဲ့တိုင် ဒီလိုပဲ နေရတော့မှာပေါ့”

“သားသမီးကော့”

“သမီးကတော့ အညာမှာ အိမ်ထောင်ကျေနေပြီ။ မယားသောသွားတယ်။ သမီးဆီးသွားနေဖို့ကလည်း အခက်သားပဲများ၊ မြတ်ဆွေတွေ ဆီ သွားနေမယ်ကြံတော့လည်း မဖြစ်ဘူး။ ဒီတော့ ဆေးရုံတို့ ဘီဘီဟျမ်းတို့မှာ နေရတာက ကောင်းသေးတယ်။ ဆေးမှန်မှန်သောက်များ၊ ထမင်းမှန်မှန်စားများ၊ အဝတ်ဆိုးသန့်သန့်ရှင်းရှင်းနဲ့ တန်းနေ့ကွဲ တစ်ပတ်နှစ်ခါ လမ်းသစ်စာအုပ်တိုက်

လဲရတယ်။ သူများအိမ်ကပ်နေရင် ဘယ်မှာ ဒီလိုနေရမလဲဗျာ။ ကျော်ကြီး ကျော်ငယ် စွန်ချင်ရင်လည်း လွယ်တာပေါ်ဗျာ။ ကျူးပိတို့ကတော့ သေခါလည်းနီးပြီ၊ ကိစ္စမရှုပါဘူး။ ဟောဒီသူငယ်တွေသာ ခက်တာ။ အသက်အရွယ်ငယ်ငယ်နဲ့ ဒီလိုဖြစ်တော့ လူဘဝရှုံးတာပေါ့”

“ဘယ်လိုက စဖြစ်တာလဲဗျာ”

“ဟာ ... ကျူးပိက ရှင်းရှင်းပြောမယ်။ ကျူးပ် အလုပ်ကိုက ခေါင်းလုပ်တာပဲ။ ကျူးပိတို့ ရှေးကအတန်းတွေကို အနီးရက မနှိုပ်ကျုပ်ခင်ကပဲ ခေါင်းလုပ်လာခဲ့တာပဲ။ အနီးရက ခွဲ့ပြုထားတုန်းက လုပ်ရတာ ရှင်းတယ်ဗျာ။ အဲဒီတုန်းကတော့ ငွေသိပိဝင်တာပေါ်ဗျာ။ ကျူးပိတို့ ပြည်တောင်းကြီးနဲ့ ငါးမှုးနေ့တွေဟာ တစ်နဲ့ နှစ်ပြည်လောက်ရတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကောင်းတာတော့ ရန်ကုန်မြို့မှာ ဘယ်ဟာအကောင်း၊ ဘယ်ဟာအဆိုး ခဲ့သိနိုင်တယ်။ အခုံ အတန်းဓဏေကို ပိတ်လိုက်တော့ ကောင်မတွေ တစ်မြို့လုံး နှဲကုန်ရှော။ ဒီတော့ ဘယ်သူဘာမှုန်း မသိရဘူး။ ကျူးပိတို့ခေတ်တုန်းက အကျိုးလည်း ဒီလောက်မများဘူးဗျာ။ ဘာကြောင့် လဆိုတော့ ကောင်မတွေ ရောက်ရှိရင်း ရှုက်ရှင်း ဆေးရုံးခေါ်သွားတာပဲ။ ကျူးပိတို့ကိုယ်က ဂရိုက်တယ်။ အခုံတော့ သိပ်ကျိုးကြတာပဲဗျာ။ ကျူးပ်ဖြစ်တာကတော့ ဒီလို့။ ကျူးပိက ဆေးကောင်း လက်ကိုင်ရထားတာကို့။ ဆီးခွင့်ဝမ်းနှစ်ဆေးက သိပ်ကောင်းတယ်။ ကျူးပ် အဲဒါ လက်ကိုင်ထားတဲ့အတွက် ရှုန်ကာတို့ သောင်းကျတို့ ဘာမှုမဖြစ်ဘူး။ နောက် ခုံကြီးတော့မှ စုကိုင်လေသလား မပြောတတ်ဘူး။ အားနည်းပြီး ခွဲလဲတာပဲ။ ခွဲလဲပြီး ကိုယ်တစ်ခြမ်း သေသွားတယ်။ ကိုယ်တစ်ခြမ်းသေတာ ပျောက်အောင်ကုတော့ ကိုယ်တစ်ပိုင်း သေသွားပြန်တာပဲ”

သို့ဖြင့် သူတို့သည် ရှေးဟောင်းနောင်းပြစ် စကားများ ပြောကြပြီးနောက် လူစုံကြလေ၏။ ညွှန်မောင်သည် ဆစ်ဖလစ်၏ ကြောက်မက်ဖွယ် အဖြစ်ဆိုးများကို အပြန်အလှန် တွေးတော့ရင်း ကျုန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

“ဘုရားကို ပြောင်ပင်ပျက်သတဲ့။ သံကို သံချေးပျက်သတဲ့။ တို့တစ်တွေကို ဆစ်ဖလစ်ပျက်နေပြီ။ တို့တစ်တွေဆိုတာလည်း ဒီဆေးရုံးကို ရောက်လာတဲ့ လူသုံးလေးဆယ်လောက်ကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ တို့အမျိုးး လူညီးရေ ပြောက်သန်းလောက်ကို ဒီရောဂါပျက်ခဲ့ပြီတဲ့။ ပျက်ဆဲပဲတဲ့ နည်းတဲ့လူတွေ မဟုတ်ဘူးနော်။ ဒီရောဂါဟာ လူကို အသေသတ်တာ မဟုတ်ပေမယ့် ဆန်ကုန်မြှုပ်လေးဆိုတဲ့ ဘဝမျိုးရောက်အောင် လုပ်တာပဲ။ လူလို့သာ ဆိုရတယ်၊ လူရှင်း၊ လူစွမ်းရည် မရှိအောင် လုပ်တာပဲ။ မြန်မာပြည်မှာ လူစစ်တွေနည်းပြီး လူတုတွေ လူယောင်တွေပေါ်အောင်လုပ်တာပဲ။ စက်မပါတဲ့ နာရီအိမ်လို လူရှင်း၊ လူစွမ်းရည် မပါတဲ့ လူတွေပေါ်အောင် ဖန်တီးနေပြီ။ နာတာရှည်ရောဂါ ကပ်တဲ့ လူတွေဆိုတာတော့ မပြောနဲ့တော့၊ ဒီရောဂါ ကပ်ဖူးပြီးသား လူဟာ အပင်ပန်းမခဲ့နိုင်၊ အမောမခဲ့နိုင်၊ ဪမရှိ လုံးလမရှိ ဖြစ်တော့တာပဲ။ ပြီးတော့ ဒီရောဂါ ရှိဖူးပြီးသားလူဟာ မိုးမလုံးသောအိမ် ပျက်စီးလွယ်တာလို တော့ ပြောက်တွေကို မတော်လျှန် မကာကွယ်နိုင်လို့ လူပျက်စီးလွယ်တယ်။ သေလွယ်တယ်။ အသက်တို့တယ်။ ရောဂါထူတယ်။ ပြီးတော့ ရူးတာနဲ့၊ မျက်စီကန်းတာနဲ့၊ နှဲတာနဲ့၊ ဘာမှ ရစရာမရှိအောင် ဖြစ်ရတာပဲ။ တော်တော် ကြောက်စရာအကောင်းတဲ့ရောဂါ။ ကလေးတွေလည်း အသေအပျောက်များတယ်။ မွေးမွေးချင်း ကလေးတွေဟာ မျက်စီမွှန်လာရတာနဲ့၊ သွားကောင်းကောင်း မပါလာရတာနဲ့၊ နားပင်းလာရတာနဲ့၊ အထိုင်းလာရတာနဲ့၊ အနာတွေ တရကြမ်း ဖြစ်လာရတာနဲ့၊ ကန်းလာရတာနဲ့၊ ကျိုးလာရတာနဲ့။ ဒီရောဂါရဲ့ စနက်မီးတွေဟာ တယ်လို့ လောင်ပါကလား။ ငါ ဒီရောဂါကဝေးအောင် ရှောင်တော့မယ်။ အေးလေ၊ ငါကိုယ်တိုင် ရှောင်ရုံးမကဘူး။ ဒီရောဂါဆိုး မြန်မာပြည်မှာ နည်းသွားအောင်၊ မရှိအောင် ငါလုပ်မယ်။ ငါကြိုးစားမယ်။ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ပျောက်ဖို့အောင်ရွက်မလဲ။ အိုး ဒါကခက်သေးတစ်ယောက်၊ ငါ စဉ်းစားဦးမယ်။ နောက်မှ စဉ်းစားမယ်လေ။ ခု အိပ်ပြီး

ဆေးရုတွင် ရက်ကြာလေလေ ညွှန်မောင်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်နှစ်ခုကား ရင်မာလေဖြစ်၏။ ပထမဆုံးဖြတ်ချက်မှာ မြန်မာပြည်တွင် ကာလသား ရောက် တော်လုန်ရေးဖြစ်၍ ခုတိယဆုံးဖြတ်ချက်မှာ အဖြူအား အပျော်ချစ် ချစ်ရေးဖြစ်သည်။ ခုတိယဆုံးဖြတ်ချက်တွင် ညွှန်မောင်သည် သူ၊ အသည်းနှလုံးနှင့် ဦးနောက် စစ်တိုက်နေကြသည်ကို တွေ့ရလေ သည်။ အဖြူကို အပျော်ချစ် ချစ်ရန်ကို သူ၊ ဦးနောက် သူ၊ ညာက်က စီမံသော်လည်း သူ၊ အသည်းနှလုံးက အဖြူကို အတည်ချစ် ချစ်နေ လေသည်။ ပါးစပ်ကမ္မကား အပျော်ချစ် ချစ်တာပါဟု ပြောလျက် စိတ်ကမ္မ အတည်ချစ် ချစ်နေလေသည်။

ရက်ကြာလေ အဖြူ၏ စိတ်ဓာတ်မှာ အဖြူစင်မြင့်မြတ်ကြာင်း ထင်ရှားလေ ဖြစ်လာသည်။

အဖြူသည် လူနာများကို သမားသေဖြင့် အရေးရှိက သက်သာ နိုင်သော ဆေးများကို ပေးတတ်ရန် ဆေးကျမ်းများကို ဖတ်ရှုလေ့ရှိ သည်။ သူနာပြုဆရာမများ တတ်အပ်ဆော ပညာကိုလည်း ကြိုးကြိုး စားစား လေ့လာသဖြင့် အဖြူသည် စာမောပြုများ၏ ပထမရရှိ၍ အောင် မြင်လေသည်။ သူသည် လူနာများကို ပြုစရာ၍ ရှုက်ယူသည်။ သူ၊ ကြောင့် သက်သာသည်ဟု သိရလျှင် ပျော်ရွှင်၍ မဆုံး၊ ပြောပြ၍ မဆုံး။ အဖြူသည် ရသောလခကို သိပ်မသုံးဘဲ ဆေးလိပ်၊ လိမ္မာ်သုံး၊ မုန့် စသည်တို့ကို ဝယ်၍ အဆောင်ဆယ့်ကိုးမှ လူနာများကို ကျွေးလေ့ရှိ သည်။ ညွှန်မောင်သည် တစ်ခါ ဘိစက္ခတ်မုန့်၊ တစ်သေတွေ့နှင့် ထော ပတ်တစ်ဘူးကိုရရှိ လူနာများကို ဝေပေးရန် အဖြူအား ပေးအပ်လိုက် ၏။ အဖြူမှာ ဆွေးဆွေးခုန် ပျော်မြှုံးလျက် -

“ဒါ... မောင်က သိပ်တော်တာပဲ။ သိပ်ကောင်းတာပဲ။ ဝေမယ် နော်။ မောင် ခုလမ်းနည်းနည်း လျှောက်နိုင်ပြီပဲ၊ လိုက်ခုပါလား၊ သွား ဝေမယ်” ဟု ပြောရှား၏။

လမ်းသစ်စာအုပ်တိုက်

“နည်းနည်း လျှောက်နိုင်ပေမယ် မောတယ် အဖြူရယ်၊ အဖြူပဲ မောင့်ကိုယ်စား သွားဝေနော်”

“ဟာ... ဟာ... သိပ်ကောင်းတာပဲ။ မောင့်ကို သိပ်ကျွဲ့စားတင် တာပဲ”

အဖြူသည် မုန့်များကို ထောပတ်သုတ်လျက် ဝေပြီးနောက် ငါးရသော ဖို့ပို့ပြုလို ခပ်မော့မော့ ခပ်ကြော့ကြော့ ခပ်ပျော်ပျော် ခပ်မြန် မြန်မောင်ထံဆိုး လာခဲ့၏။

“ဟာ... သိပ်ကောင်းတာပဲ မောင်ရယ်၊ လူထွေ သိပ်ဝမ်းသာက် တာပဲ”

“သူတို့ စားကြသလား”

“စားကြတယ်။ ဘယ်တုန်းကမှ ဒီအရသာမျိုး မခံစားရဘူးတဲ့။ ထောပတ်နဲ့ ဂိုးလဒ်းပတ်ဆိုတာ ထူးတဲ့အရသာကိုး မောင်ရဲ့။ ဒါ... သူတို့တစ်တွေလေ သာမှုခေါ်လိုက်ကြတာ။ ဆုတောင်းလိုက်ကြတာ။ မောင် ကားစွေချင်တယ်”

“ဒါ... အဖြူကြားလို့ ပီတိဖြစ်ခဲ့ရင် ပြီးတာပေါ့”

“ဆုဆိုတာ တောင်းတိုင်းလည်း မပြည့်ဘူး။ အခါ လူနာတွေက မောင့်အတွက် တောင်းတဲ့ဆုကတော့ သေချာပေါ်က်ပြည့်မယ်။ ပိုရင် ပို့ဦးမယ်”

“သူတို့ တောင်းတဲ့ဆုဟာ အဖြူပို့ရော မောင့်ပို့ရော မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟာ... ဟာ... အဖြူတို့တော့ နည်းနည်းပါးပါး ရချင်ရမှာပေါ့”

“ဒါ... တစ်ဝက်စီရမယ်။ အဖြူ”

“ဘာလဲ မောင်၊ အနာမနာသလား”

“အနာမနာဘူး၊ လည်ချောင်းနာတယ်”

“ဒါ... ဘာကြောင့်လဲ မောင်၊ ဆေးထည့်ဖေးမယ်လေ”

“ဆေးထည့်လို့ မရဘူး၊ မောင့်ရင်တွင်းက ထွက်ထွက်နေတဲ့

လမ်းသစ်စာအုပ်တိုက်

စကားတစ်လုံးဟာ လည်ချောင်းကို လာလာဆောင့်တယ်။ လည်မျိုးကို ခြေနဲ့ကန့်တယ်”

“အို... ဆန်းလျှော်လား၊ ဘာစကားလဲ မောင်”

“ဒီစကားဟာလေ အချိန်ရှိသရွှေ၊ လည်ချောင်းကို လာလာ ဆောင့်တယ်၊ ထွက်လည်း မထွက်ရတူး။ လာလိုက် ပြန်ဝင်လိုက်နဲ့ နေတယ်။ ဒီစကားကို မောင် အပြင်မထုတ်ရင် မောင့်လည်ချောင်းနဲ့ပြီး သေလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ထုတ်မယ်နော်”

“ဘာစကားမို့လို့လဲ မောင်ရယ်၊ ထုတ်ချင်ထုတ်တာပေါ့”

“အဖြူ” ဟု လေးလေးအေးအေးကြီးခေါ်၍ ကြည့်လိုက်သော ညွှန်းမောင်၏ မျက်လုံးမှာ မြေရောင်သည် ထွက်လာ၏။ “မောင်” ဟု ချို့ချို့ကြည့်ကြည့်ထူး၍ ကြည့်လိုက်သော အဖြူ၏ မျက်လုံးမှ စိန်ရောင် သည် လက်လာ၏။

စိန်ရောင်နှင့် မြေရောင်သည် ဟပ်ကြသဖြင့် ပြီးပြီးပြက်ပြက် ဖြစ်သွား၏။ ထိုခဏ္ဍာ လောကဓာတ် တစ်ခုလုံးသည် အချို့ပထဝါ၊ အချို့တောောာ၊ အချို့တို့ယော၊ အချို့အာပေါဟူသာ ဓာတ်ကြီးလေးပါး အဖြစ်သို့ ရောက်သွားလေ၏။

“အဖြူ”

“ပြောပါ မောင်”

“အဖြူကို ချုစ်တယ်”

“ဟာ... ဟ...” ဟု အဖြူသည် မထိတထိ ရယ်လိုက်၏။

“အို... ရယ်စရာမဟုတ်ပါဘူး အဖြူရဲ့။ မောင့်ကို ချုစ်ရဲ့လား စကားပြန်ပါ့။”

“အို... ဟောဒါက ဆေးရဲ့မောင်ရဲ့။ မောင့်ဝေါ်ရားက ရောကါ ပျောက်အောင် အကုခဲ့ဖို့။ အဖြူဝေါ်ရားက သူမှာပြုဖို့။ အဲတော့...”

“အဲတော့ ဘာဖြစ်သလဲ၊ မချို့နိုင်ဘူးလား”

“ဟာ... ဟ... ဆေးရဲ့မှာ ဒီစကားမျိုး မပြောကြပါစို့နဲ့။ ဆေးရဲ့က မောင်ဆင်းတော့ အဖြူနဲ့ တွေ့မယ်ဆိုရင် ဒီစကားပြောမယ်နော်”

လမ်းသစ်စာအုပ်တိုက်

“အခုပြောတော့ ဘာဖြစ်လို့လဲ အဖြူရယ်၊ မောင် ချုစ်လှပြီ၊ မောင် အချို့ခဲ့ချင်လှပြီ”

“အလုပ်ဝေါ်ရားနဲ့ မအပ်စပ်သေးတဲ့ ကိုယ်ရေးဝေါ်ရားကိုစွဲမို့ သည်သည်းခဲ့ပြီးအောင့်ဦး မောင်ရဲ့နော်”

အဖြူသည် ထွက်သွား၏။ ညွှန်းမောင်သည် ငေးကျွန်းရစ်ခဲ့၏။ သူသည် ဆေးရဲ့က ဆင်းရုံးသောအော် ကိုယ်သာ မျှော်လင့်စောင့်စားမိတော့၏။ အချို့အကြောင်း အဖြူကို နောက်ထပ် မမေးတော့ပေါ့။ သူငယ် ချင်းများနှင့်လည်း အဖြူအကြောင်း မပြောတော့ဘဲ သူသည် အဖြူကို ကြိုတ်ရှုသာ ချစ်နေလေတော့၏။ အဖြူကား သူ့ကို ယုယျမြှုယ်၊ ပြုစမ်းပြုစလျက်ရှိ၏။ အလုပ်စည်းကမ်းကြောင့် ချစ်ပါသည်ဟု ပါးစပ်က ဖွင့်မပြောသော်လည်း ချစ်ခြင်း၏ လက္ခဏာများကို ညွှန်းမောင်အား ပြလျက်ရှိပေါ်၏။

ညွှန်းမောင်သည် ဆေးရဲ့တွင် ကာလသားရောကါ တိုက်မျှက်ရေးအတွက် အကြံ့သွေ့ထုတ်၏။ လူမှာအားလုံးတို့ထဲ သွား၍ သူတို့ အကြောင်း လေ့လာ၏။ သူငယ်ချင်းများနှင့် အကြံ့သွေ့ယူ၏။ ထွန်းမြင့်က -

“ဒီရောကါ ပျောက်စေချင်ရင် အစိုးရက ငွေအများအပြား အကုန်းခံဖို့လိုတယ်။ ရရှားပြည်မှာ ဖာပပျောက်ရေးအတွက် ငွေအများကြီး သုံးတယ်။ ဖာတွေကို လိုင်စင်နဲ့ အသိအမှတ်ပြုတယ်။ အဲဒီ ဖာတွေကို ဆေးဆရာဝန်များက အမြှေစစ်ဆေးတယ်။ ရောကါရှိတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နဲ့ ဆေးရဲ့တက်ပြီး ဆေးကုရဲတယ်။ ပြီးတော့ တစ်နှစ်မှာ လေးလလောက် ဖာအလုပ်ကို မလုပ်ရဘူး။ အနားယူရတယ်။ အနားယူတဲ့ အတွင်းမှာ အစိုးရက စက်မှုလက်မှုပညာ ဖာတွေကို သင်ပေးတယ်။ လေးလကျော်တော့ မင်းတို့ဟာ အလုပ်ဟောင်းကို ပြန်သွားမလား သို့မဟုတ် အခုတတ်တဲ့ပညာနဲ့ အလုပ်လုပ်မလားလို့မေးတယ်။ အများအားဖြင့် အလုပ်ရဲ့ကိုသွားပြီး အလုပ်လုပ်ကြတာပဲ။ ဖာအဖြစ်ကို စွဲနဲ့

လမ်းသစ်စာအုပ်တိုက်

သူများပါတယ်။ ကျူပ်တို့ အနိုးရကတော့ ရရှားအနိုးရလို လုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူးဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ကျူပ်တို့ပြည်မှာ လုပ်နိုင်အောင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဟာ...ဒါက အများကြီး လိုသေးတယ်။ ခုလတ်တလော အတွက် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ခု လတ်တလော အသေးအပွဲတွေလုပ်နေရင် ကျူပ်တို့ပြည်ကြီး ပြန်တည်ထောင်ဖို့အလုပ်မှာ မရှိုးမတွင်ဘူး”

“ရွှေပ်တယ်။ ခင်ဗျား ပြည်သစ်တည်ထောင်ဖို့ကို အတွေးလွမ်းပြီး ခင်ဗျားတို့လုပ်ကြ။ ကျူပ်တော့ လက်တွေ့ လတ်တလော လုပ်နိုင်တာ လုပ်ပို့မယ်”

“ဘယ်လိုလုပ်မတဲ့”

“ကျူပ် အပြင်ရောက်ရင်ရောက်ချင်း ကာလသားရောက် တိုက် ဖျက်ရေးအသင်းတစ်ခု တည်ထောင်မယ်။ အနိုးရဟာ ဒီပြဿနာကို စိတ်ဝင်စားလာပြီး ငွေများများသုံးအောင် ဆုပ္ပလူ့ဆောင်မယ်။ လူအများ ဟာလည်း ဒီရောက်ကို ကြောက်လာအောင်၊ ဒီရောက်ကို ကာကွယ်ချင်အောင်၊ ရှောင်ကြောင်အောင် ဒီရောက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အသိုက်တွေ ဖြန့်ဖြူးမယ်”

“ခင်ဗျား အသင်းတည်ထောင်လို့တော့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါ ပေမဲ့ ခင်ဗျားက အမြဲတမ်း အလုပ်လုပ်ရမယ်။ ဒီအသင်းအလုပ်က လွှဲလို တဗြားဟာ မလုပ်ဘဲနေနိုင်ရမယ်။ ဒီလိုဆိုရင် ဖြစ်မြောက်မှာပဲ။ အချိန်အားသလောက် စိုင်းကူမယ့်သူတွေကတော့ ပေါ်လိမ့်မယ်။ စာရာ ဝန်တိုင်း ဒီရောက်ဟာ မြန်မာပြည်မှာ အရေးကြီးဆုံးရောက်လို့ သိကြတယ်။ သူတို့အားလုံး ဒီရောက်ကို ဖျက်ချင်နေကြတယ်။ ပြီးတော့ လူကြီးလူကောင်း တော်တော်များများကလည်း ဒီရောက်ကို ပြုဖျက်ချင်နေကြတယ်။ သို့ပေမယ့် သူတို့ကို စုစည်းပေးမယ့်လူ၊ သူတို့ကို

လမ်းသံ့စာအုပ်တိုက်

နှိုးဆော်ပေးမယ့်လူ၊ သူတို့ပေးတဲ့ အကြံ့ဥ္ဓဏ်နဲ့ အကျိုအညီ အထောက် အပံ့တွေကို ပေါင်းစပ်း အလုပ်ကြီးတစ်ခုဖြစ်အောင် အမြဲလုပ်မယ့်လူ လိုနေတယ်။ ခင်ဗျား အဲဒီလူအဖြစ်နဲ့ ဆောင်ရွက်ရမှာပဲ။ ဒီအသင်း ဖြစ်လာတော့ ဒီရောက်တိုက်ဖျက်ရေးမှာ ကိုယ်ပိရင်ဖို့ နိုင်နိုင်နှင်းနှင်း ဝင်ရောက်ဆောင်ရွက်ပို့ အနိုးရကို လျှော့ဆောင်ရမယ်။ ကျောင်းသားသမဂ္ဂ အသင်းတွေ၊ လူငယ်အသင်းတွေ၊ ကျောင်းဆရာအသင်းတွေ အားလုံး ကို လျှော့ဆော်ပေးရမယ်။ သူတို့တစ်တွေကိုယ်တိုင် ဒီရောက်မဖြစ်အောင် ရှောင်ကြောင်ဖို့၊ တဗြားသူများလည်း ဒီရောက်ကို ရှောင်ကြောင်အောင် သူတို့ကတစ်ဆင့် ဆော်ပြန့် အဲဒီအသင်းက ဉာဏ်ကြားပေးရမယ်။ အဲဒီလို အနိုးရကရော၊ တိုင်းပြည်ရှိ အသင်းတွေပါ ပေါင်းစပ်း တိုက် ဖျက်ကြရင် ကာလသားရောက်ဟာ အတော်တော့ သက်သာသွားမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အမြစ်တော့ပြတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ နိုင်ငံသစ် တည်ထောင်ပြီး လုပ်မှုပြတ်မှာ”

“အေးလေဗျာ၊ အတော်ခေါင်းပါးသွားရင် မတော်ပါပြီ။ ဖြစ်နိုင်သလောက် လုပ်သေးတာပေါ့။ ကျူပ် စဉ်းစားကြည့်တယ်။ ယောက်ဗျား တစ်ယောက်ဟာ အပျော်လိုက်စားတာ ဘာကြောင့်လဲ။ ဆစ်ဖလစ်ရောက်ရဲ့ အပြစ်ဒဏ်ကို သေသေချာချာ မသိလို့တစ်ကြောင်း၊ လူစတွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကိုက ပျက်စီးနေတာကတစ်ကြောင်း၊ သီးချိန်တန်သီး ပွင့်ချိန်တန်ပွင့်ရအောင် မိန့်းမိန့်လောက်ကို ကျွေးမွှေးနိုင်လောက်အောင် ငွေဝင်အလုပ် လုပ်မရနိုင်တဲ့ ဆင်းရဲ့ခြင်းတို့ကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ မိန့်းမိန့် ယောက်ဗျား ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးမှာ ကျောပ်မှာ၊ ရောင့်ရဲ့မှူး မရနိုင်ခြင်းကြောင့် တစ်ကြောင့် ဖြစ်တော်ပါ။ ဒီအထူးမှာ ဆစ်ဖလစ်ရောက်ရဲ့ အပြစ်ဒဏ် အဖြစ်ဆုံးတွေကို လူတွေက အများဆုံးသိအောင် သတင်းစာ၊ ဂျာနယ် စသည်တို့က ရေးကြရမယ်။ စာအုပ်စာတမ်း ရေးသား ဝင့်ရမယ်။ ရုပ်ရှင်ရှိက်ပြီး ပြရမယ်။ စင်မြှင့်ကနေပြီး တရားဟောရမယ်။ ကျောင်းတွေမှာ သင်ကြားပေးရမယ်။ ဒီလိုလုပ်ရဲ့နဲ့ မပြီးသေး လမ်းသံ့စာအုပ်တိုက်

ဘူးဆိုတာ ကိုထွန်းမြင်တော့ သိပြီးသားပဲ။ သိရဲ့နဲ့ လောကမှာ မပြီးဘူး။ အသိဉာဏ်ကို ထော်လှန်ပြီး ဆွဲဆောင်တဲ့အရာတွေက ရှိသေးတယ်။ လူတွေဟာ လူတွေပဲဖျူး။ လူတစ်ယောက်ယောက်က ထူးထူးချွန်ချွန်ဘုရားဖြစ်နိုင်တော့လည်း လုအများဟာ လုပဲ ဖြစ်ကျန်ရစ်မှာပဲ။ အဲဒါတော့ လုအများဟာ အမဓာတ်၊ အပိုဓာတ် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှုဆိုတဲ့ အမှုကို မရှောင်နိုင်ကြဘူး၊ အချွေးရောက်ရင် ကာမတာဏှာ မှုပဲချင်တဲ့ ချင်ခြင်းဟာ ပေါ်လာတာပဲ။ ဒီလိုပေါ်လာတဲ့ သဘောကြောင့် လူလားမြောက်တဲ့အချွေးလို့ ခေါ်တာကိုး။ လူလားမြောက်မြောက်ချင်း အိမ်ထောင်သားမွေး ပြုချင်ကြတာပဲ။ အိမ်ထောင်သားမွေး အလုပ်ဆိုတာ ကိုက တရားမှန်ကြီးဖြစ်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အိမ်ထောင်သားမွေးမှုဟာ လုံလောကကြီး ဆက်လက် အသက်ရှည်ဖို့ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ သဘာဝဓမ္မတစ်ခုဖြစ်လို့ပေါ့။

“အချွေးရောက်လို့ အိမ်ထောင်သားမွေးမပြုတော့ ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ တက္ကာချင်ခြင်းကို တစ်နေရာရာမှာ ဖြေတာပဲ။ အဲဒါတစ်နေရာဟာ ဖာအိမ်ကြီးဖြစ်တယ်။ ဒီလိုကြောက်စရာကောင်းပြီး ဘားဥပဒ် ထူထပ်တဲ့နေရာမှာ ချင်ခြင်းအာသာ မဖြေကြရအောင် အချွေးရောက်လာလို့ ထိန်းနိုင်ချိန်င်ရင် အိမ်ထောင်ပြုဖို့ကို အားပေးရမယ်။ လင်ရယ်၊ မယားရယ် ဖြစ်လာပြန်တော့ မယားကို အိမ်မှာထားပြီး အပျော်အပါး တခြားသွားလိုက်သူတွေ ရှိသေးတယ်။ အဲဒါမှာလည်း အကြောင်းအမျိုးမျိုးပဲ ရှိတယ်။ လူတွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်ဟာ ပျက်ပြားနေတယ်။ လောကကြီးမှာ တက္ကာရာကသုခကို ခံစားဖို့ လူဖြစ်လာရတယ် လို့ ထင်နေကြတဲ့ အထင်မှားကို လူဖြစ်လို့ တက္ကာရသာသုခကို ခံစားရတယ်ဆိုတဲ့ အထင်မှန်နဲ့ ချော်ပြောင်းလဲပစ်လိုက်ရင် အပုံကြီးကောင်းသွားမယ်။ လူဖြစ်လို့ တက္ကာရာကသု ခံစားရတာဖြစ်တယ်လို့ သိနေရင် မလွှဲမရှောင်သာလို့ ခံစားရတယ်။ သွေးကတောင်းလို့ စိတ်ကတောင်းလို့ လိုလာရင် တကဗ်လိုတဲ့ အချိန်အခါမှာ ခံစားပါမယ်

လမ်းသစ်စာအပ်တိုက်

လို့ ဆုံးဖြတ်လိမ့်မယ်၊ တက္ကာရာကသုခကို ခံစားဖို့ လူဖြစ်လာရတယ် ထင်လို့ ထင်သူတို့အဖို့တော့ ဒီအလုပ်ကိုပဲ အမြှုတ်မဲ့တွေး၊ ဒီအလုပ်ကိုသာ အမိကထား၊ ဒီအလုပ်အောင်မြင်အောင် အမျိုးမျိုးကြီး၊ သွေးကမတောင်းတောင်းအောင်၊ စိတ်ကမတောင်းတောင်းအောင် သဘာဝမဟုတ်တဲ့ နည်းတွေနဲ့ လုပ်ကြတယ်။ လင်နဲ့မယား စည်းကမ်းမထားဘဲနှင့် များများကြီး၊ သွားလာကြတဲ့အတွက် အချိန်အတန်ကြောတော့ လင်ကမယားကို ပြီးစော်နဲ့၊ မယားကလင်ကို ပြီးစော်နဲ့၊ အပြန်အလုန်စက်ဆုပ်လာကြရေား။ ဒီတော့ ယောကျားလုပ်တဲ့သူက အပြင်ထွက်အပျော်အပါးရှာပါရေား။ အပြင်ထွက် အပျော်အပါးရှာပါရေား။ ရှာရမလားလို့ မယားကလည်း လင်ကို အပြင်တင်ရန်ရှား။ လင်ကလည်း ငါကို ချုပ်ချွေးလှပါကလားလို့ ဒေါပျူး။ နောက်ဆုံးကျုံရန်တစ်ဖြစ်တည်း ဖြစ်နေကြရေား။ ဒီတော့ လင်တော်မောင်က ဟာအိမ်မှာပဲ အချိန်ဖြုန်းရေား။ အဲဒါကတော့ လင့်အပြစ်ပဲ။ တချို့၊ မယားအပြစ်တွေ အများကြီး၊ ရှိသေးတယ်။ မယားဟာ လင်ယူပြီးရင် တကဗ်ယ့် အအိုကြီးဖြစ်သွားပြီး မပြုမပြင် ထင်သလို နေကြတယ်။ ကိုယ့်လင်ကို ကြည်လင်ဆွင်ပျော်အောင်၊ စိတ်ချမ်းမြောအောင် တစ်ကွက်မှ ဖန်တီးလို့မပေးသူး။ ပြီးတော့ ရှေးပညာရှိများ ဆုံးမခဲ့တဲ့ မယားကောင်းတို့မည်သည် အိပ်ရာဝင်မှာ ပြည့်တန်ဆာလို ကျင့်ရမယ်ဆိုတဲ့ စကားကို မလိုက်နာကြဘူး။ လင်များမှာ ငါက်ပျော်တဲ့နဲ့ ဆက်ဆံရသလိုပဲတဲ့”

“အလဲ ... ကိုညွှန်းမောင်၊ ဘယ်တုန်းက မိန်းမရဖူးလို့ ဒါတွေ သိနေရတာလဲ။ ကျူးပို့တို့တော့ ဒါလောက်မသိဘူး”

“ဟား ... ဟား ... သက်ကြီးစား သက်ငယ်ကြားဆိုတာလို့ မှတ်ထားရတာပေါ့ပျူး။ ဒီတော့ လင်များမှာ မကျေမန်ပဲ ဖြစ်တော့တာပဲ။ ပြီးတွေ့လာတာပဲ။ ဒီတော့ ဖာအိမ်သွားပြီး အပျော်မှုကို ရှာပြန်တာပေါ့။ ဒီတော့ လင်များမယားဆက်ဆံရေးမှာ လွှန်မှု၊ ပိုမှုကလည်း ဖာဆီကို ပို့တယ်။ ဆက်ဆံရေးအစစ်ကို မသိနားမလည်တာကလည်း

လမ်းသစ်စာအပ်တိုက်

အာအိမ်ကို ပို့တယ်။ ချေတာပြီး ထိန်းနိုင်သူ၏ ထိန်းပြီးမှ ကျင်လည်စွာ လိမ္မာစွာ ဆက်ဆံကြရင် အာအိမ်ကို ရောက်မှုနည်းလာမယ်။ ပြီးတော့ ရှိသေးတယ်။ လူတွေဟာ အပြောင်းအလွှာ အသစ်အဆန်းကြိုက်မှု ထူးပြာလာတယ်။ ဒီစိတ်ဓာတ်လည်း ပျောက်အောင်လုပ်ကြရမယ်။ အပြောင်းအလွှာ ကြိုက်တယ်ဆိုတာ လော်လိုခြင်းတစ်မျိုးပဲပျော်။ ဒါကို လည်း နှစ်ကြပို့လိုတယ်။ အပြောင်းအလွှာ ကြိုက်တဲ့စိတ်ကြောင့် လင်ရှိမယားကို အိမ်မှာထားခဲ့ပြီး တွေားမှာ ပျော်ပါးတာပဲ။ ဒါတွေကို အားလုံး ပပျောက်အောင်လုပ်မှ ကာလသားရောက်ဟာ ပျောက်မှာ”

“ ညွှန်းမောင်သည် တွေ့၍နေလေ၏။ သူပြောခဲ့သူ၏ကို ပြန်လှန် စဉ်းစား၏။ ထွေန်းမြင့်လည်း ညွှန်းမောင်ကိုကြည့်ပြီး ပြီးနေ၏။ နေက် သူက ဆက်ပြန်၏။

“ဟုတ်ပါပြီ။ ကာလသားရောက် တိုက်ဖျက်ရေးကို ဆေးကုတဲ့ ဘက်ကနေ ကြည့်ရှုနဲ့မပြီးဘူး။ လူစိတ်ပြုပြင်ရေးဘက်၊ လူကိုယ်ကာယ ပြပြင်ရေးဘက်၊ လူတို့နေမှုစနစ် ပြပြင်ရေးဘက်၊ တိုင်းပြည်တည်ထောင် မှ ပြပြင်ရေးဘက် စတဲ့ လေးဖက်လေးတန်ကနေပြီး ကြည့်မှ အမှန် ရောက်မယ်။ တိုက်ဖျက်ရေး အောင်မြင်မယ်။ ကျေပ်အကြိုက်တော့ မြန်မာပြည်မှာ မိန့်းမရွင်များကို ပြည့်တန်ဆာခွဲနှင့်ကောက်၊ သုတိုကို ရပ်ကွက်သီးသန့်ပေး၊ ဆေးဆရာဝန်နဲ့ အမြဲစစ်ဆေးပြီး ရောက်ရှိရင် ချက်ချင်းကု၊ ရောက်ရှိသူကို လိုင်စင်သိမ်းပစ်၊ လိုင်စင်မယူတဲ့ မိန့်းမရွင် တွေ မိန့်းမထိန်းတွေကို ရဲရဲရဲ့ မှုန်းမှုန်းကြအောင် သုတ်သုင်ပစ်၊ အဲဒီလိုဆိုရင် အများကြီး ဆစ်ဖလစ်ရန် အေးသွားမယ်။

“ပြီးတော့ လူတွေရဲ့ ညွှန်ပတ်မှုရှိသေးတယ် ကိုထွန်းမြင့်ရဲ့။ ရောက်ရှိတဲ့မိန်းမက သူ့မှာရောက်ရှိတာ ဖုံးထားတယ်။ သန့်ရှင်းတဲ့ ယောက်ဗျားကို လက်ခံလိုက်တာပဲ။ ဒီတော့ သန့်ရှင်းတဲ့ ယောက်ဗျားမှာ ရောက်ရတော့တာပဲ။ တစ်ခါ သန့်ရှင်းတဲ့ မိန့်းမဆောက်ရှိ ရောက်နဲ့ ယောက်ဗျားကဲ သွားတာပဲ။ ရှောင်ကို မရှောင်သွား။ ကိုယ့်မှာ ရောက်ရှိရင်

လမ်းသစ်စာနှုပ်တိုက်

ကိုယ့်ရည်းစားကိုဖြစ်စေ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မသွားလာပါဘူးလို့ ယောက်ဗျား တိုင်း သန့်ဗြာန်ချုမယ်ဆိုရင် ဒီရောက်ဟာ ဒီလောက် မပြန်ပွားနိုင်ဘူး စင်ဗျား။ မိန့်းမတွေကလည်း ကိုယ့်မှာ ရောက်ရှိရင်ဖြစ်စေ လက်မခံဘူးလို့ သန့်ဗြာန်ချုရင် ဒီရောက်ဟာ ဆုတ် ယုတ်ဖို့ရှိတယ်။ အယုတ်ဆုံးလူတွေကတော့ ရောက်ရှိလျက်နဲ့ သန့်ရှင်းတဲ့ မိန့်းမနဲ့ အပျို့ကိုဆက်ဆံတဲ့ လင်နဲ့ လူပျို့တို့ဖြစ်တယ်”

“ စင်ဗျားဟာ တစ်ခုခက်တာရှိတယ်။ ကာမရှုက်ချမ်းသာကို ပေးပြီး စီးပွားရာတဲ့ မိန့်းမတွေဟာ ရောက်ရှိပေမယ့် ဖုံးရမှာပဲ။ ရောက်ရှိတယ်ဆိုရင် လာဘ်တိတ်မှာမို့ လုံနိုင်သူ၏ ရုပ်အောင်ဖုံးရမှာပဲ။ ဒီတော့ မနေနိုင် မထိုင်နိုင်အောင် မွတ်သိပ်လို့ သွားတဲ့လူများဟာ ကြိုတင်ပြီး ကာကွယ်ရမယ်။ ဆရာဝန်တွေဆီမှာ ဘယ်လိုကာကွယ်ရင် အကောင်းဆုံးလိုတာ မေးပြီး ကာကွယ်ရမယ်။ ပြည့်တန်ဆာမတွေကို အတိ အလင်း အစိုးရက အသီအမှတ်ပြုပြီး ကာကွယ်ရေးတွေကို ဘိုင်လောထုတ်ပြီး ညွှန်းကြားထားရင် ဒီရောက်ဟာ အများကြီး ဤမြှစ်သွားမယ်။ ကျေပ်တို့ တစ်ခါတုန်းက ပြောဖုံးတဲ့ အလင်းစာတ်ဟာ မကောင်းမှုကို ပပျောက်စေတယ်ဆိုတဲ့ စကားဟာ ဒီနေရာမှာ အများကြီး အသုံးဝင် တယ်။ အစိုးရ အသီအမှတ်ပြုခြင်းဆုံးတဲ့ အလင်းစာတ်ပေးခြင်း၊ တစ်နည်းအားဖြင့်တော့ မှောင်ထဲမှာဖြစ်နေတဲ့ ပြည့်တန်ဆာကိစ္စကို အလင်းရောင်ထဲ ဆွဲထုတ်ခြင်းကြောင့် ကာလသားရောက်ဟာ အများကြီး ခေါင်းပါး သွားလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“ ဟုတ်တယ်၊ ဒီလိုဖြစ်မြောက်သွားအောင် ကျေပ်တို့ ကြီးစားကြမယ်။ ပြည့်တန်ဆာမည်းရေး နည်းသွားအောင် လုပ်ကြမယ်။ ပြည့်တန်ဆာမဖြစ်အောင် မိန့်းကလေးတွေကို ဖျက်ဆီးဖြားယောင်းတဲ့ လူတွေကို နှစ်နှင့်ရမယ်။ ဒီလိုလူတွေရဲ့ ဖျက်ဆီးဖြားယောင်းပုံတွေကို မသိနားမလည်းတဲ့ မိန့်းကလေးတွေကို သိအောင်လုပ်ပေးရမယ်။ မိန့်းမပျို့တွေကို အပျော်ကြပြီး ဖျက်ဆီးသွားသူ့လူတွေကို ကွပ်မျှက်ရမယ်။ ဥပမာ

လမ်းသစ်စာနှုပ်တိုက်

ဗျာ။ အပျို့ရည်ဖျက်ပြီး ပစ်သွားတဲ့ရည်းစားကို တရားချွဲပြီး လင်အဖြစ် ရောက်အောင် ယူနိုင်ရမယ်။ မိန့်မတွေဟာ သူတို့ရဲ့ အပျို့စင်ရှုဏ်ကို လုလုခြေထိန်းနိုင်အောင် စာရေးဆရာတို့၊ ရုပ်ရင်ဒါရိုက်တာတို့က သင်ပေးရမယ်”

“ဟား... ဟား... ငင်ဗျားက ကျျှုပ်ကို စောင်းတာလား။ ကျျှုပ်တို့ လည်း ကြီးစားရေးပါမယ်ဗျာ။ ငင်ဗျားပြောတာတွေလည်း အရေးကြီး ပါရဲ့။ ဒါထက် အရေးကြီးတာက ရှိသေးတယ်။ ဘာလဲဆိုတော့ အခု လောကသောက ကြီးနိုင်ငယ်ညှိုးဆဲ၊ ချမ်းသာရင် ဆင်းရဲသူကို ညှိုးဆဲတဲ့ သဘောပဲ။ ဒီသဘောပဲပေါ်အောင် လက်ရှိ အရင်းရှင် စနစ်ကို အမြစ်ကတော်လှန်ပြီး ဘုံစနစ် တည်ထောင်ရမယ်။ ပြည့်တန် ဆာဖြစ်တဲ့ မိန့်မတစ်ရာမှာ ကိုးဆယ်ဟာ ဆင်းရဲလှုပြစ်တာပဲ။ ဆင်းရဲ တော့ ငွော့ဖြားယောင်းရင် ပါ။ ပိုက်ဆုံးရှိသူက ဆင်းရဲသူကို ငွောပေးပြီး ဖြားယောင်း။ အပျို့ရည်ကိုဖျက်။ ဦးငွော့တော့ ပစ်ထားခဲ့ရော့။ ဒီအတွင်း အလုပ်အကိုင်ကလည်း ကောင်းကောင်းမရနိုင်၊ နောက်ဆုံး ဖာဖြစ်ရတာပဲ။ နှင့်တို့တစ်တွေကို အလုပ်အကိုင် ကောင်းကောင်းပေးထားမယ်။ ဖာမလုပ်ကြနဲ့ဆုံးရင် တစ်ရာမှာ ကိုးဆယ်ဟာ သူတို့အလုပ် ကို စွန့်လာကြမှာပဲ။ ဝါသနာကြီးလွန်းလို့ လုပ်တဲ့သူဟာ အင်မတန် နည်းပါတယ်။ ပိုက်ဆုံးတဲ့သူရဲ့ သားသမီးကို အဝတ်အစားပေး ဖြားယောင်းခေါ်လာပြီး ပြည့်တန်ဆာ လုပ်နိုင်းတာများ ကြားဖူးသာလား။ ဒီတော့ ပြည့်တန်ဆာဖြစ်ရခြင်းရဲ့ အရင်းအမြစ်က ဆင်းရဲမှု၊ ဆင်းရဲမှု အရင်းအမြစ်က အရင်းရှင်စနစ်။ ဒီစနစ်ကိုဖျက်ပြီး ဘုံစနစ်တည်ထောင်မှ ပြီးမယ့် အရေးတော်ပုံကြီးပါ ကိုညွှန်းမောင်ရာ”

“ငင်ဗျားကတော့ လာပြန်ပြီး တစ်ခါလာ ဘုံစနစ်၊ ဘုံဝါဒရွှေးပဲ။ လက်ငင်းလုပ်ဖို့ စဉ်းစားပါ။ ကျျှုပ်နဲ့ ငင်ဗျားတော့ အတူတူလုပ်လို့ မရပါဘူး။ ငင်ဗျား ဘုံဝါဒကိုသာပောနေ၊ ဘုံဝါဒပောနေတုန်း ဆစ် ဖလစ်ရောက်၊ ကာလသားရောက်က ကျျှုပ်တို့အမျိုးကို တစ်မျိုးလုံး

လမ်းသစ်အုပ်တို့က်

မြို့မြို့ပြီး ဒီတော့ ငင်ဗျားတို့ ခင်ဗျားတို့ရစ်။ ကျျှုပ်တော့ လက်ငင်း ပြစ်နိုင်တဲ့ ခုန်ကပြောတဲ့နည်းတွေနဲ့ ဒီရေရာကိုကို တိုက်ဖျက်မယ်။ မဆင်းရဲတဲ့နဲ့ အလုပ်ပင်ပင်ပန်းပန်း မလုပ်ချင်လို့ ဖာဖြစ်တဲ့သူတွေ၊ ပုဂ္ဂက်လွန်းလို့ မြင်းလောင်းသန်လို့ ဖာဖြစ်တဲ့လူတွေကို ဘယ်လိုလုပ် မလဲ။ မိတ်ကိုက ရွှေနောက်ကို လိုက်ပြီးတဲ့ဟာတွေ ဘယ်ထားမလဲ”

“ဟား... ဟား... ကဲ့ကဲ့ ငင်ဗျားမနေပါနဲ့တော့ဖြား။ ကျျှုပ်တို့ အလင်းဥာဏ်ပေါက်သလို လုပ်ကြတာပေါ့။ ငင်ဗျားလည်း တကဗုံး စေတနာရှိုးနဲ့ လုပ်မှာပဲ။ ကျျှုပ်လည်း စေတနာရှိုးနဲ့ လုပ်ချင်လို့ ပြောတယ်ဆိုတာ ငင်ဗျား ယုံရဲ့မဟုတ်လား။ စေတနာရှိုးကြရင် တစ်နေ့ ကျေတော့ ပေါင်းမိမှာပဲ။ ဒီတော့ ငင်ဗျားအမြင်အတိုင်း လုပ်ပါ”

ကောင်းပြီး ညွှန်းမောင်ကား စေတနာရှိုးဖြင့် ကာလသားရောက်ကို တိုက်ဖျက်တော့မည်။ ညွှန်းမောင်သည် ငင်တွေးအား အားတက်သရော ချုစ်ခဲ့၏။ ထိုစဉ်က အချုစ်၏ အရှိန်မျိုး၊ အချုစ်၏ အားမျိုး၊ အတိုင်းပင် ကာလသားရောက်တိုက်ဖျက်ရေးကို ချုစ်မိလေပြီ။ မည်သို့ တိုက်ဖျက်မည်ကို အပြန်ပြန် အလုန်လှန် တွေးမတော်၏။ ဆွေးနွေး၏။ လေ့လာ၏။ တွေးတိုင်း။ ဆွေးနွေးတိုင်း။ လေ့အလုပ်အောင်မြင်မည်ဟု ယုံကြည်မိလေ၏။ ညွှန်းမောင်သည် တောင်ကြီးတစ်လုံးကို တည်မြို့ပြန်ပြီး ကာလသားရောက်တိုက်ရေး၌ အောင်မြင်မည်ဟုသော မျှော်လင့်ချက်တောင်ကြီး ဖြစ်သတည်း။

ညွှန်းမောင်သည် ရောက်ရှင်းရှင်းလင်းလင်းပေါ်ရှိ၍ ဆေးရဲမှု ဆင်းပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အလုပ်နှစ်ခုကို ချက်ချင်းလုပ်လေသည်။ နေ့ခေါ်တွင် ပင်စင်စား မြန်မာဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦးနှင့် သွားတွေ့၍

လမ်းသစ်အုပ်တို့က်

ကာလသားရောဂါ တိုက်ဖျက်ရေးကို အွေးနွေးလေသည်။ ထိုဆရာဝန်ကြီးသည် ညွှန်မောင် ပြောပြသည်များကို နားထောင်နေသည်ထက်သူတင်မြင်ချက်၊ သူ့အကြောင်းအစဉ်များကို ပြောပြသည်တွင် ပို၍အားသန်သည်။ ဆရာဝန်ကြီးသည် ကာလသားရောဂါ တိုက်ဖျက်ရေးတွင် များစွာ ဖိတ်အားထက်သန်ပြီး အလုပ်ကို လုပ်မည်ဟု အာမခံလိုက်သည်။ ထိုပြင် မနက်ဖြန့်တွင် သတင်းစာတို့၏ ကာလသားရောဂါ တိုက်ဖျက်ရေးအသင်း တည်ထောင်ရန် နှီးဆော်စာကို ငှုံး၏ နာမည်ဖြင့်ပင် ရေးမည်ဟု ထပ်၍ အာမခံလိုက်၏။

ညွှန်မောင်သည် တစ်နေ့လုံး ပျော်၍နေလေသည်။ သူ့လုပ်ငန်းအတွက် အားတက်နေသည်။ ထိုနေ့အထိ၊ သူများအရေးတွေ အတော်လုပ်ပြီးပြီ။ ကိုယ်ရေးကိုလုပ်ရန် ကျော်နေသည်။ သူသည် သူနာပြုဆရာမကလေးများ နေထိုင်ရာ အဆောင်ရိပ်သာသို့ ညနေစောင်းတွင် သွားလေသည်။ မနက်က ဆေးရုံမှုအဆင်းတွင် အဖြူနှင့် ချိန်းထားခဲ့ပြီး ဖြစ်လေသည်။

ညွှန်မောင်သည် ညုံးခန်းတွင်းသို့ ဝင်မထိုင်။ လျေကားဝေးတွင် သာ ရပ်နေလေသည်။ ဒရဝမ်သည် အဖြူကိုခေါ်ရန် တက်သွားပြီ။ တောက်ပြောင်သော လျေကားလက်ရမ်းများသည် လည်းကောင်း၊ တောက်ပြောင်သော ကြေးအိုးကြေးများနှင့် စိမ့်းလန်းသော ပန်းပင်များသည်လည်းကောင်း၊ နံရံရှိမြင်ကွင်းလှသော အရပ်ကားများသည်လည်းကောင်း၊ ရှေ့တည်တည်ရှိ ခမ်းနားသပ်ရပ်သော စစ္စတာတို့၏ အစားသေခန်းသည်လည်းကောင်း ညွှန်မောင်၏ မျက်စိကို မစွဲနိုင်ကြကုန်။ ညွှန်မောင်၏ မျက်စိသည် လျေကားပေါ်သို့သာ စိုက်စိုက်နှင့် စုံနှင့်နေလေသည်။ မကြာမီ ကတ္တိပါစီနှပ်သံကလေးကို ကြားရသည်။ “ဒုံးအဖြူဆင်းမလာသေးဘူး။ နှီးပြင်ဆရာမကတွေ ဆင်းလာတယ် ထင်တယ်။ အဖြူကလေးကတော့ ကပြားမို့ ဖိန်ပံ့ဟာ တဒေါက်ဒေါက်နေမယ်။ ဟင်းဟုတ်တယ်။ မြန်မာဆရာမကလေးပဲ။ တယ်လုပါကလား။

လမ်းသစ်စာရုံးတိုက်

ဒုံးအဖြူနှင့် တူလိုက်တာ ဟယ်” ညွှန်မောင်၏ ဦးနောက်သည်စက်ရပ်သွားလေ၏။ ညွှန်မောင်သည် ရုတ်တရက် တွေးလည်းမတွေးနိုင်။ စကားလည်း မပြောနိုင်။ ပြုးကြောင်သော မျက်စိပြင်း ကြည့်ရှုမှတစ်ပါး သာမျှမလုပ်နိုင်။ သူ့ရှေ့သို့ ဒေါင်းမကလေးဟန်ဖြင့် ဆင်းလာသူကား အဖြူပင်ဖြစ်သည်။

သူနာပြုယူနိုင်းဖြင့် မြင်ရသော အဖြူနှင့် ယခု မြန်မာအဝတ်အစားနှင့် မြင်ရသောအဖြူများ များစွာ ကွာခြားနေလေသည်။ ရှေးက အဖြူများတုထဲသော အဝတ်ဖြူးကြောင့် ရှင်းသောကိုယ်လုံး မထင်ပေါ်။ အနက်ကျောခံလျက် အနိုအပြာ ပန်းများခြုံထားသော ပိုးတွန်းလုံချည်သည် နဲ့နောင်းကျောရှင်းသည် ကိုယ်လုံးကို ဖော်ပေးလိုက်သည်။ ဝါဝင်းသည်အသားကို ထင်လင်းစေလေသည်။ အထူးမပြုပြင်ရာ့က ကောက်လိမ်း၍နေသော ဆံယဉ်း၊ မဟာနုံးနှင့် နောက်တွဲဆံထဲးမှာ မျက်နာ၏ အလုကို မကိုင်ဆောင်းပေးလိုက်သည်။ အဖြူက ပြုးလိုက်တော့မှ ညွှန်မောင် ပြန်ပြီးရန် သတိရတော့၏။ ညွှန်မောင်သည် တွေးနိုင်တော့၏။ “တကယ့် မြန်မာမကလေးပဲ၊ ငါ သိပ်ချို့တာပဲ” ထိုသို့တွေးလျက် တအောင့်လောက်ကြာအောင် ကြောင်၍ကြည့်နေပြီးမှ စကားပြောနိုင်တော့၏။

“အဖြူဟာ ခုလုံးဆိုတော့ တကယ့် မြန်မာမကလေးပဲနော်”

“ဒုံးအမေတ်စောက်လုံးက မြန်မာပဲပဲ။ ပြီးတော့ မြန်မာပြည်မှာမျှေး၊ မြန်မာပြည်မှာကြီး၊ မြန်မာပြည်မှာ ပညာသင်၊ မြန်မာပြည်မှာပဲ အလုပ်လုပ်ဆိုတော့ မြန်မာမဖြစ်ရင် ဘာဖြစ်စေချင်သေးသလဲ မောင်”

“မြန်မာပဲ ဖြစ်စေချင်တယ်။ ပြီးတော့ အင်း ...”

“ကြည့်ပါဉိုး၊ မျက်နှာကြီးကလည်း စပ်ပြီးပြီးနဲ့”

အဖြူသည် ထိုသို့ပြောပြီး ညွှန်မောင်ကို လွှာထုတ်၍ မျက်စိမိတ်ပြကာ နောက်လိုက်၏။

“ပြီးတော့ ညွှန်မောင်ရဲ့ အချို့ဆုံးလည်း ဖြစ်စေချင်တယ်”

လမ်းသစ်စာရုံးတိုက်

“လာ လာ သွားကြနိုင်း။ ဒီလောကားအဆင်းဟာ ဒီစကားတွေ ပြောရမယ့် နေရာမဟုတ်ဘူး”

ထိန့်တွင် သူတို့သည် ရပ်ရှင်သွားကြည့်ကြ၏။ သူတို့သည် ရပ်ရှင်ရုတွင် ရပ်ရှင်ကားကို ကရထား၍ ကြည့်ကြသည်မဟုတ်။ ညျှန် မောင်သည် အဖြူ။ မျက်နှာ၊ အဖြူ၊ ကိုယ်လုံးတို့ကိုသာ ကြည့်၏။ အဖြူ။ သည် ညျှန်မောင်၏ မျက်နှာ၊ ညျှန်မောင်၏ ကိုယ်လုံးကိုသာ ကြည့်၏။ သူတို့သည် ရပ်ရှင်ကားထဲမှ တေားသံကို နားထောင်ကြသည်မဟုတ်။ သူတို့သည် အသည်းနှင့်မှ သီဆိုနေသော ချုစ်တေားသံကိုသာ နာခံ နေကြသည်။

ညျှန်မောင်၏ စိတ်တွင် အဖြူကို မြန်မာမကလေးအသွင် မြင် လိုက်ရသည် အချိန်ကစ၍ ထူးခြားသော ပြောင်းလဲချက်သည် ပေါ်ပေါက်လာ၏။ ကပြားမကလေး အဖြူကို အပျော်ချုစ်ချုစ်၍ ဖြစ်နိုင်ခဲ့သေးသည်။ သူကလည်း ကလက်၊ ကိုယ်ကလည်း ကလက် သဘောထားနိုင်သည်။ ယခု မြန်မာမကလေးလို အဖြူကိုကား အပျော်ချုစ်မချုစ်နိုင်။ အပျော်ချုစ်ဖြင့် မချုစ်ရဲ့။ သူကလည်း ကလက်၊ ကိုယ်ကလည်း ကလက်ဟု သဘောမထားနိုင်။ အတည်ချုစ်ဖြင့်သာ ချုစ်၍ဖြစ်လေ တော့မည်။ အဖြူသည် ထိအပြောင်းအလွှဲကို ရိုပ်မိသည် မရိုပ်မိသည်ကို မပြောနိုင်။ ယနေ့ ညျှန်မောင်က ချုစ်သည်ဟု ပြောလိုက်သောအခါ အဖြူကလည်း မောင့်လိုပါပဲဟု ဖြောလိုက်လေသည်။

ထိသို့ဖြင့် နောက်ရက် နောက်အပတ်များတွင် ညျှန်မောင်တို့ သည် ရပ်ရှင် အကြိုမြတ်မြတ်ကြည့်ကြ၏။ တစ်ယောက်အနီး တစ်ယောက်ကပ်နေခြင်းတည်းဟုသော အကြောင်းကြောင့် ကြည့်လင်ပျော်ဆွင်ကြ၏။ စကားထွေရာကို ပြောလျှက် နှစ်သိမ့်ကြ၏။ ညျှန်မောင်ပြောသော စကားစုတို့တွင် ကာလသားရောဂါ တိုက်ဖျက်ရေးစကားများ ပါလေ သည်။ တိုက်ဖျက်ရေးအသင်း တည်ထောင်ပြီးကြောင်း၊ သတင်းစာများက ရိုင်းဝင်း ရေးသားနေကြကြောင်း၊ အသင်းဝင်လုကြီးများအကြောင်း၊

လမ်းသစ်စာအပ်တိုက်

သူ စက္ကရီထောရိလုပ်သဖြင့် အလုပ်များကြောင်းတို့ ဖြစ်လေသည်။ အဖြူသည် ထိစကားကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် နားထောင်သည်။ ညျှန်မောင်ကို အားပေး၏။ သူလည်း တတ်နိုင်သောဘက်မှ ကူညီရန် ဝန်ခံလေသည်။

ညျှန်မောင်သည် ရပ်ရှင်အတူကြည့်ရဲ့၊ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကပ်ထိုင်ရရဲ့၊ စကားအတူပြောပြီး နေရာဖြင့် မကျေနှပ်နိုင်တော့သည်ကတစ်ကြောင်း၊ မိတ်ဆွေများက တိုက်တွန်းကြသည်ကတစ်ကြောင်း၊ အဖြူ၏အချိစိုက် ယဉ်သည်ကတစ်ကြောင်း၊ အကြောင်းကြောင်းတို့ကြောင့် အဖြူနှင့် လေည်းခံ ကားစီးထွက်ရန် စီမံလေ၏။

သူတို့ကားသည် အင်းလျားကန်တစ်လျောက်တွင် မောင်းလာပြီး နောက် ခုနှစ်မြိုင်ထောင့်တွင် ထိုးရပ်လိုက်လေ၏။ ထိုလေကား သိတ် ကျေတ်လဖြစ်သဖြင့် အထူးသာယာသာလ ဖြစ်ပေသည်။ လမင်းသည် မြှေတိမ်ကင်းစင်သော ကောင်းကင်မှ ထွန်းပလိုက်လေရာ လောက်စာတ် တစ်ခုလုံးသည် မြေရောင်ဖြင့် ဝင်းနေသည်။

“လာ အဖြူ၊ အောက်သွားထိုင်ရအောင်၊ သန့်ရှင်းတဲ့ လေကလေးလည်း ရှုရအောင်။ ဆေးနဲ့လျောင်နေတဲ့ ဆေးရဲ့ကလေတွေကိုလည်း ထုတ်ပစ်ရအောင်”

“ကြောက်စရာကြီး မောင်ရယ်၊ လူဆိုးသူဆိုးတွေ လာမှုဖြင့်”

“အို... ဒီနေရာဟာ လူဆိုးသူဆိုးတွေ မလာပါဘူး။ လူကြီးလူကောင်း သမီးရည်းစား ဇနီးရည်းစား ဇနီးမောင်နှင့်တွေ လာတဲ့နေရာပါ၊ ထ”

ညျှန်မောင်သည် သင်ဖြူးငယ်ကလေးကို ဆွဲယူရှုထွက်၏။ အဖြူသည် ညျှန်မောင်၏ ပခုံးတွင် လက်တစ်ဖက်တင်၍ လိုက်၏။ မြက်ပင်ရည်ကြီးများနှင့် အင်းလျားရေစပ်ကြားတွင် ထိုင်ကြ၏။

“ကြည့်စမ်း၊ ရေပြင်ပေါ်မှာ အရိုပ်ထင်နေတဲ့ လမင်းကြီးဟာ သာယ်လောက်လှသလဲ” ဟု ညျှန်မောင်ကမေးရာ အဖြူက ညျှန်မောင်ကို မောက်ပြီး၍ ပြီး၍ ကြည့်ပြီး -

လမ်းသစ်စာအပ်တိုက်

“အို... မောင်မျက်လုံးမှာ အရိပ်ပေါ်နေတဲ့ လမင်းကြီးက သာလို လုပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်၏။

ညွှန်မောင်သည် ပိတိဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ဖိမ့်ဖိမ့်တုန်သွားပြီး အဖြူကို ပက်ကာ နမ်းလိုက်လေ၏။

“အို... ချစ်လိုက်တာ”

“အဖြူ အစက မသိပါဘူးတဲ့ မောင်”

ညွှန်မောင်သည် ရှူးတစ်လုမ်းတက်မည် ရှိသောအခါ အဖြူ သည် ဆတ်ခနဲ ညွှန်မောင်လက်မောင်းတွင် တင်ထားသော ခေါင်းကို ထောင်ပြီး -

“အို... ဒါတော့မရဘူး။ ဒီဟာက လက်ထပ်ပြီးမှ လုပ်ရမယ့် အရာပါ မောင်” ဟု ပြောလိုက်၏။

“အချစ်က ရင့်သထက် ရင့်လာလို့ မစောင့်နိုင်တော့ဘူး အဖြူ”

“အို... ဒီလိုဆိုရင် မကောင်းဘူး။ မလုပ်ပါနဲ့ အဖြူစိတ်ဆိုးမှာ။ ဖယ်ပါ မောင်ရယ်။ အဖြူ စိတ်ဆိုးတော့မယ်နော်။ အဖြူကို တကယ် ချစ်ရင် ဒီလိုမလုပ်နဲ့”

ညွှန်မောင်က မချိတဲ့ပြီးပြီး “ချစ်တော့ ချစ်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့” ဟု ပြောပြီး ထပ်မံကြိုးစားပြန်လေရာ အဖြူသည် ထိုင်ရာမှ ထဲလော်၏။ ညွှန်မောင်လည်း ဒုံးထောက်ကာ အဖြူလက်ကို ခွဲထား၏။

“မောင် ဒီလိုဆိုရင် လက်ထပ်ကြနို့”

“လက်ထပ်မယ်လေ၊ အဖြူစာမေးပွဲမပြီးသေးလို့ စောင့်နေတာ”

“ပြီးတော့မှာပဲ”

“မောင်နဲ့အဖြူ လက်ထပ်ရင် အဖြူ အလုပ်ပြုတ်မှာကို တွေးထားရဲ့လား”

“တွေးထားသားပဲ။ အလုပ်ပြုတ်တာ ဘာအရေးကြီးသလဲ”

“နှို... မောင်က အခု ဘာအလုပ်မှ မရှိသေးတော့ ခက်သေးတယ် ထင်တယ်”

“အို... လက်ထပ်ပြီးမှ ရှာမှာပေါ့။ ဒီအတွင်း ထမင်း မင်္ဂလာနိုင် ပါဘူး”

ညွှန်မောင်သည် ဆောင်ကြောင့်ထိုင်ပြန်၏။ အဖြူလည်း ညွှန်မောင်ဘေးတွင် ဝင်၍၍ ထိုင်ပြန်၏။

“ဟိုကိစ္စကို မောင် လုံးပန်းနေလို့ အလုပ်မရနိုင်သေးရင် မခက်ဘူးလား”

“အို... ဘာခက်စရာရှိသလဲ။ အဖြူ အပြင်မှာ သူမှာပြုဆရာမ အဖြစ်နဲ့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဆိုင်ဖွင့်ထားမှာပေါ့”

“တကယ်၊ အဟုတ်လား။ ဒီလိုတော့ သဘောမတူနိုင်ဘူး။ ကိုယ့်မိန်းမဟာ သူများတွေဆီသွားပြီး သူမှာပြုလုပ်တာ မကြည့်နိုင်မကြိုက်နိုင်ဘူး”

“အို... ဒါတော့ ကိုယ်ကောင်းရင် ခေါင်းသာယ်မှမရွှေ့ဘူး မဟုတ်လားမောင်၊ အဲလေ... ဒီအလုပ်ကို မကြိုက်ရင် ဆိုင်တွေမှာဖြစ်စေ၊ စာရေးအလုပ် ရှာလုပ်မယ်။ အဖြူဟာ ရုပ်လည်းချောတယ်၊ စာလည်း တတ်တယ်။ အဖြူက ငွေရှာ၊ မောင်က မောင်လုပ်ချင်တဲ့ ကာလသားရောက်ကိစ္စကို လုပ်ပေါ့။ အဖြူမှာတောင် ကုသိုလ်ရညီးမယ်”

ညွှန်မောင်သည် ကုသိုလ်ဆိုသော စကားကြောင့် တစ်စုံတစ်ရာကို အမှတ်ရလာ၏။ ထိုရင်တွင်းမှ ပေါ်လာသောကိစ္စကို မေးလို၏။ သို့သော် မေးရမှာ သနားသလိုလိုဖြစ်လာ၏။ နောက် စွဲတ်မှုတ်ကာ မေးလိုက်၏။

“နှို... မောင်က ဗုဒ္ဓဘာသာ၊ အဖြူက ခရစ်ယာနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဒါတော့ အဖြူက ဗုဒ္ဓဘာသာအဖြစ်ကို ပြောင်းရမှာပေါ့” ဟု မဆိုင်းမတဲ့ အထစ်အငော့မရှိဘဲ ပြောလိုက်၏။ ညွှန်မောင် အဲ အားသင့်သွား၏။

“တကယ်”

“တကယ်မှ တကယ်ပေါ့ မောင်”

“ဘာလို့လ”

“ဘာလို့မှ မဟုတ်ဘူး။ မောင်ကို ချုပ်မြို့ဟာကို”

ထိုစကားသည် ညွှန်မောင်၏ မေးချွန်းများကို ဆီးပြီး ဆိုလိုက်ပြီ။ ညွှန်မောင်၏ စိတ်သည် အဖြားအဖြား အသွယ်သွယ် စီးဆင်းနေလေရာ ထိုစကားကြောင့် တစ်စုတစ်သွယ်တည်း ဒေလဟော စီးဆင်းသွားလေပြီ။ ထိုတစ်သွယ်တည်း စီးဆင်းရာ စိတ်ရေးကား အဖြူ။ ကို လက်ထပ်မည်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်ပင် ဖြစ်သတည်။

၁၂

အဖြူ။ ကို ညွှန်မောင် လက်ထပ်ယူသောအချိန်ကား ညွှန်မောင် ဆေးရုံမှ ဆင်းပြီးနောက် ခြောက်လကြာသောအချိန် ဖြစ်လေသည်။ ခင်ထွေးက မချုပ်နိုင်ဟု ပြန်ပြောပြီးနောက် တစ်နှစ်ကြာသောအချိန် ဖြစ်လေသည်။ ဦးဘဆင်၏ အလုပ်ကို ဝင်လုပ်ပြီးနောက် နှစ်နှစ်ကြာသောအချိန် ဖြစ်လေသည်။ ယခုအချိန်တွင် ခင်ထွေးသည် ညွှန်မောင်တစ်ယောက် ဤလောကတွင် ရှိသေးသည်ကို မေ့နေပြီလား မဆိုနိုင်ပေ။

လက်မထပ်ခင် ညွှန်မောင်သည် သွေးထုတ်ကာ သွေးစမ်းစေ၏။ သွေးကား ကောင်းလေပြီ။ သို့သော် ဆရာဝန်က -

“သွေးဆိုတာ တစ်ခါစမ်းရုံနဲ့ မသိသာဘူး။ ဆစ်ဖလစ်ပိုးဟာ ခု သေကုန်လို့ သွေးသန့်စင်နေတာတော့ ဟုတ်ပြီ။ အကြွင်းအကျိန်ပုန်းအောင်းနေတဲ့ ပိုးရှိတတ်တယ်။ အဲဒါတွေက ပြန်ထလာတတ်တယ်။ ခြောက်လကြာရင် သွေးထပ်စမ်း။ စင်ကြယ်ပြီဆိုမှ လက်ထပ်ဖို့ကောင်းတယ်” ဟု အကြံပေးလေ၏။

သို့သော် ညွှန်မောင်တို့ကား မစောင့်နိုင်တော့ပြီ။ ညွှန်မောင်တို့ သည် ရုံးသို့သွား၍ လက်ထပ်ကြ၏။ စံဖော်နှင့် ထွေ့မြှင့်မှာ သက်သေးလမ်းသို့သော်လည်း အဆင့်မြင်တဲ့ တို့ကို မေ့နေရတယ်။

တက်စေတိနဲ့ဆိုး

များ ဖြစ်ကြသည်။ ဦးလေးသောင်းကား ထိုလက်ထပ်ရေးကို သဘော မတူနိုင်ပေ။ သူ.သဘောအရ ညွှန်မောင်သည် သစ်တောဝန်ထောက် အလုပ် ပြန်လုပ်ပြီး ခင်ထွေးတို့တက် ကဲလွန်၍ ပစ္စည်းဥစ္စာ ကြယ် ချမ်းသာသော စံနဲ့တစ်ယောက်ကို အရယုံထိုက်သည်။ စံဖော်နှင့် ထွေ့မြှင့်တို့ အမြင်အရ ညွှန်မောင်သည် အဖြူ။ ကို လက်ထပ်ခြင်းအားဖြင့် ခင်ထွေးကိုမောကာ ပျော်ဆွင်စွာနေလေမည်။

စံဖော်နှင့် ထွေ့မြှင့်တို့ မှန်ပါသည်။ ညွှန်မောင်ကား အလွန် ပျော်၏။ လူအများအကျိုးကို ထိရောက်စွာ ဆောင်ရွက်ရန် ကိစ္စတစ်ခု သူ.တွင် ရှိပေပြီ။ ထိုကိစ္စကို အားပေးကူညီ ပါရမီဖြည့်မည် စံနဲ့သည် လည်း အနီးတွင် ရှိလေပြီ။

သူတို့သည် ြိမ်သက်စွာ လက်ထပ်လိုက်ကပြီးနောက် တစ်လမ္း ဆိတ်ြိမ်စွာ ဟန်းနီးမှန်း ထွက်ကြသည်။ သူတို့တွင် ယခု နှစ်ယောက် ပေါင်း ငွေလေးရာလောက်သာ ရှိတော့သည်။ ထိုကြောင့် ထိုငွေဖြင့် ခရီးအရှည်ကြီး မထွက်နိုင်။ ပြည်မြို့သို့ သဘော့ဖြင့်သွား၍ ပြည်မြို့နှင့် မနီးမဝေး ခြောက်လေးတစ်ခုတွင် သွား၍နေကြသည်။ ဟန်းနီးမှန်း တစ်လလုံးလုံး ရှေ့ဘာလုပ်မည်ကို မတွေ့မြှုပ်။ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြသည်၍ စကားတတ္တတ်တွင် ပြောခြင်းဖြင့်သာ အချိန်ကုန်မှန်းမသိ ကုန်ကြလေသည်။

သဘောကုန်းပတ်ပေါ်တွင် နံနက် နေပွာစာလုံးရင်း စကားတပြောပြီ။ ဆီးနှင့်တို့ ခဲသွားသည်ကို ကြည့်ကြရင်း စကားတပြောပြီ။ သောင်ယံတွင် ဟသာ့မောင်နဲ့ အစာရာနေကြသည်ကို ကြည့်စဉ်လည်း သူတို့ စကားတပြောပြီ။ နေမင်း ပုပိုင်းလာသောအီ တာလပတ် ကိုချုလျက် ခုရှည်တွင် ထိုင်လျက်လည်း စကားတပြောပြီ။ နေလယ် အခန်းတွင့်ဝင်၍ အိပ်ရာပေါ်တွင် အားလုံးမောက်ကား လုံ၍လည်း စကားတပြောပြီ။ ညနေ သဘော့အဆိုက်တွင် ကမ်းရှိုးအဆင်း လမ်းလျောက် လမ်းသစ်စာဆုပ်တို့

ရင်းလည်း စကားတပြာပြော။ ဉာဏ်ခါ ရေမျက်နှာပြင်တွင် အရေး ထင်လျက်ရှိသော ကြော်တာရာရှိပါ၊ မည်းသည်အရှိပါ နိမိတ်ပြင့်သာ မြင်ရသော လေ့များမှ ဆေးလိပ်မီးသာသာမျှသော မီးရောင်၊ ဟိုတစ် ဖက် တံ့တံမှ တံ့တံသည်တို့ မီးလျှော့မီးရောင်တိုကို ကြည့်ရင်းလည်း စကားတပြာပြော။ အီပ်ရာဝင်လည်း စကားတပြာပြော။ ပြောလည်း ပြောနိုင်ကြပါပေသည်။ မြစ်ပြင်တွင် လေပေါ်သည် မှန်သော်လည်း ဉာဏ်မောင်နှင့် အဖြူတို့တွင် လေပို့၍ ပါပါလိမ့်မည်။ ထိမျှ လေပေါ့မှ ထိမျှ စကားထွက်နိုင်မည်။

“ဟောဒီ ရောဝတီမြစ်ရေဟာ မြစ်ဝကနေပြီး တောင်ပေါ်မြစ် ဖျားတွေရောက်အောင် ရေပြန်စီးတယ်ဆိုတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ မောင့် အချက်ဟာ အဖြူဆိုကနေပြီး အရပ်တစ်ပါးကို စီးသွားမယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး” စသော စကားများဟိုပြော၍ ဉာဏ် စကားများများ ပြောနိုင်သည်ဟု အဆွဲတို့ ထင်ကောင်း ထင်ကြမည်။ ထင်လျင် မှား လိမ့်မည်။ သူတို့သည် ထိုစကားမျိုးကို မပြောကြ။ “မောင်ငယ်ငယ် တုန်းကလေ အဘွားသေတော့ လုံချေသိကလေးချုတ် ခုတင်တိုင်မှာတင် ပြီး ကလိုက်တာ ကျေးနေတာပဲ” ဟု ပြောပြီး နှစ်ယောက်သား အားရ ပါးရ ရယ်ကြသည်။ “မောင့်ဘွားဘွားက ဘယ်သူတဲ့တုန်း” “မအီမ တဲ့ အဖြူရဲ့။ မောင်ဖြင့် အဘွားရပ်တောင် မမှတ်မိတော့ဘူး။ အဘွား က ရှေးမြန်မာဘုရင် လက်ထက်တုန်းက နှစ်းတွင်းအပို့တော်ကြီးဆိုပဲ” “အို ... ဟုတ်လားမောင်၊ အဖြူအဘွားလည်း ဒီလိုပဲ နှစ်းတွင်းအပို့တော် ကြီးပဲတဲ့။ သူတို့ရာအဝင်က အရှုပ်သားပါမောင်ရယ်၊ အထက်မြန်မာ ပြည့်ကို သိမ်းတော့ အက်လိပ်စစ်စိုလ်တစ်ဦးက ဘွားဘွားကို နှစ်းတွင်း ကပဲ ယူသွားပြီး လက်ထပ်သတဲ့။ အဖြူအမေကို မွေးသတဲ့။ အဖြူ တို့ အဖောက်လည်း ကပြားပဲ” “ဒါဖြင့် အဖြူက ကကတစ်ပေါ့နော်” ဟား ... ဟား” ဟု ဉာဏ်မောင်က ရယ်၏။ အဖြူလည်း ရယ်ရင်း ဉာဏ် မောင်၏ ကျောကို ဘုံးခနဲ့ရိုက်လိုက်ပြန်၏။ သို့ဖြင့် သေးဘင်ဘောင်

လမ်းသစ်အဆုံးတို့က်

ဆက် ထန်းရည်မူးပြီး အိမ်ခါးပန်းချွတ်ယူကာ ပေါင်စားသော တစ် ဝမ်းကွဲ အဘိုးကိုပင် မချိန်မလျှပ်ဘဲ အကြောင်းရှာ၍ အဆက်ပြန့် ကြ၏။ “မောင် အမှတ်ရသေးတယ်။ အက်လိပ်ကျောင်း စနေတော့ လေးတန်းက စနေရတယ်။ ဒါလည်း ကျောင်းသုံးလ နောက်ကျောင့် တယ်။ နောက်သုံးလကြောတော့လေ စာမေးပွဲမှာ ငါးတန်းကိုတက်ရ တယ်။ အဲဒိတုန်းကလေ ဘုရားရှိခိုးခန်းမှာ ဆရာက မောင့်ကို အထ ခိုင်းတယ်။ ပြီးတော့ ဆရာက ချိုးကျျှုးစကား ပြောတယ်။ လူလယ် ကောင်မှာ ချိုးမွမ်းခံရတာ အဲဒိတုန်းကအစပဲ။ မောင်ဖြင့် သိပ်ပျော်သွားတာပဲ။ အဲဒိအချိန်လောက်ကဆိုရင် အဖြူကလေး ဘယ်မှာနေမလဲ မသိဘူးနော်” အဖြူတော့ သူင်ယ်တန်းလောက် ရှိခိုးမှာပေါ့။ သူင်ယ် တန်းတုန်းက အဖြူဟာ ဖင်စီးရက်ပြိုင်ပွဲမှာ ပထမဆုရတယ်။ ပြီး တော့ သိချင်းပြိုင်ပွဲမှာလည်း ပထမရတယ်” “အို ... ဟုတ်လား၊ အဖြူ သိပ်တော်တာပဲနော်။ ခုကော သိချင်းဆိုတတ်သေးလား။ ဆိုပြစမ်း” “အို ... ရှုက်စရာကြီး။ ဟာ ... ဟ” အဖြူကရယ်ပြီး ခေါင်းငွေခြေပါက်ဖြင့် လုပ်နေလေရာ “ဘာ ... ရှုက်တယ်၊ ကိုယ်လင်ကိုများ ရှုက်သေးသလား။ လာစမ်း ရှုက်တဲ့မျှက်နှာ” ဟု ပြောပြီး ဉာဏ်မောင်သည် အဖြူ၏။ မျက် နာကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်၍မော်ပြီး နှစ်းစတွင်လည်းကောင်း မျက်နှာပေါ်တွင်လည်းကောင်း နမ်းလိုက်လေ၏။ “အဖြူ ဆယ်တန်း တုန်းကလေ အနာကြီးပေါက်လို့ တစ်နှစ်စာမေးပဲ မဝင်ရဘူး” “ဟင် ... ဘယ်မှာလဲ အနာရွတ်၊ ပြစမ်း” ဟု ပြောကာ အကျိုးလက်ကို ပင့်တင် ပြီး လက်မောင်းမှ အနာရွတ်ကြီးကို ကြည့်လေသည်။ “ဟာ ... အကြီး ကြီးပဲ၊ သိပ်ဆိုးတဲ့ အနာကြီးပဲ။ အခံရခက်မှာပဲနော်” ဟု ပြောပြီး ဉာဏ်မောင်သည် လွန်လေပြီးသော နှစ်များဆိုတုန်းက ပျောက်ခဲ့ပြီးဖြစ် သော အနာကိုပင် ကြည့်၍ သနားနေခဲ့လေ၏။ “မောင်ခေါင်းကဟာ ကြီးက ဘာကြီးလဲ” “အမှတ်ကြီး အဖြူရဲ့၊ မောင် အနာအကြီးအကျယ် မဖြစ်ပူးဘူး။ ပျားတော့ အသည်းအသန် ဖျားဖူးတယ်” “ဟင် ... ဘယ် လမ်းသစ်အဆုံးတို့က်

တုန်းကလဲ မောင်” ထိုစဉ်က ဖျားစဉ်က မတွေ့လိုက်ရ၊ မပြုစုလိုက်ရ သဖြင့် ဝမ်းနည်းသလိုလို ဖြစ်နေ၏။

အမြဲသဖြင့်လိုလို တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ရှုသာ စကားပြော၏။ ကြည့်ရှုသာ စား၏။ ကြည့်ရှုသာ အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်ကြကုန်၏။ တစ်ကိုယ်၊ ပက်လက်ကုလားထိုင် တစ်လုံးစိန့် ထိုင်ကြရာတွင်ပင် ပက်လက်ထိုင်၍ မဖြစ်ကြ။ တစ်ဦးဘက် တစ်ဦး စောင်း၍ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း ထိုင်ကြသည်။ ရေချိုးလျင်လည်း တစ်ယောက်ချိုးနေသည်ကိုပင် တစ်ယောက်က ရေချိုးခန်းပြင်ဘက်မှ စောင့်နေ၏။ တဗ္ဗမ်းဗ္ဗမ်း ရေချိုးသံကို နားစိုက် ထောင်နေ၏။ အဖြူသနပ်ခါးလိမ်းနေစဉ် ညွှန်းမောင်က သားဘက်မှ ခေါင်းပြီးနေ၏။ ပူးတွေပူးတွေဆိုသော စကားသည် ညွှန်းမောင်တို့အတွက် ပေါ်ထွက်လာသော စကားနှင့် တူဘိတော်၏။

ပြည့်မြို့အနီးရှိ ခြေကလေးတွင်လည်း “မောင်၊ ရည်းစား ဘယ် နှစ်ယောက် ရှိခဲ့ပူးလဲ” ဟု အဖြူကမေး၍ “တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး” ဟု ညွှန်းမောင်က ဖြေသည်။ “အို ... မယုံပေါင်း။ ယောက်ဗျားဆိုတာ ရည်းစား သုံးလေးယောက်စီတော့ ရှိကြတာချည်းပဲ။ ကဲ ... ပြောစမ်း ရှိသလား” “ရှိတော့ ရှိတယ်၊ သေသွားပြီ” “အို ... ဖြစ်မှ ပြစ်ရလေ မောင်ရယ်။ မောင် စိတ်ဆိုးမှာလား၊ တစ်ခုပြာမယ်” “အဖြူကို မောင် အခုချစ်တယ်။ နောင်လည်း အစွဲအမြဲ ချစ်မယ်ဆိုတာ ယုံကြည်တယ်။ ပြောလေ ဘာလဲ” “အဖြူငယ်ပေါ်က ကွန်ဗုံးတုန်းက ရည်းစားရှိတယ်။ ရည်းစားဆိုပေမယ့် စာပေးစာယူ ဆက်သွယ်တာကလွှဲလို့ လူချင်း စကားတောင် မပြောဖူးဘူး။ ခပ်လှမ်းလှမ်းကသာ မြင်ဖူးကြတာ” စသည် ဖြင့် အတိတိဆောင်ကြလေသည်။ “မောင့်မောင့်မောက တော်မော်ချောလား” “မချောဘူး” “ဒါဖြင့် မောင့်ဖေဖေက ချောမှာပေါ့” “ချောတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ” “မောင် အဖေတူလို့ ချောတာပေါ့” “ကြည့်စမ်း ... မြို့ကို နေပြန်ပြီး။ မောင့်ရပ်ဟာ မချောပါဘူး။ ဟောဒိုက အဖြူးဘလေးနဲ့ မောင် ဟာ ပပဝတီနဲ့ မင်းကသလို ဖြစ်နေတယ်”

လမ်းသစ်စာအုပ်တိုက်

သူတို့သည် ခြို့ဆားတွင် နှစ်ယောက်သား သစ်သီးဝလဲ ရှာကြသည်။ မောင်က ချိတ်လုပ်ပေးသည်။ အဖြူက သစ်သီးကို ချိတ်ပြင့်ချို့သည်။ မောင်က သစ်ပင်ငယ်ကလေးများ အပေါ်တက်၍ သစ်သီးများကို လှပ်ချေသည်။ အဖြူက အားပါးတရ ကောက်သည်။ ထိုစဉ်က တောစာ တောင်စာသည် နတ်သုခွဲ အရသာများ ထွက်ခဲ့သည်။ အဖြူသည် အပျင်းပြု ထမင်းဝင်၍ ချက်သည်။ မောင်က ထင်းခွဲပေးသည်။ ရေတွင်းက ရေငင်ပေးသည်။ အဖြူသည် ထမင်းမျှက်တတ် ချက်လေရာ တူး၍ ချိုးကပ်သွားသည်။ “အို ... ထမင်းကလေးကလည်း မွေးလိုက်တာ အဖြူရယ်၊ သင်းနေတာပဲ။ မောင့်တို့ ချိုးခွာပေးပါ စားမယ်နော်” “ချိုးမစားနဲ့မောင်၊ အပျင်းထွေတတ်တယ်” အဖြူသည် မျှက်တဝ် ချက်တတ်ဖြင့် ဒန်းသလွန် ရွှေက်ဟင်းချိုး ချက်သည်။ ကောင်းကောင်းမချို့သဖြင့် သကြားခပ်လိုက်သည်။ ညွှန်းမောင်ကား ထိုဟင်းချို့ကို တရှုံးရှုံးသောက်၍ သဘောကျော်နှုံး သဘောကျော်နော်၏။ ရှိုးရှိုးဟင်းချို့တွေထက် ကောင်းသည်ဟု ချိုးကျော်နှုံး၏။ “မောင် ဒါတော့ မမြှောက်နဲ့၊ အဖြူသိတယ်။ ဟင်းချို့ဆိုတာ ငါးပိတ္တာ၊ ငံပြာ ရည်တို့၊ ပုစ္စန်းမြောက်တို့ အထည့်မှန်မှုကောင်းတာ။ သကြားခပ်တဲ့ ဟင်းချို့ဟာ ချို့ရဲရဲကြီးနေမှာပဲ” ထမင်းစားပြီးသောအခါး အဖြူသည် သူ့ပန်းကန်ပေါ်တွင် ညွှန်းမောင်၏ပန်းကန်ကို ထပ်ထား၏။ ညွှန်းမောင်ကို လက်ခေါ်ရေလောင်းပေး၏။ သူတို့စားသော ပန်းကန်နှစ်ချပ်ကို အဖြူကိုယ်တိုင် ခေါ်၏။ “အို ... အဖြူကလည်းကွာ၊ အစေခံကို အခေါ် ခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ ခုကွွဲရှာလို့ အဖြူရယ်” “မောင်၊ မောင့်ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျော် ပြုစုရတဲ့ အခွင့်ကောင်းကို ယူပါရစော်း။ ကိုယ့်လင်ကို ကိုယ့်လက်နှင့် ပြုစုရတာဟာ၊ အရသာတစ်မျိုးလို့ မယားအဖြူက ထင်ပါတယ်။ ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

ရယ်လား၊ မောလား၊ ပျော်ခွင့်လားဖြင့် တစ်လစွဲရောက် နှစ်လမြှောက် ဝင်ခဲ့၏။ ရန်ကုန်သို့ ရောက်သောအခါး သူတို့သည် အသက် လမ်းသစ်စာအုပ်တိုက်

မွေးဝမ်းကျောင်း လုပ်ငန်းအတွက် တွေးတော်ကြလေ၏။ ညွှန်မောင် အတွက် အခွင့်ကောင်းတစ်ခု ပေါ်လာ၏။ ကာလသားရောက် တိုက် ဖျက်ရေး အသင်းကြီးက အမြဲတမ်း စကြေရှိထောက် လခပေး၍ ရှားထား ရန် နီစဉ်လိုက်၏။ လမ်းမှာ ရှစ်ဆယ်သာဖြစ်၏။ သို့သော် လခငွေ ရှစ်ဆယ်ရာမည်ထက် ကာလသားရောက် တိုက်ဖျက်ရေးကို ထိတိရောက် ရောက် လုပ်ရတော့မည်ဖြစ်သာဖြင့် ပိုမိုဝမ်းမြောက်၏။ အဖြူသည် ညွှန်မောင် ကန့်ကွက်သော်လည်း ဆေးဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်တွင် သူမှာပြု ဆရာမကလေးအဖြစ်ဖြင့် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်လေ၏။

“အဖြူကလည်းကွာ၊ မောင်ရှုတဲ့လာ ရှစ်ဆယ်ကို လောက် အောင်သုံးကြရင် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်ကွာ။ ကိုယ်မယားဟာ သူများတွေကို ကိုယ်ဆပ်လက်နယ် ပြနေရတာ မောင် မကြည့်နိုင်ဘူး။”

“မောင်၊ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ မောင်။ မောင့်မှာရှုနေတဲ့ မြန်မာတွေရဲ့ အစွဲကို ပျောက်လိုက်ပါ။ မြန်မာတွေဟာ သူမှာပြုအလုပ် ကို အထင်သေးကြတယ်။ ရှုက်စရာကောင်းတယ်လို့ ပြောကြတယ်။ စင်စစ် သူမှာပြုအလုပ်ထက် ကရာဏာပွားရတဲ့အလုပ်၊ ကုသိလ်ရတဲ့ အလုပ် ရှိနိုင်းမလား မောင်။ လူမှာတွေကိုလည်း ဘယ်လိုပဲ ပူးပူးကပ်ကပ် နေရပေမယ့် အဖြူကောင်းရင် ခေါင်းဘယ်မှု မရွှေ့ပါဘူး မောင်။ အဖြူရဲ့ နိုင်မာတဲ့စိတ်ကို မောင် မယုံကြည့်ဘူးလား”

“ယုံပါတယ် အဖြူရယ်။ မောင် ဒီသဘောကို ဆိုလိုတာမဟုတ်ပါဘူး။ မယား အလုပ်လုပ်နေတာကို မကျေနပ်ဘူး။ စားလောက်ရင် တော်ရောပါ”

“ခုတော့ စားလောက်တာ ဟုတ်ပါရဲ့။ ဟောဒီ မောင့်ကလေး ကလေး မွေးလာတော့” ဟု ဝမ်းစိုက်ကို လက်ညီးထိုးပြရင်း အဖြူသည် ပြီး၍ ရှေ့ကိုမဆက်နိုင်။

“မောင့်ကလေး မွေးမယ်၊ ဟုတ်ပါမလား အဖြူ”

“ရှိနေပြီမောင်၊ အဖြူ ရက်မှတ်ထားတယ်။ တစ်လကျော်နေပြီ”

လမ်းသစ်စာရုပ်တိုက်

“ဟယ်...အဟုတ်လား၊ အဖြူ မောင့်ကို မဖြီးနဲ့ ပြစ်မဲ့” ဟု ညွှန်မောင်သည် ဝမ်းကိုကားမစမ်း၊ နပူးကိုစမ်းသည်။ သူမျက်နှာသည် စပ်ဖြီးဖြီးဖြစ်သည်။ ရင်မှာ ခုနှစ်နေသည်။ လက်အနည်းငယ် တုန်နေသည်။ ကလေးရပြီဟူသော အသီသည် သာမန်အသီမျိုးမဟုတ်။ လူ တစ်ယောက်ကို တုန်လျှပ်ချောက်ချားစေသော အသီဖြစ်ကြောင်း ညွှန်မောင် ယခုမှ သီသည်။ သူဝမ်းထဲမှ ယားလာ၏။

“အဟို...ကလေးရတော့မယ်။ အဖြူကလည်းကွယ် ကြကြီး စည်ရာ”

“ရတော့မယ်၊ ကလေးမွေးရင် ဒုပ်ဖောင်မှာ မွေးမယ်။ အဖြူ၊ သူငယ်ချင်းတွေက သိပ်စောင့်ရောက်ကြတယ်။ ကလေးရလာတော့ ကုန်စရာငွေတွေ ခုကတည်းက ရှာထားမယ်။ ဟုတ်လား မောင်” အဖြူသည် မျက်ရည်မှား ဥလျက်ရှိ၏။

“အဟို...ကြကြီးစည်ရာနော်၊ ကလေးရတော့မယ်။ အဟို...အဟို” ညွှန်မောင်ကား တုန်လျှပ်ချောက်ချားစွာ အသံဝါဖြင့် ရယ်နော်။ အဖြူသည် မျက်ရည်ဥသော မျက်စီဖြင့် မေ့ကြည့်ကာ ပြီးနော်။ ညွှန်မောင်သည် အဖြူကို နမ်းလိုက်၏။

သို့ဖြင့် အဖြူနှင့် ညွှန်မောင်သည် ကျေနပ်စွာ ကြိုးစားပမ်းစား အလုပ်လုပ်ကြလေ၏။ ညွှန်မောင်သည် အသင်းတိုက်သို့ ဆယ်နာရီမှ ညနေ ငါးနာရီအထိ အလုပ်ဆင်းရာ၏။ သူလက်အောက်တွင် စာရေးတစ်ယောက်ရှိ၏။ ညွှန်မောင်၏အလုပ်မှာ သတင်းစာတွင် ကာလသားရောက် တိုက်ဖျက်ရေး တိုင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဆောင်းပါးရေးရာ၏။ အစိုးရမြှုနိစပ်ယောင်း၊ အသင်းစားပမ်းနှင့် စာပေးစာယူလုပ်ရာ၏။ အသင်းအတွက် အလုပ်ငွေခံရာ၏။ အသင်းသားလူကြီးများ စုစောင်းရာ၏။ ကျောင်းများ၊ အသင်းများသို့သွား၍ ကာလသားရောက် တိုက်ဖျက်ရေး တရားများကို ဟောရာ၏။ ညွှန်မောင်၏ နာမည်သည် သတင်းစာများတွင် ပါစပ်ပြောလေ၏။ တစ်ခါတစ်ခါ အဖြူ၏ နာမည်သည်လည်း

လမ်းသစ်စာရုပ်တိုက်

ဦးညွှန်မောင်၏ စနီး မအဖြူဟု နောက်ဆွယ်မှ ပါလာ၏။ အကြောင်းမှ ကား အဖြူသည် အလုပ်အားသော အချိန်များတွင် ညွှန်မောင်နှင့်အတူ အစည်းအဝေးတက်၏။ တရားဟော၏။ တရားဟောရာတွင် ညွှန်မောင် သုံးသော ပုံများ၊ အယားများမှာ အဖြူ၏ လက်ရာများ ဖြစ်ပေ၏။ မိန့်မှာ များ ဆစ်ဖလစ်ရောက်၏ ဒက်သင့်ပုံ၊ ကလေးများ မွေးကတည်းက ဆစ် ဖလစ်ရောက် ပါလာပုံတို့ကို ကွင်းကွင်းကွင်းရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဟောပြာရေးသားသူမှာ အဖြူပင်ဖြစ်၏။ အဖြူ၏ လုံလကို ချီးမှုပါ့ပို့ ကောင်း၏။ အဖြူသည် ထိုကိစ္စများကို ညွှန်မောင်နှင့် ရင်ပေါင်တန်း လိုက် လုပ်ရုံမျှမက သူ့လင်ကို သူ ယုယရာ၌လည်း မလစ်ဟင်းပေ။ ထိုထက် အဖြူ ကျော်ကြားသားသည်မှာ ရပ်ရှင်ကားတစ်ကားတွင် အဖြူ ပါဝင် ကပြမည်ဟု ကြော်လာလိုက်သောအခါတွင် ဖြစ်လေသည်။ ရပ်ရှင်ကားမှာ ကာလသားရောက် တိုက်ဖျက်ရေးကားဖြစ်သည်။ ဒါရိုက်တာမှာ ဦးထွန်း မြင့်ဖြစ်၍ မင်းသမီးမှာ ဦးညွှန်မောင်၏ စနီး ခင်ဖြူဖြူ ဖြစ်လေသည်။ အဖြူ၏ ရပ်ပုံလည်း သတင်းစာထဲ၌ ပါလေရာ လုတိုင်းကပင် အဖြူသည် လက်ရှိ ရပ်ရှင်မင်းသမီးတိုင်းထက် လှသည်ဟု ပြောကြလေသည်။

“အဖြူ ရပ်ရှင်ရိုက်တယ်ဆိုတဲ့ အလုပ်ဟာ မလွယ်ဘူးနော်။ မီးပူ နေ့ခံနိုင်ပို့ အင်မတန်လိုတယ်။ သိပ်ပင်ပန်းတယ်” ဟု ညွှန်မောင်က စိုးရိုမ်စွာနှင့် ပြောလေလျှင် -

“အပင်ပန်းခံရမှာပေါ့ မောင် စိတ်အားထက်သန်နေတဲ့ လုပ်ငန်းမှာ အဖြူ အပင်ပန်းခံပြီး ကူညီရမယ်ဆိုတာ အဖြူတာဝန်ပါ။ ခြော်... အဖြူ၊ တာဝန်ဆိုတာက လွှဲသေးတယ်။ လင့်အလိုက်သိတဲ့ မိန့်မတိုင်းရဲ့ တာဝန်ပါမောင်” ဟု အဖြူက ဖြေ၏။

“ဒါ... ဒါကြောင့်လည်း ချစ်ရတာပဲနော်။ အဖြူဟာ မောင့်ပါရမီ ဘက် ဘဝဆက်တိုင်း ဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းမယ်နော်။ ကလေးမွေးပြီး နှစ်လေလောက်တော့ နားရှုံးမယ်။ ပြီးမှ ရပ်ရှင်ရိုက်လို့ဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်တယ်မောင်”

လမ်းသစ်စာလုပ်ထိုက်

ထိုနေ့တွင် ကာလသားရောက် တိုက်ဖျက်ရေးအသင်း၏ အမှုဆောင် လူကြီးများ အစည်းအဝေးကို ရွှေဆိုင်းလိုက်ရလေသည်။ အကြောင်းမှာ လူကြီးများ စုလင်စွာ မလာရောက်သဖြင့် ဖြစ်လေသည်။ ညွှန်မောင် သည် များစွာ စိတ်ပျက်မိ၏။ “တောက်... ကော်မတီ ဆယ့်ငါးယောက် ရှိတာ ခြောက်ယောက်ပြည့်အောင်မှ မလာဘူးတဲ့။ အစဖြင့် ကောင်းပါ များ။ မြန်မာတွေဟာ ဆော်ဒါပုလင်းတွေနဲ့ တုတယ်ဆိုတဲ့ ကိုထွန်းမြင့် စကား သိပ်မှန်တယ်။ ကောက်ရှိုးမီးလို ဟုန်းခဲ့ တောက်တာပဲရှိတယ်။ ကြည့်ပါဦးဗီးဗီးဘာတင်ဆိုတဲ့ ဆရာဝန်ကြီးက ကလေးလေည့်းခံသွား မှာမို့ အစည်းအဝေး မလာဘူးတဲ့။ ဒီရောက်ဆိုးကြီးဟာ သူ့ကလေး လောက်မှ အရေးမကြီးဘူးတဲ့လား။ ဦးထင်ကျော်ကြီးကတော့ ကြွေးတောင်းသွားစရာ ရှိလို့တဲ့။ ဒီလို ကိုယ့်ကိုယ်ကျိုးဗီးဗီး၊ ကိုယ့်စီးပွားကလေး တွေကို ခဏ္ဍာန်ပြီး အစည်းအဝေးကလေးကိုမှ မလာနိုင်တဲ့လွှဲတွေ လုပ်လို့ ဘယ်တော့အောင်မြင်မလဲ။ ဆရာဝန်မကြီး ဒေါက်ငါးကလည်း ဒင်နာပါတီ သွားဖို့ရှိလို့ဆိုပဲ။ တော်လွှဲများ။ ဒင်နာပါတီဆိုတာ သွား၊ စား၊ ဟားတိုက်ပြန် လောက်ပဲ မဟုတ်လား” ညွှန်မောင်သည် စိတ်ည့်ည့်ဖြင့် မိမိရေးထားသောအဆိုကို အပြန်အလှန် ဖတ်လေ၏။ ထိုအဆိုမှာ အစည်းအဝေးမလုပ်သဖြင့် မသွင်းဖြစ်ချေ။

၁။ ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာလွှဲမျိုးကို အညွှန်တုံးအောင်၊ လွှဲစဉ်မမိအောင်၊ ခွဲန်အားဆုတ်ယုတ်အောင် ပျက်ဆီးနေသော ပယောက အမျိုးမျိုး အနက် ကာလသားရောက်သည် အဆိုးဆုံးဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည် ကြသဖြင့် အစိုးရသည် ထိုပယောကဆိုးကို အရေးပွဲထိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ ကာလသားရောက် ကာကွယ်ရေးအသင်းကြီး၏ အမှုဆောင်အဖွဲ့က အကြံပေးကြောင်း၊

လမ်းသစ်စာလုပ်ထိုက်

- ၂။ ကာလသားရောကါမှာ ပြည့်တန်ဆာများကို နိုဝင်ကျပ်ရုံဖြင့် မဆျောက်နိုင်ဘဲ ပြည့်တန်ဆာဖြစ်လာစေသည့် အကြောင်းများနှင့် ပြည့်တန်ဆာလုပ်ငန်း ထမြာက်ကြီးများအောင် အားပေးနေသော အကြောင်းများကိုပါ သုတေသင်ရှင်းလင်းပါမှ ကာလသား ရောကါမှာ စုတ်ယုတ်ပျက်ပြားမည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ ထင်မြင် သဘောပေါက်သဖြင့် -
- (က) အထောက်အခံ အအပ်အချုပ်မဲ့သော မိန်းကလေးများ အလုပ် လက်မဲ့ ဖြစ်ခြင်းကို ကာကွယ်ခြင်း။
- (ခ) မိန်းမပျို့များကို နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ဖြားယောင်းဆက်ဆံကာ စွန်းပစ်သွားသူများကို အပြစ်အကြောင်းပေးခြင်း။
- (ဂ) မိန်းမပျို့များကို ချစ်ဟန် ကြိုက်ဟန်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ငွေဖြင့် လည်းကောင်း မြှေ့၍ခေါ်သွားကာ ပြည့်တန်ဆာဘဝသို့ သွင်းသူများကို ကြီးလေးစွာ အပြစ်အကြောင်းပေးခြင်း။
- (ဃ) မိန်းမပျို့များကို နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ဖြားယောင်းဆက်ဆံကာ စွန်းပစ်သွားသူများကို အပြစ်အကြောင်းပေးခြင်း။
- (င) ကာမရှုက်ဆက်ဆံရေး အပါအဝင်ဖြစ်သော လင်နှင့်မယား ဆက်ဆံရေးများကို ဥွေးနှင့်ပြသော အိမ်ထောင်မှုပညာကို ကျောင်းတို့၌ သင်ကြားစေခြင်း။
- (စ) ကာလသားရောက်၏ ကြောက်မက်ဖွယ် ဆိုးရွားသော အဖြစ် သနစ်များကို ကျောင်းများ၌ သင်ကြားခြင်း၊ လူအများသိအောင် စာရွက်စာတမ်းဝေခြင်း၊ တရားဟောခြင်း၊ ရပ်ရှင်ပြခြင်း။
- (ဆ) လူတို့၏ လော်လီသောစိတ်၊ ကာမရှုက်တွင် လွန်ကျွေးလိုသော ဆန္ဒ၊ ကာမရှုက်နှင့် ပတ်သက်၍ များယွင်းသော အယူအဆ စသည်များကို ပြပြင်ရန် စိတ်ပြင်ဆရာ၊ စရိက်ပြင်ဆရာ၊ အကျင့်စရိတ္ထ ပြပြင်ရေး ဆရာများသည် တရားဟောခြင်း၊ စာရေးခြင်း၊ ရပ်ရှင်ပြခြင်း။

လမ်းသိမ်းစာအုပ်တို့က်

- (က) ကာလသားရောက်မရှိကြောင်း ဆေးလက်မှတ်ရာသူများသာ လက်ထပ်နိုင်ခြင်းတို့ကို ဆောင်ရွက်နိုင်ရန် အနီးရသည် ဥပဒေပြသင့်သည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ ထင်မြင်ကြောင်း။
- ၃။ ပြည့်တန်ဆာအလုပ်ကို နိုဝင်ကျပ်ရုံဖြင့် အရေးမရောက်သောကြောင့် ပြည့်တန်ဆာလုပ်ငန်းကို အနီးရက အသိအမှတ်ပြုကာ လိုင်စင်များ ထုတ်ပေးထိုက်သည်။ ပြည့်တန်ဆာ အခွန်ကောက်ထိုက်သည်။ ပြည့်တန်ဆာများသည် တန်ခိုးနှေ့တစ်ပတ် တစ်ကြိမ်ထက်မနည်း ဆရာဝန်များထံတွင် အစမ်းအသပ်ခံသင့်သည်။ ရောကိုရှိလျှင် လိုင်စင်ရပ်သိမ်းထိုက်သည်။ ရောကိုရှိနေသော ပြည့်တန်ဆာမများကို ဆေးရုံတွင် ပျောက်သည့်တိုင်အောင် အခမဲ့ကုပေးထိုက်သည်။ ရန်ကုန်မြို့၊ ကာလသားရောကို ကုသရာဌာနကို တိုးချဲ့ထိုက်သည်။ ကာလသားရောကို ကုသရေးတွင် အထူးကျမ်းကျင်သော ဆရာဝန်များများ ပေါ်ပေါက်အောင် လုပ်ထိုက်သည်။ နယ်ရှိ ဆေးရုံတိုင်းတွင် ကာလသားရောကို ကုသရန် ဆေးကိုရိုယာ တန်ဆာပလာများ လုပ်လောက်စွာ ထားရှိထိုက်သည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ ခိုင်မြှေးစွာယူဆသဖြင့် အနီးရသည် အထက်အဆိုပါ အချက်များကို လုပ်ဆောင်နိုင်ရန် ဥပဒေများ ပြုဆုပ်ပါကြောင်း၊ ဘတ်ဂျုတ်မှ ငွေများများ ကာလသားရောကို တိုက်ဖျက်ရေးတွင် သုံးထိုက်ပါကြောင်းကို ကျွန်ုပ်တို့ အသင်းကြီးက ဥပဒေပြုလွှတ်တော် နှစ်ရပ်နှင့် အနီးရအဖွဲ့အား တိုက်တွန်းကြောင်း။ အထက်ပါ အဆိုသုံးရပ်သည် အလုပ်ဖြစ်ရန် အတော်လိုသေး၏။ အမှုဆောင်အဖွဲ့တွင် ထိုအဆိုကို ဆုံးဖြတ်ရန် ယနေ့မဖြစ်။ နောက်ရွှေ့ဆိုင်းလိုက်သော အမှုဆောင်အစည်းအဝေးတွင်မှ ဆုံးဖြတ်ရမည်။ ထိုကိစ္စကို အနီးရက အရေးယူ၍ ဆောင်ရွက်ရန် များစွာ တိုက်တွန်းရှုံးမည်။ ဥပဒေပြုမှတ်းတိုင်ပင် အမတ်များကို လွှဲဆော်ဖို့ များစွာလိုသေး။

လမ်းသိမ်းစာအုပ်တို့က်

သည်။ ညွှန်မောင်သည် လုပ်ငန်းပြီးဆုံးခြင်းတည်းဟုသော ဆွဲ့ဗောင်ညိုပင် စခန်းကို အဝေးတွင် မြင်ရပေ၏။ အတော်သွားရည်းမည်ကို သိပေ၏။ ဓရီးစတွက်စတွင်ပင် တဲ့တားပျက်ကို တွေ့နေလေပြီ။ သို့သော် ထို တဲ့တားပျက်ကို ပြင်အဲ။ ဓရီးကို ဆက်၍ထွက်အဲ။ အနောင့်အယုက် အခက်အခဲဟူသမျှကို ရှင်းအဲဟု ညွှန်မောင် အားတင်းလေသတည်။

၁၄

အားတင်း၍ အလုပ်ဆင်းလာသောအခါ ပြုး၍ ဓရီးဦးကြိုဆိုသော အဖြူကို တွေ့ရ၏။ ညွှန်မောင်သည် အဖြူကို မြင်သောအခါ သဲ ကန္တာရတွင် အိုအောစစ်ခေါ် တော့အပ်နှင့် စမ်းချောင်းကလေးကို မြင် သူကဲ့သို့ ဖြစ်သွားလေ၏။

“ဒီနေ့ မောင့်အဆို ချောချောမောမောနဲ့ ဆုံးပြတ်ချက်ချုပြုလား မောင်”

ညွှန်မောင်သည် မချိပြုးပြုးလျက် အီမံတွင်းသို့ဝင်၏။

“ဒီနေ့ အကြောင်းမညီညွှတ်တာနဲ့ အစည်းအဝေးမလုပ်ဘူး”

“အို... နောက်နောက်တော့ မောင့်အဆို သွင်းဖြစ်မှာပေါ့။ ဟော ဒီမှာ မောင့် စာတစ်စောင်ရတယ်။ လူတစ်ယောက် လာပေးသွားတယ် ဆိုပဲ”

အဖြူသည် စာအိတ်ကလေးကိုပေးပြီး ကြမ်းပေါ်တွင် ခုံးချကာ ထိုင်၏။ ညွှန်မောင်၏ ကုလားထိုင် လက်တင်တွင် သူ့မေးတင်ပြီး ညွှန်မောင်ကို ကြည့်နေ၏။ ညွှန်မောင်သည် စာကိုယူလိုက်ပြီး စာအိတ် ပေါ်မှ လက်ရေးကို မြင်လေသော် အဲအားသင့်သွားလေ၏။ မယ့် သလိုလိုဖြင့် သေသေချာချာကြည့်၏။ နောက် အဖြူကို ကျိုးကြည့်ပြီး စာကို အိတ်ထဲထည့်မည့်ဟန် ပြင်၏။

“အဖြူ ဖတ်ပြုမယ်လေ၊ ဘယ်ကစာလဲ”

လမ်းသစ်စာအပ်တိုက်

“ကိစ္စမရှိပါဘူး အဖြူရယ်၊ သွား... အဖြူ။ ထမင်းပြင်ချည်ပါ ကွယ်။ မောင် ထမင်းဆာပြီ”

“ဟင်း၊ ခါတိုင်းမဆာတတ်ဘဲနဲ့ ဒီနေ့မှ ထူးထူးခြားပါလား မောင်”

အဖြူသည် ပြောပြောဆိုဆို ထားသေး၏။

ညွှန်မောင်သည် စာအိတ်ကို ထုတ်၍ဖတ်၏။ အစစ်ပင်ဖြစ်ပါ သည်။ ဤလက်ရေးကား စင်ထွေး၏ လက်ရေးပင် ဖြစ်သည်။ အဘယ် ကြောင့် စင်ထွေးသည် သူ့ထဲသို့ စာရေးရသနည်း။ စင်ထွေးသည် ညွှန်မောင်အား နောက်ထပ် နှောင့်ယူက်လိုသေးသလား။ အသားပါပါ နှင့် စကားမာသည့် အထွေးကို လွယ်လွယ်နှင့် ယုံတတ်သော ညွှန်မောင်သည် မောပစ်လျက်ရှိပါသည်။ လုံးလုံး မေ့မသွားစေဘဲ အဘယ် ကြောင့် ယခုစာဖြင့် ဆွဲပြန် ရှိ.ပြန်သနည်း။

ညွှန်မောင်သည် အိမ်သာထဲသို့ ပြေးလေ၏။ အိမ်သာတံ့ခါးကို ပိတ်ကာ စာအိတ်ကို ဖောက်လေ၏။

ရိုသေစာ စာရေးလိုက်ပါသည် အစ်ကိုကြီး

အစ်ကိုကြီး ဘာဖြစ်၍ ဘယ်လိုနေသည်ကို အထွေး အထွေးတလည်း စုစုပေါင်းသဖြင့် အကြောင်းစုံ သိရပါပြီ။ အစ်ကိုကြီး၏ ဒေါ်ပုံကို သတင်းစာထဲတွင် တွေ့ရသဖြင့် အလွန်လှသော ဒေါ်အတွက် အစ်ကိုကြီးအား ရီးကျူးပါသည်။ အထွေးသည် အစ်ကိုကြီးအား မချုစ်ဘူးဟု ပြောလိုက်မိသည်မှာ အလွန် ဆီ လျှော့နေပါသည်။ အစ်ကိုကြီး ပိန်းမ မရခင်က အထွေးပြောမိတာ မှားသွားလေပြီလားလို့ ဝမ်းနည်း၍မဆုံး ရှိနေခဲ့ပါသည်။ အစ်ကိုကြီး၏ နောက်ထပ်အမေးကို စောင့်စားမိပါသေးသည်။ အထွေးဟာ ငယ်သော်လည်း ဥာဏ်ရှိကြောင်း ထင်ရှားပါသည်။ အစ်ကိုကြီးဟာ ငါ့ကို စွဲစွဲမြှုပြချစ်ရင် ငါစမ်းရဲနဲ့ စိတ်ပျက် သွားမှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါစမ်းပြီး မချုစ်ဘူးလို့ ပြောမယ်လို့တွက်

လမ်းသစ်စာအပ်တိုက်

ပြီး ပြောလိုက်တာ။ ခုတော့ မချုစ်လို့ မိန့်မတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်တာ သေချာနေပါတယ်။ အထွေး အမေတာ်ကံကောင်းသည်။ အဖောကလည်း ငါက မပေးစားဘူး ဆိုပေမယ့် သူဟာ အလုပ်ကို ကရရှိက်သူဖြစ်ရင် စွဲလုပ်နေမှာပဲတဲ့။ ပိုက်ဆံရှုတဲ့လူ သားသမီးမျိုး လိုချင်တာသက်သက်ဖြစ်ရင် မပေးစားဘူး ဆိုရင် ထွက်သွားမှာ ပဲတဲ့။ အခု ဖေဖေစမ်းတာလည်း မှန်နေပြီပေါ့။ တော်ပြီ အစ်ကိုကြီး။ အစ်ကိုကြီးအနီး အဖြူနဲ့ အစ်ကိုကြီး ပျော်နိုင် ပါးနိုင်ကြပါစေ။ အိုအောင်မင်းအောင် ပေါင်းနိုင်ကြပါစေ။ အထွေးတော့ ယောက်ဘူးမယူသေးပါ။

ဦးမလေး အထွေး

“ ညွှန်းမောင်သည် တစ်ခေါက်ပြန်ဖတ်၍ နားလည်လေပြီ။ စဉ်းစားနိုင်လေပြီ။ အပြင်ဘက်တွင် အဖြူ။ ထမင်းပွဲပြင်နေသဲ့ကို ကြားရ၏။ အဖြူ၍ ဤကိစ္စကို သိသွားလျှင် ညွှန်းမောင်အား အချုစ်ပါသွားမည်လော့ စိတ်ဆင်းရသွားရှာမည်လော့။ ညွှန်းမောင်သည် စာကိုဆုတ်၏။ ဘယ်ကိုမှ မပစ်ရက်ရှာဘဲ စက္ခာ၍စုတ်များကို အိတ်ထဲတွင် ထည့်ထားလေ၏။ ညွှန်းမောင်သည် အပြင်သို့ ထွက်လာပြီး ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ပြန်၏။”

“မောင် ထမင်းပြင်ပြီးပြီး စားကြခို့လား”

“မဆာသေးဘူး အဖြူရယ်” ဟု မျက်နှာသောကြီးဖြင့် ညွှန်းမောင်က ဖြေလေလျှင် အဖြူသည် မျက်လုံးပြုးသွား၏။ မကြာမိကပင် ဆာလုပြီပြော၏။ ယခု မဆာဘဲ ဖြစ်သွားသည်မှာ အဘယ်အကြောင်းကြောင့်နည်း။

“အို ... မောင်ကလည်း ဘာဖြစ်ရဟာလဲ၊ ခုနက ဆာလုပြီဆို့။ မောင်ဟာနော် ကိုယ့်မယားကို မည်းရဘူး။ ထပါ၊ ထ လာ”

ညွှန်းမောင်ကား ထမင်းထဲတွင် စိတ်မရောက်။ ဘာနှိုက်မိမှန်းမသိုး။ ဘာစားမိမှန်းမသိုး။ သူ့စိတ်ကား ပျော်မနားသို့ သွားပြန်လေ

လမ်းသို့စားအပ်တိုက်

သည်။ “စမ်းတာတဲ့။ စမ်း စမ်းရက်ပလေတယ်။ အစ်ကိုကြီးတို့လို တစ်ဖက်သားစကားကို ယုံကြည်တတ်တဲ့လူဟာ ပြောတာကို ပြောတဲ့ အမို့ပျော်ယ်အတိုင်းသာ နားလည်တတ်တယ်။ ယုံတတ်တယ်။ အို ... စမ်းတာက ဒီလောက်တောင် ရက်ရက်စက်စက် စမ်းရသလား။ ဆင်ကျိစားတာ ဆိတ်မခဲ့နိုင်ဆိုတာလို့ ဖြစ်ကုန်ပြီ အထွေးရေ။ မိုးကိုလောင် မလောင် အိမ်ရှိပြီး စမ်းတဲ့သူနဲ့ တူမနေဘူးလား အထွေးရယ်။ ကဲလေ ဒါတွေမတွေးဘူး ရှုပ်တယ်”

အဖြူသည် ညွှန်းမောင်အား ငါးအရိုးထွင်ပေးရင်း အကဲခတ်ကြည့်နေလေ၏။

“မောင် စားလို့မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းသားပဲ အဖြူရဲ့”

“မောင်စားတာက စိတ်ပါလက်ပါ မရှိဘူး။ အဖြူဖြင့် အား မရလိုက်တာ”

ညွှန်းမောင်သည် ထမင်းစားပြီးလျှင် ကုလားထိုင်တွင်ပင် ထိုင်လျက် တွေ့နေပြန်လေသည်။ အဖြူကား မနေတတ် မထိုင်တတ် ရှိနေလေပြီ။ သူ့လင်မျက်နှာ မရွှေ့လျှင် သူ မကြည်လင်နိုင်ရှာ။

“မောင် ဘာဖြစ်လဲ၊ နေမကောင်းဘူးလား”

“နေကောင်းပါတယ် အဖြူ”

“နှို ... ကြည့်ရတာ မျက်နှာညိုးလိုက်တာ။ ဒါဖြင့် ခုနင်ကစာဟာ မောင့်အတွက် မကောင်းသတင်းထင်တယ်။ မောင့်ဆွေမျိုး တစ်ယောက်ယောက်များ ခုကွွဲဖြစ်လို့လားမောင်။ ပြောပါ မောင်ရယ်၊ မောင် ဒီလို မျက်နှာအိုထားရင် အဖြူ။ မနေတတ်တော့ဘူး သိလား”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး အဖြူရဲ့” ညွှန်းမောင်သည် စွဲတွေ့ည့်၍ ပြုးပြုသည်။ သို့သော် ကြာရည်စွာ ပြုး၍မနေနိုင်။ ခင်တွေး၏ စကားသံကို ကြားယောင်ယောင် ထင်နေ၏။ ခင်တွေးသည် စာကိုမရော့ဘဲ ကိုယ်တိုင် စကားပြောနေသလို ထင်မိ၏။ “အို ... ဒါတွေ့ မစဉ်းစားဘူး။ လမ်းသို့စားအပ်တိုက်

ဒါတွေစဉ်းစားရင် ငါချုစ်တဲ့အဖြူကို ငါ မထာရားရာ ရောက်တယ်။ ကြည့်ပါဦးနော်၊ အတိုးကြီးကလည်း စမ်းတာပဲတဲ့။ စစ်သူကြီးမခန့်ခင် သူတို့ရှိမရှိစမ်းဖို့ စားနဲ့အထိုးခဲ့ပြီး အစမ်းခဲ့ရတာနဲ့ တူနေပြီး အလုပ်မှာ တကယ်စိတ်ရှိတာဖြင့် သဘောမတူဘူး ငြင်းသော်လည်း အလုပ်မှာ မြိမ်းဆက်လုပ်မှာပဲတဲ့။ ဦးရယ်၊ အလုပ်နဲ့အထွေး အထွေးက ပို အရေးကြီးတယ်လို့ တူမောင်ထင်ပါတယ်။ အထွေးမရရင် အလုပ်လုပ်လို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်ုတော်လုပ်လို့ ဦးတို့မှာ စီးပွားသွားတက်တော့ အဲဒီစီးပွားသွားကို အထွေးနဲ့ပေးစားမယ့်လွှက သုံးရော်။ အို... ကျွန်ုတော် ဒီလောက် စိတ်သဘောထား မကြီးနိုင်ဘူး”

“မောင် တွေးပြီးမို့ငောပြန်ပြီး အဖြူ။ မနေ့တတ်ဘူး”

အဖြူသည် မျက်နှာမဲ့ပြီး နိုင်ပါလာလေ၏။ “ပြောပါမောင်ရဲ့ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ဘာမှုမဖြစ်ပါဘူး အဖြူရယ်၊ မမေးပါနဲ့” ညွှန်းမောင်သည် ထိုသို့ပြောပြီး ငေးနေလေ၏။ အဖြူသည် ရှိက်၍ရှိက်၍ ငိုတော့၏။ ငိုသံကိုကြားသဖြင့် ညွှန်းမောင် အလန့်တကြားဖြစ်လာကာ -

“အို... အဖြူ။ ငိုနေ့တယ်။ မောင်က ဘာမှုမဖြစ်ပါဘူး” ဟု ပြောပြီး အဖြူကို ပွေ့ယူကာ နှစ်သိမ့်စေရ၏။ မျက်နှာကားမရွင်၊ စိတ်ကား တိတ်တဆိတ်၊ “အထွေး၊ အစ်ကိုကြီးကို နှိပ်စက်ပြန်ပြီး အနာဟောင်း ဆွေပေးပြန်ပြီး ဒီမယားနဲ့ ပျော်နေ့စည်းစိမ်ကို လာဖျက်ပြန်ပြီး အထွေး အစ်ကိုကြီးကို နှိပ်စက်ပြန်ပြီး” ဟု ပြောနေ၏။ ညွှန်းမောင်သည် အဖြူကို နာနာပါအောင် ဖက်၏။ မျက်နှာကို သူ့လက်ဖြင့် မကာ မော့စေပြီး စေ့စေ့ကြည့်၏။

“အဖြူ။ အဖြူ။ ကိုချုစ်တယ်။ အဖြူ။ ကိုချုစ်တယ်။ ဘယ်သူ့မှ အဖြူလောက် မချုစ်ဘူး။ အဖြူ။ ကိုချုစ်တယ်” ဟု ညွှန်းမောင်သည် အကြိမ်ကြိမ် ပြောနေပြန်လေ၏။ အဖြူ၏ မျက်လုံးများမှာမှာကား မျက်ရည်များသည် တသွင်သွင် စီးဆင်းနေလေ၏။

လမ်းသံစာနှုန်းတိုက်

နေ့ရက်တို့သည် တရွေ့ရွှေ၊ ကုန်ခဲ့လေပြီး ရွှေကဲာင်းကြွေ့၍ ရွှေက်သစ်ဝေခဲ့ပြီး ပိတောက်ရွှေဝါလည်း ပြည့်ရွှေတွင် ဝေဆာခဲ့ပြီး ရေ သဘင်အတာကူး၍ မြူးထူးခြင်းလည်း ခဲ့ခဲ့ပြီး

ညွှန်းမောင်သည် ဆေးရုံက ဆင်းစတွင် ဆရာဝန်က အနားယူရန် အကြံပေးခဲ့၏။ သူသည် အနားမယူ။ ကာလသားရောကို တိုက်ဖျက်ရေး အလုပ်ကို အပြင်းအထုန် လုပ်ခဲ့သည်။ မိန့်းမလည်း ယူခဲ့သည်။ သူ သည် ဝဝဖြီးဖြီးကား ဖြစ်မလား။ ကျွန်ုးမာပါသည်ဆိုသော စကားကို ဘုရားရှားရှုံး ကျမ်းစုံ လွတ်ရုံသာပြောနိုင်သည်။ သူ့အလုပ်မှာ ကြောလေ အနောင့်အယုက်တွေ့လေ ဖြစ်သည်။ အသင်းဝင်လျကြီးများ ငွေကို မှန်မှန်မထည့်ကြချေ။ အလုပ်ခဲ့ရသည်မှာလည်း အထပ်ထပ်ပြစ်ဆောသပြု၍ ပြုစုံများ ပေါ်ခဲ့လေပြီး ကာလသားရောကို တိုက်ဖျက်ရေး ဥပဒေများ ပြုရန် အမတ်များကို တိုက်တွန်းနှီးဆော်ရသည်မှာလည်း သဲထဲရော့ချုံး အဖြစ်များနေ၏။ အမတ်များကို တွေ့ချင်သဖြင့် လိုက်ရှာရသည်။ သင်ဖြူးတွင် ကြမ်းပိုးရှာရသည်ထက် ခက်သေးသည်။

ထိုထက် အခက်ခံးမှာ ကာလသားရောကို တိုက်ဖျက်ရေး ဥပဒေကို ကန့်ကွက်သူများစွာ ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။ ကန့်ကွက်သူ များ၏ ဆင်ခြေမှာ မဖြစ်နိုင်ဟုသော စကားပင်ဖြစ်သည်။ စိတ်ကူး၍ ဖြစ်နိုင်သော်လည်း လက်တွေ့လုပ်၍မဖြစ်နိုင်။ ထိုဥပဒေကိုလိုလားသူ တို့မှာ စိတ်ထင်ရာကူး ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် စာအုပ်တွေဖတ်၊ တကယ့်လောကကြီးအကြာင်း မစုံစမ်းဘဲ ရမ်းလုပ်နေသူများဖြစ်သည်။ ပြည့်တန်ဆာရေးကို အသိအမှတ်ပြုလျှင် များသည်ထက်များ၊ ပွားသည်ထက် ပွားလာမည်။ ထို့ကြောင့် အတင်းအကျပ် နှိပ်ကွပ်၍ ပြည့်တန်ဆာများကို သုတေသနရမည်။ အနီးရကာလည်း ထိုဥပဒေလုပ်ရန် များစွာ စိတ်မထက် သုန်လှပေး။ အကြာင်းမှာကား အမြှင့်လို့နေသော ဘတ်ဂျက်သည် ထိုမျှ ကုန်ကျမည့်လုပ်ငန်းကို ထောက်ပုံနိုင်ဖွယ် လမ်းမရှိခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

လမ်းသံစာနှုန်းတိုက်

ဤသို့ အတိအလင်းမပြာဆို၍ ကန့်ကွက်ချက်များ နောက်ဆွယ် တွင် ကွယ်ပိုက်နေသာ အချက်များ ရှိသည်ကို ညွှန်းမောင် မြင်သည်။ လူကြီးလူကောင်းဟု ခေါ်ဆိုကြသောလူများသည် သီးသန့်ထားအုံသော ဗာတန်းသို့ မသွားဘုံးကြ၊ မသွားလိုကြ။ ဗာများကို တိတ်တဆိတ် အီမံကြိုအိမ်ကြားမှခေါ်ကာ ချမ်းမြှောယာသော အီမံများ၊ တည်းခိုခန်းများတွင် ပျော်ပါးလိုကြသည်။ ငွေဖြင့် ဖြားယောင်း၍ အငယ်အနောင်းထားရေးတို့ကို နောင့်ယူက်မည့် ကိစ္စများအား သူတို့ အားမပေးလို့။ အားတိုင်းအားတိုင်း ကာမရှုံးအရသာကို ခံစားနေရေးနှင့် ဆန့်ကျင်သည့် အလုပ်များကို သူတို့ အားမပေးလို့။ လုံချည်ထည်လဲ၊ အကျိုးထည်လဲ ပြောင်းသလို ကာမရှုံးထည်လဲပြောင်းခြင်းနှင့် ဆန့်ကျင်သော ဥပဒေ ပျိုးကို သူတို့ အားမပေးလိုကြပေး။

ကာလသားရောက် ကာကွယ်ရေးအသင်း၏ ငွေရေးကြေးရေး အခြေအနေမှာလည်း နည်းသည်ထက် နည်းလာခဲ့ပြီ။ ကုန်စရာများသလောက် ဝင်ငွေနည်းလာခဲ့လေပြီ။ ညွှန်းမောင်မှာ လခကိုပင် မှန်စွာ မထုတ်ရသည့်မှာ နှစ်လလောက်ရှိပေးလေပြီ။ သူက လခမှန်စွာမရသလောက် အဖြူမှာ ပိုမို၍ အလုပ်လုပ်ရရှာလေသည်။ သူနာပြေဆောမကလေးကား ရှားရမ်းရာသို့ ညာအိပ်ညောင်လိုက်ရန်ပင် သဘောတူရလေသည်။ ညွှန်းမောင်ကား အဖြူ။ အလုပ်ထိမျှ ပင်ပန်းသည်ကို မကြည့်နိုင်။ အအိပ်ပျက် အစားပျက် လုပ်နေရရှာသည်ကို သနားသည်။ ထိုထက် ရင့်မာ သောကိုယ်ဝန် ထိခိုက်မည်ကို စီးရိမ်ရသည်။ သားဖွားမီးနေကိစ္စအတွက် ငွေလုံလောက်စွာရရှိဖို့ လိုသေးသည်။ ထိုကြောင့် ညွှန်းမောင်သည် အခြားအလုပ်တစ်ခုကို ဝင်လုပ်ရန် စီမံရပြန်သည်။

ညွှန်းမောင်သည် တစ်လ တစ်ရာနှစ်ဆယ်ဖြင့် ကျောင်းဆရာ ဝင်လုပ်သည်။ အဖြူကို အလုပ်မှ ထွက်စေသည်။ အီမံထောင်မှုကိုပင် ပင်ပင်ပန်းပန်းမလုပ်ရန် တားမြစ်ထားသည်။ ညွှန်းမောင်အဖို့မှာ နေ့တွင် ကျောင်းတက်၊ ညာနောင်း ညာတို့၌ အသင်းအလုပ်ကို လုပ်၏။

လမ်းသို့စာတုရိုက်

နားချိန်မရှိရှား။ အဖြူကလေး၏ ကူညီခြင်း၊ အားပေးခြင်း၊ ချစ်ခင် ယုယခြင်းတို့ကြောင့် အလုပ် ထိမျှသည်းထန့်စွာ လုပ်ရာ၌ စိတ်မပင် ပန်းပေး။ အရည်ကလပ် အဖတ်ကလပ်တို့ဖြင့် ပြပြင်ထားသော သခိုရ နယ်ဝင် ကိုယ်ခွဲ့ကြီးကား အလုပ်ပင်ပန်းခြင်း၏ ဒဏ်ကို မခံနိုင်ချေး။

ပြည့်တန်ဆာ ဥပဒေမှာလည်း အောက်လွှတ်တော်တွင် ရော မောစွာ ကူးသန်းလာနိုင်ခဲ့သော်လည်း အထက်လွှတ်တော်တွင် တစ်နေ ပြန်သည်။ အထက်လွှတ်တော်မှ ကန့်ကွက်ချက်တွင် အရေးကြီးသော အကြောင်းပြချက် နှစ်ချက်ပါလေသည်။ ပြည့်တန်ဆာများကို ဤမျှ နိုပ်ကွပ်ပါလျက် ဤမျှ ပေါများနေပေသေးက အလိုရှိတိုင်း လုပ်က ကုန်ဟု လွှတ်လပ်ရေးနှင့် ခွင့်ပြပေးပါက ဤထက် အဆများစွာ ပေါ များလာလေမည်။ ပြည့်တန်ဆာပေါလာက ကာလသားရောက် ပေါလာ မည်။ ထိုကြောင့် ညွှန်းမောင်၏ ဥပဒေကို မထောက်ခဲ့နိုင်။ ကာလ သားရောက်ရခြင်း၊ ပြည့်တန်ဆာဖြစ်ခြင်းတို့မှာ ထိုထိုသော ယောက်ရှား၊ မိန်းမတို့၏ ညာစ်ညာမ်းသော၊ စည်းကမ်းမရှိသော၊ စိတ်တို့ကြောင့်သာ ဖြစ်လေသည်။ ထိုစိတ်ကို ဖြူစင်ရန် တရားရေအေးပြင့် ဆေးကြောပစ် ရမည်။ ဤသို့ စိတ်ကိုဖြူစင်အောင် ပြပြင်ရာ၌ ဘုန်းတော်ကြီးများ များစွာ တတ်နိုင်လေသည်။ ထိုကြောင့် ဘုန်းတော်ကြီးများ၏ အကြံ ဥာဏ်ကိုလည်း တောင်းကြရုံးမည်။ ကိုလေသာမီး၊ တက္ကာမီးတို့ကို ြိမ်းသတ်စို့။ မိန်းကလေးတို့သည် ဆင်းရဲလျှင် အခြားကောင်းသော၊ တရားသောအလုပ်ကို မလုပ်ဘဲ လွယ်လွယ်နှင့် ငွေဝင်လမ်းမှန်ရာ ပြည့်တန်ဆာအလုပ်ကို လုပ်ကြခြင်းမှာ ထိုမိန်းကလေးတို့၏ ပျင်းရိမ်း၊ လော်လီမှုသာဖြစ်သဖြင့် ပျင်းခြင်း၊ လော်လီခြင်းတို့ကို ပပောက်အောင် လုပ်ကြစို့။ ကာလသားရောက် တိုက်ဖျက်ရေးတွင် စိတ်အား အလွန် ထက်သန်လှသော ဆီနေတာတစ်ဦးလည်း ဤကိစ္စမှာ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှသဖြင့် ကာလသားရောက် တိုက်ဖျက်ရေးအတွက် အနီးရသည်။ ဝန်ကြီးချုပ်တစ်ယောက် သပ်သပ်ခန့်ထားထိုက်ကြောင်း ပြောဆိုလေ လမ်းသို့စာတုရိုက်

သည်။ ထိုသီနေတာကြီး ပြောစကားကို သတင်းစာတို့က "ပြည့်တန် ဆာ ဝန်ကြီးချုပ်ခန်း" ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ဖော်ပြကြလေသည်။ မှားကိုဆုံးတွင် ဥပဒေသည် ဆိုလက်ကော်မတီသို့ လွှဲခြင်း ခံရလေ တော့သည်။

ညွှန်မောင်သည် အထက်လွှတ်တော်မှ ကန့်ကွက်ချက်များကို ချေပြ၍ သတင်းစာများတွင် ရေးသား၏။ သို့သော သူ၏ အချို့သော ဆောင်းပါးကိုသာ ထည့်ကြတော့သည်။ ထည့်သမျှကိုလည်း အဝိုင်း၍ ထားကြသည်။ ကာလသားရောကို တိုက်ပျက်ရေးသည် ယခုအခါ ရိုးသွားသဖြင့် သတင်းစာတို့အတွက် တန်ဖိုးသိပ်မရှိတော့ရကား မထည့်လိုကြတော့ချေ။ ထည့်ခြင်းထည့်ကလည်း အထက်လွှတ်တော် ဆီနေတာများ၏ အာဘော်ကိုသာ ထည့်သွင်း ထုတ်ဝေကြတော့သည်။ ငှင်းတို့ အာဘော်ကား ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ၊ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ သတင်းတန်ဖိုးရှိသည်။ ဂုဏ်ရှိသည်။ ထိုသို့ဖြင့် ညွှန်မောင်မှာ ထင်တိုင်းပေါက်အောင် မလုပ်နိုင်တော့ချေ။

ထို့ပြင် ညွှန်မောင်၏ ကျော်မာရေးမှာ ကျော်ပုံယ် မရှိချေ။ အားမရှိ အင်မရှိ၊ ချည့်နဲ့သည်၊ မောသည်၊ တစ်ခါတစ်ခါ မူးမူးလာတတ်သည်။ တဒိတ်ဒိတ် ရင်ခုန်နေသည်လည်း တွေ့ရသည်။ လေချုပ်ခဏာခဏတက်၍ မအိမသာ ဖြစ်လေရှိသည်။ ညွှန်မောင်ကား အလုပ်တွင် စိတ်ဝင်စားနေသဖြင့် ဤသို့ဖြစ်သည်ကို အလေးမပြု။ ခြောက်လပြည့်သော်လည်း သွေးစမ်းရန် ဆရာဝန်ထဲ မသွားပေ။

၁၅

လေသည် မမြင်ရသော်လည်း ထိုရ တွေ့ရသေးသည်။ ယနေ့ညောင်တွင်ကား မြင်လည်း မမြင်ရ၊ ထိုလည်း မထိုရ၊ တွေ့လည်း မအတွေ့ရသည် လေသည် လောကတွင် ရှိမှ ရှိပါ၏လောက မေးရမည်ကဲ့သို့ပင် ဤမြ

လမ်းသိမ်းနာရီတို့ကို

နေချေသည်။ သစ်ပင်များကား မလှပ်မရှား အရပ်ကားများနှင့်သာတုနေတော့သည်။ ကျိုး၊ စာ၊ ဆက်ရက် စသော နက်များလည်း ပျော်နှင့် မရှိကြ။ အဖြူတို့ အိမရှုံးလမ်းပေါ်တွင် ဆိုက်ကား၊ လန်ချား မော်တော်ကား စသောယာဉ်များလည်း မကူးယှက်။ လူသူမလေးပါးလည်း ခြောက်သွေးလျက်ရှိ၏။

သို့ အောက်မြေတွင် ဤမြဲသက်သလောက် မိုးကောင်းကင်တွင် လူပ်လူပ်ရွှေ ဖြစ်နေလေသည်။ အုံမြိုင်းညီမည်းသော မိုးတိမ်မိုးသားတို့သည် ပင်လယ်ပြင်တွင် လိုင်းကယ်ကြသကဲ့သို့ သောင်းကျော်နေလေသည်။ လောကဓာတ်တစ်ခုလုံးကို အုံမြိုင်းသော အလင်းရောင်သည် လွမ်းခြား၍ ထားလေသည်။

အဖြူသည် အိမရှုံးတံ့ခါးဝတွင် တံ့ခါးသားငိုမိုကာ ကလေးအကျိုးတစ်ခုကို သိုးမွှေးဖြင့်ထိုးနေ၏။ "ခို ... မိခင်၊ ရပ်အသွင်ကို မမြင်ခင်ကာ၊ အသံကြည့်လင် မကြားခင်ကာ၊ စိတ်ဓာတ်ဖြူမည်း မူမကွဲခင်ကာ မူရာချိခါး ထင်မရှားခင်က ချစ်တတ်သောမိခင်။ အသင်မိခင်သည် လုံးလွှာနဲ့လာသို့။ မမွေးသေးသော သားကလေးအတွက်၊ မိခင်ဝမ်းပိုက်၌ စခန်းချုစ် သားကလေးအတွက် ကြိုတင်၍ အအေးဓာတ် အပြင်ရန်ကို တွေ့နှင့်ပို့ အကာအကွယ် ပြင်လျက်ရှိချေပြီ"

အဖြူသည် ရလွှာ့းသော သားကလေးကို အတွေးအမျိုးမျိုးဖြင့် ချုစ်၏။ စာအစောင်စောင်ကို ဖတ်လျက် ကလေးထိန်းနည်း၊ မွေးနည်းတို့ကို လေ့လာ၏။ ငါသားကလေးကို ဘယ်နည်းဖြင့် ကြီးပြင်းအောင်မွေးမည်၊ ငါသားကလေးကို ဘယ်နည်းဖြင့် လိမ္မာရေးမြားရှိစေမည် စသည်ဖြင့် အားခဲ့လျက်ရှိ၏။ "သားကလေး မွေးတယ်ဆုံးရင် တို့လင်မယား ပိုမြှို့မို့ နောင်ကြိုးတစ်ခု ရပြန်တာပဲ။ သမုဒ္ဒရာနှင့် မောင်ရယ်၊ အဖြူရယ် ပိုချုစ်ကြတော့မယ်။ သားမွေးပြီးရင် မောင့်ကို အလုပ်နားခိုင်းရမယ်။ မောင်ဟာ အလုပ်တွေ့သိပ်လုပ်လို့ အခုခုံ အားနည်းပြီး စေ

လမ်းသိမ်းနာရီတို့ကို

ရှာတယ်။ မောင် အလုပ်က ခွင့်ယူရမယ်။ ကောင်းကောင်းနားပြီး အောင်လုပ်မှာပေါ့။ အောင်လုပ်မှာပေါ့။ မောင် နားနေတုန်း အဖြူဗုံ အလုပ်လုပ်မှာပေါ့။

အဖြူသည် ထိစကားများကို ညွှန်မောင်အား တွတ်တိုးတွတ်တာနှင့် ပြောလို၏။ ညွှန်မောင်ကား ပြန်မလာသေး။ အဖြူသည် လမ်းပေါ်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်၏။ စိတန်းနေသော မီးတိုင်များကိုသာ ပြင်ရသည်။ အဖြူသည် သက်ပြင်းချုပြုး အကျိုကို ထိုးမြှုပိုးပြန်၏

“မြတ်... ကလေးမွေးပြီးရင် ဒါရိုက်တာ ကိုထွန်းမြင်နဲ့ ရပ်ရှင် ရိုက်ရှုံးမယ်။ ရပ်ရှင်ရိုက်တယ်ဆိုတာ ရှာက်စရာကြီးပဲနော်။ ပင်လည် ပင်ပန်းသတဲ့။ ဒါပေမဲ့လေ မောင်လုပ်နေတဲ့ လုပ်ငန်းကို အကုအည် သိပ်ဖြစ်မှာပဲ။ ပြီးစော့ ရပ်ရှင်ရိုက်ရင် ပိုက်ဆံလည်း အထိုက်အလျောက် ဆိုတာလို ရှုံးမှာပေါ့။ အဲဒီငွေနဲ့ မောင့်ကို အနားယူနိုင်စွေမယ်လေ ဟယ်... အမယ်လေး... ”

အဖြူသည် လက်ကို အပ်ထိုးမိသွား၏။ သွေးအနည်းငယ်
ထွက်လေ၏။ အကျိုကလေးကို ချထားလိုက်ပြီး အပ်ထိုသော လက်
ညိုးကို ဆုပ်ထား၏။ နောက် အာဇားပေးလိုက်၏။ အပ်ထိုသွားသည်ကို
အကြောင်းပြု၍ စိတ်အားငယ်သွား၏။ နိမိတ်ဆိုးများ ဖြစ်သလောဟု
ထင်ယောင်မြင်ယောင် ဖြစ်လာ၏။ မောင်များရှိရင် ယုယ္ခြင်းခံရမည်
မလွှာဟုတွေးပြီး မောင့်ကိုလွမ်းမိ၏။ သို့သော် မောင်ကား အဝေးသို့
ထွက်သွားသည် မဟုတ်ပါ။ ရန်ကုန်တူက္ခာသို့လဲ ကျောင်းသားများသမဂ္ဂ
အသင်းတွင် စကားအချေအတင်ပြောပွဲ အပြောသွားရပါသည်။ သို့သော်
အဖြူ၊ အတွက်ကား ထိုခရီးသည်ပင် ဝေးလှပြီ။ သွောင်နောက်ဆုံးပါ
ဆိုသက္ကာသို့ မောင့်နောက်ပါးက ကပ်လျက်သား ရှိနေလို၏။ အဖြူ
သည် ချစ်သူနှင့် ဝေးသည်နှင့်ဆွေး၏။ အဖြူ၊ အဆွေးကို ြိမ်သက်
သောလေ၊ (ဝါ) လျှပ်ရှားမှုကင်းမှဲသော လောကာတ်၊ ညိုမည်းသော
အာကာသတိုက မီးလောင်ရာလေပန့် လျှပ်ပေးလိုက်၏။ အဖြူသည်
မျက်ရည်ကလေးများ စို့လာ၏။ လမ်းမသို့ ငေးကြည့်နေ၏။

ଲୁଣିଃମୁଣ୍ଡଳାଅର୍ପିତୀଗୀ

“မောင်က အဖြူရယ်၊ ကိုယ်လေးလက်ဝန်ကြီးနဲ့ မလိုက်ပါနဲ့ ကွယ် ဆိုလိုသာ မလိုက်ရတယ်နော်။ မောင်တို့ဘက်က နိုင်ပါစေ၊ ဘုရား သိကြားမပါရှင်”

အဖြူသည် မီးချက်ထွန်း၏။ ရှေးခုနစ်ဆောင်ပြုင် အီမိကီးတွင် ရေနဲ့ဆို မီးချက်ကလေးသည် တောက်ပကြည်လင်ခြင်း မဖြစ်စေနိုင် သကဲ့သို့ ဤဦးတု၊ ဤအီမိရှိ ဤအဖြူအဖို့ ထိုမီးချက်သည် တောက်ပကြည်လင်ခြင်း မဖြစ်နိုင်ပေ။ ထိုအတွင်း မီးသည် ထန်စွာ ရွှာချုလိုက် လေ၏။

“ဟော ... မောင်တို့ မိုးမိန္ဒြပြီ။ ခက်တာပဲနော်။ ဒီမိုးကလည်း သည်းလွန်းတယ်။ မောင်ပြန်ရောက်မှ ရွားရောပေါ့။ မောင် စကားတွေ သိပ်ပြောရလို့ မောနေမှာလေလား။ တရားဟောတာဟာ သိပ်အားကုန် တာပဲ။ ဟော ... အိမ်ရှေ့က လန်ချားသံကြားတယ်”

အဖြူသည် လက်နှုပ်စာတ်မီးကို ခွဲယူ၏။ သူ ဆေးရုံတွင် အလုပ်လုပ်စဉ်က ညာအလုပ်ဆင်းရန် ဝယ်ထားသော လက်နှုပ်စာတ်မီးပင် ဖြစ်သည်။ ထိုးကြည့်၏။ ပြင်းထန်သော မိုးပေါက်များမှတစ်ပါး ဘာမျှမမြင်ရခြား။ အဖြူသည် သူ၏ အားကယ်သောစိတ်ကို မြင့်ရန် ကြိုးစား၏။ တုန်လျှပ်စွောက်ချားနေသည်ကို အေးအောင်လှပ်၏။ မအောင်မြင်။ သို့ဖြင့် ရှစ်နာရီ ခဲ့ခဲ့လေပြီ။

အိမ်ရှေ့တွင် ကားတစ်စီး ထိုးဆိုက်လေသည်။ ဟွန်းတီးသံကို
အဖြူကြားလိုက်ရာ နှက်ပုပ်ထိုးသံကို ကြားရသကဲ့သို့ ထိတ်လန့်သွား
လေသည်။ ဘာကြာင့် ထိတ်လန့်သွားသည်ကိုကား အဖြူ အကြောင်း
ရှာမရခဲ့။ အဖြူသည် လက်နှိပ်စာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်၏။

“**အဗြာ** တဲ့ခါးဖွင့်ထားလိုက်စမ်း” ဟု ပြတ်တောင်းတောင်း
ပြောသော ထွန်းမြင့်အသံကို ကြားရလေသည်။ ထွန်းမြင့်သည် တစ်ခု
တစ်ယောက်ကို ပျော်ထားသည်။ သူတို့အား လူတစ်ယောက်က ထိုးမိုး
ထားလေသည်။

ଲାଖି:ବୁଲିଟାଅର୍ପିତୀଙ୍କ

“ဘာပါလိမ့်။ ဟင် ... ကိုထွန်းမြင် ဘာပျော်ထားတာလဲ

အဖြူသည် ရင်တတ္ထိတုန်ဖြင့် သူ.ဘာသာသူမေးပြီး အသာ
တွေ တုန်လာ၏။ နောက် တံခါးကိုဖွင့်ပေး၏။ အဖြူသည် လျေကား
ပေါ်သို့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး ထိုးပေးလိုက်၏။ လက်မှာ တုန်နေသော
ကြောင့် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးသည် အောက်ကျသွားလေ၏။ ခုံးခုံးနှုံးဖြစ်
အောက်ခြေရင်းအရောက် ကျသွားလေသည်။ ရွှေကားအပေါက်ဝတ္ထ်
မည်းမည်းကြီးသာ မြင်ရသော ထွန်းမြင့်သည် မည်းမည်းကြီးသာ မြင်
ရသော လုတေစိယောက်ကို ပွဲ.ယဉ်၍ တက်လာသည်။ သူ.နောက်က
လုတေစိယောက် ပါလာလေသည်။ ခုံးခုံးနှင့် တက်လာသည်။ ခြေသံ
သည် အလွန်နေးလေသည်။ အဖြူကား အသက်မျှမှန်စွာ မရှုံးနိုင်ဘဲ
စောင့်ကြည့်နေလေသည်။ ထွန်းမြင့်သည် အိမ်ဘွင်းသို့ ဝင်လာလေပြီ။
မီးရောင်သည် ထိုသူ.အပေါ်သို့ ထိုးလိုက်ပြီ။

“...כָּל...לְכָל”

အဖြူသည် ထွန်းမြင့် လက်နှစ်ဖက်ပေါ်ရှိ ညွန့်မောင်ကို သွားဖက်သည်။

“ମୋର କାପିତଳାଳ”

အဖြူသည် ညွှန်မောင်၏ ခေါင်းကိုကိုင်ပြီး

ထွန်းမြင့်ကား ညွန့်မောင်ကိုပွဲ၊ ရင်း အိပ်ရာဆီသို့ သွားသည်
အဖြူကား နောက်ပြန်ဆုတ်ရင်း ပါလာသည်။

“မောင် ဘာဖြစ်လဲ။ ဟင် ... ဒို့ ... သတိမရတော့ဘူးနော် ခက်ပြီ
မောင် ... မောင်” ထွန်းမြင့်သည် ညွှန်မောင်ကို ခုတင်ပေါ်တွင် တင်ထာ
ပြီး ပါလာသကို -

“ခင်ဗျား ဆရာဝန်ကားကို မျှော်ကြည့်စမ်းပါဉီး” ဟု ဖြေလိုက်၏။

အဖြူသည် ညွှန်မောင်၏ ပါးနှစ်ဖက်ကို သူ့လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်
အပ်ထားပြီး မှာက်နာဂါး စေစေကြသော်လေ၏။

ଲକ୍ଷ୍ମୀବାନ୍ଦ୍ରାଜାପିତ୍ରିତ୍ତ

“ဘာဖြစ်တာလ ကိုထွန်းမြင်ရယ်၊ ပြောစမ်းပါ့။”

“ဒီဘိတ်မှာပြောနေရင်း မူးလဲတာပဲ။ မူးလဲကတည်းက မော်သွားတာ ခုထက်ထိပဲ။ ကဲ ... ဖြူဖြူ မင်း တတ်သလောက်လုပ်၌။ သတိပြန်ရအင်လုပ်ရင် ကောင်းမယ်။ ဆရာဝန်လည်း ခုပဲလာမှာပဲ”

အဖြူကား ပျောလောင်ခတ်လျက် နေလေပြီ။ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ဘာလုပ်ရမည်မသိသော အကြိမ်ရှိဖူးပါက ဤအကြိမ်က တစ်ကြိမ် တည်းသောအကြိမ် ဖြစ်လေသည်။ မွေးလျင်မွေးချင်းပင် ငိုရမှန်း သိ ခဲ့သေးသည်။ အဖြူသည် ခြေလက်တိုကို သောင်စင်ရေမရ ကိုင်တွယ် ကြည့်သည်။ ငှင်းတို့ကား အေးစက်တောင့်တင်းလျက်ရှိသည်။ မျက် နှာကို စိုက်ကြည့်နေပြန်သည်။ မျက်နှာတွင် သွေးမရှိ။ ဖြူဖံပြုရော် ဖြစ်နေသည်။ အဖြူသည် သူနာပြုဆရာမကလေး ဘဝတွင် ခိုင်ခံအလုပ် ဖြစ်သော အလုပ်တစ်ခုကို မေ့နေလေပြီ။ အဖြူသည် ညွှန်းမောင်ကို သွေးတိုးစမ်းရန် မေ့နေလေပြီ။ စင်စစ် သွေးတိုးစမ်းခြင်းကို မမေ့အပ် သော အကြောင်းတစ်ခု ရှိသေးသည်။ ဆေးရုံတွင် ပထမဆုံးအကြိမ် ညွှန်းမောင်အား သွေးတိုးစမ်းစဉ်ကပင် ချစ်ခဲ့မိသည်။ သို့သော် ယခု ညွှန်းမောင်အတွက် စိုးရို့မြေကြောင့်ကြ ဖျာပါဒ်များခြင်းသည် အသိဉာဏ်၊ ဝေဖေနှာဏ်၊ အမှတ်ဉာဏ်ဟူသမျှကို ပုံးလွမ်းထားသဖြင့် ထို့သွေးတိုးစမ်းမကို မေ့နေရာ၏။

ညွန့်မောင်သည် အနည်းငယ် လူပ်ရှားလာ၏။ အဖြူသည်
မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ရင်း မဲ့နေ၏။ မဲ့နေရင်း သူ၊ အောက်နှုတ်ခမ်းကို
ကိုက်မိထား၏။ ညွန့်မောင်သည် ပါးစပ်ဟုလာ၏။ ဟုတ်ပြီ၊ သေချာ
ပြီ။ ညွန့်မောင်သည် သတိရလာပြီ။ ဘုရားမပါ။ ထွန်းမြင့်သည်
ခုတင်ပေါ်တွင် တစောင်းထိုင်၍ လူနာကိုကြည့်နေ၏။ ညွန့်မောင်သည်
မျက်နှာကိုရှုံး၍ စပ်သပ်လေသည်။ အဖြူနှင့် ထွန်းမြင့်တို့သည် စပ်
သပ်သံကိုပင် အီမီမြှောင်စပ်သပ်သံ ကြားရသလိုလို လိုက်ထင်နေကြ
ရ၏။ စပ်သပ်ပောင်းသည်ပင်လျှင် သတိရခြင်းဖြစ်သည်။

ଲୁହୁ:ବୁନ୍ଦିଲାହୁଅପିଟିକ୍ରିଗ୍

“ရေ ရေ ရေ”

ညွှန်မောင်သည် ရေတောင်းရင်း ပါးစပ်တပြင်ပြင်နှင့် ဖြစ်နေ လေ၏။ ထွန်းမြင့်သည် လက်ဖက်ရည်ကရားကို ပြေးယူပြီး ရေထည့်၏။ ညွှန်မောင်သည် ရေကိုတွေ့လျှင် ရက်ပေါင်းများစွာ ရေငတ်နေသူ ကဲ့သို့ သောက်၏။ သီးသွားမည်နှစ်သဖြင့် ကရားနှုတ်သီးကို ထွန်းမြင့် က မလိုက်သောအခါ ညွှန်မောင်သည် လက်ဖြင့် ခွဲထားလိုက်၏။ ရေသောက်ပြီးသောအခါ အနည်းငယ် လန်းဆတ်လာသုကဲ့သို့ ထင်ရှု၏။ အတန်ကြာ ထွန်းမြင့်က ညွှန်မောင်ကို စောင့်ကြည့်နေ၏။ ညွှန်မောင်သည် အားယူ၍ လေသဖြင့် -

“ကိုထွန်းမြင့်၊ သူတိုက စိတ်ကိုပြင်ရမတဲ့။ ဒါမှ ရေ ရေ ရေ”
ဟု ပြော၏။

“ခင်ဗျား ဒီဟာတွေ မပြောနဲ့ဘူး၊ မောနေမယ်။ ကဲ ... သောက်”

ညွှန်မောင်သည် ရေကို အသည်းအသန်သောက်၏။ စကားကို ဆက်ပြန်၏။

“ဒါမှ ကျွန်တော်တို့အလုပ် အောင်မယ်တဲ့။ ဟုတ်တယ် ထင်တယ်ဗျာ”

“ဟာ ... ဒါတွေမပြောနဲ့ဘူး။ သူတို့ပြောတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ စိတ်ဆိုတာ ဓာတ်ပုံအရှိက်ခံရတဲ့ ကိရိယာပါပဲ။ ကင်မရာပဲ။ ဓာတ်ပုံရိုက်တဲ့ အပြင်ရှုပ်ဝွေဗုံးမှ ဓာတ်ပုံမှာလှုတယ်။ ကင်မရာကို ကိုင်သူက ကောင်းမယ်ဆိုရင် အပြင်ကလည်း လူရင် လူသလောက် ဓာတ်ပုံမှာ ပေါ်တာပေါ့ပျော်။ အဲဒီတော့ အပြင်လောကနဲ့ဆိုင်တဲ့ အရမွှေ့တိပစ္စည်းတွေ၊ လူ့အလုပ်တွေ၊ လူ့စနစ်တွေကောင်းဖို့ ပြပြင်မှ”

“အဖြူ ... အဖြူ”

“ဘာလဲမောင်”

အဖြူ ထူးသောအသံသည် အဖြူ၏ အခါတိုင်းအသံနှင့်မတူ။

“အဖြူ ဆရာမ၊ နံပါတ်သုံးကို မကယ်တော့ဘူးလား”

လမ်းသစ်စာအုပ်တို့က်

အဖြူ၏ ရင်သည် ဆိုသွားသည်။ နံပါတ်သုံးဆို ဟာ စကားသည် သူတို့ တွေ့ကေအချိန်များကို လွမ်းစော်ပေးသည်။ အဖြူသည် မောင့်ကို ဖက်ထားတော့၏။ အဖြူသည် မောင့်ကို ခေါင်းအုံးပွဲ့ မလွှဲစေဘဲ သူ့ရင်ခွင်တွင် တင်ထား၏။ ပွဲထား၏။ ညွှန်မောင်သည် မိန့်းလျက်နေရင်း ကျွန်သမျှသော အားကလေးနှင့် မပွဲ့တွဲ့ပြုးလျက် “ဆရာမ၊ အဖြူကို မောင်” ဟု ပြောပြီး မေ့မြှောသွားပြန်လေ၏။

ဆရာဝန် ရောက်လာလေ၏။ ဆရာဝန်ကား ညွှန်မောင်အား ဆေးရုံတင်သော ဆရာဝန်ပင်ဖြစ်သည်။ ဆရာဝန်သည် လက်ကိုသွေးစမ်းကြည့်၏။ သွေးတိုးမြန်သည်။ သို့သော သွေးခုန်ပုံပျော့သည်။ အဖြစ်အပျက်အလုံးစုကို ထွန်းမြင့်က ဆရာဝန်အား ပြောပြသည်။ ဆရာဝန်သည် နားကြပ်ဖြင့် အသည်းနှလုံး အလုပ်လုပ်ပုံကို နားထောင်ပြန်သည်။ နောက် အတန်ကြာ တွေ့၍စုံစားနေ၏။ ထွန်းမြင့်သည် ဆရာဝန်ကိုသာ အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။ အဖြူကား ရင်ခွင်ပေါ်ရှိ ညွှန်မောင်၏ မျက်နှာကိုသာ ကြည့်နေလေ၏။ ဆရာဝန်က ထွန်းမြင့်အား -

“သူ ဆေးရုံကဆင်းတုန်းက အနားယူဖို့ပြောတာ နားလည်း မနားဘူး မဟုတ်လား။ အင်း ... ခြောက်လစွေတော့ သွေးလာစမ်းပို့ ပြောတာလည်း လာမစမ်းဘူး။ သူ့သွေးကို အခုစမ်းကြည့်ရင် ပေါ်ဆို တစ် နှစ်ထပ်ဖြစ်မှာပဲ” ဟု ပြော၏။

“အခု ဘာဖြစ်တာလဲ ဆရာ”

“ကျိုပ် သူ့အကြောင်း သိပြီးမို့ ဘာဆိုတာ ပြောဖို့လွယ်တာပေါ့။ တခြားလူမှာ ဒီလိုဖြစ်လာရင် ကျိုပ် လွယ်လွယ်နဲ့ ပြောပြနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“သူ ဘာဖြစ်တာလဲ ဆရာ”

“အေအခိုတာဆိုတဲ့ နှလုံးနဲ့ဆက်နေတဲ့ အကြောမကီးကို ဆစ်လေစိုးတွေက ဝင်ပြီး ရန်မှုကြတယ်။ အဲဒီအကြောရဲ့ အလယ်ထပ်လမ်းသစ်စာအုပ်တို့က်

ကို ဝင်ခဲ့ကြတာပဲ။ ဒါနဲ့ အကြောကြီးဟာ ရောင်လာပြီး နှလုံးသွေးလမ်းကို ပိတ်တာပဲ။ အညှိရစ်ဆင်း ဖြစ်တာပဲ”

ထိုအတွင်းတွင် ညွှန်မောင်သည် အနည်းငယ် သတိရလာပြန်၏။ အဖြူသည် မောင့်မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း အားတက်လာသေး၏။ ညွှန်မောင်သည် ကယောင်ရွောက်ချားဖြင့် “အဖြူ၊ အထွေး၊ အထွေး၊ အထွေးက စမ်းတာနော်” ဟု ပြောပြီး မောင့်ပြန်လေ၏။

ထွန်းမြင့်သည် ဆရာဝန်အား “ဆရာ၊ ဆေးထိုးရင် ထိုးပါ၌း၊ ဆရာ ဘာလုပ်မလဲ” ဟု အားမလို အားမရ မေး၏။

ဆရာဝန်သည် ခေါင်းခါ၍ “အကျိုးမရှိဘူး” ဟု ပြောလိုက်၏။ ထွန်းမြင့်ကား ဆရာဝန်ကို ဒေါသလွမ်းသောမျက်နှာဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။ ထိုသို့ ဒေါသဖြင့် ဆရာဝန်ကိုကြည့်နေဆဲ အဖြူသည် သူ။ မောင်ကို ငေး၍ ကြောင်၍ ကြည့်နေဆဲ ညွှန်မောင်သည် တောင်ကြီး အက်ကွဲပြုလွှားသည်ကို မြင်ရလေသည်။

ထိုတောင်ကြီးကား မွှေ့ဗြာလုပ်ချက် တောင်ကြီးတည်း။ မွှေ့ဗြာလုပ်ချက် တောင်ကြီးသည် သပုံကြီးဖြစ်သွားပြီး သပုံမှ တစ်ဖန် ရေတွင် မျောပါသွားပြီး သောင်ပြင်ကြီး ဖြစ်သွားလေပြီ။ ညွှန်မောင်သည် ရှုံးတွင် ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်သော လွင်တီးခေါင်ကိုသာ မြင်ရတော့သည်။

ထွန်းမြင့်သည် ဆရာဝန် ခေါင်းဗိုက်စိုက်ချု၍ ပြန်သွားသည်ကို လိုက်ကြည့်နေသည်။ ညွှန်မောင် အသက်ထွက်သွားသည်ကိုလည်း ကြည့်နေသည်။ နောက် အဖြူက ညွှန်မောင်မျက်ခွက်ကို စိုက်ကာကြည့်နေသည်ကို ကြည့်ပြန်သည်။ အဖြူကား ဘာမှသတိမရ။ ဤခုကွွာသည် မစ်းစား မတွေးတော့နိုင်အောင် ကြီးလွန်းသည်။ စကားမပြောနိုင်အောင် ကြီးလွန်းသည်။ မျက်ရည်မကျိန်းအောင် ကြီးလွန်းသည်။ မင့်နိုင်အောင် ကြီးလွန်းသည်။ ထွန်းမြင့်သည် အဖြူအတွက် စိုးရှိမဲ့လာ၏။ မင့်မယို တွေ့ကြည့်နေရင်း အဖြူသည် မေ့မြှောသွားမည်ကို စိုးရ၏။ ထွန်းမြင့်သည် အဖြူဗိုအောင် ကြံး၏။

လမ်းသစ်စာအုပ်တိုက်

“ဖြူဖြူ။ မင်းကို ညွှန်မောင်ဟာ သိပ်ချစ်တယ်။ သေခါနီးမှာ နောက်ဆုံးစကားကို ပီပီမပြောနိုင်လို့ အထွေးလို့ ခေါ်သွားတယ် နားလည်လား။ ကိုညွှန်မောင် လူကောင်း၊ လူသူတော်ကောင်း၊ သိပ်ရိုးတယ်။ လူတိုင်းဟာ သူလိုပဲ ရှိုးတယ်လို့ ထင်တတ်တယ်။ သူများပြောတာကို သိပ်ယုံတတ်တယ်။ သူငယ်ချင်းတို့၊ ရည်းစားတို့၊ မယားတို့ကို သိပ်ချစ်တတ်တယ်။ ချစ်လွန်းအားကြီးလို့ စိတ်ကလည်း ပျော်ရှာတယ်။ ဖြူဖြူ။ မင်းကို သူ သိပ်ချစ်တယ်”

သို့နှင့်လည်း အဖြူကား မင့်။

“ဒုံး... အဖြူ။ မတုန်မလျှပ် မနေနဲ့ကွယ်။ ကိုညွှန်မောင် မှာခဲ့တဲ့ အလုပ်ကို မင်းရယ်၊ ငါရယ် လုပ်ကြရှုံးမယ်။ ရုပ်ရှင်ရိုက်ကြရှုံးမယ်။ သူလုပ်သွားပြီး မပြီးသေးတာကိုလည်း ဆက်လုပ်ရှုံးမယ်”

သို့နှင့်လည်း အဖြူကား မင့်။

“အဖြူ။ မင်းကလေးမွေးရှုံးမယ်။ ကိုညွှန်မောင် အမွေပေးခဲ့တဲ့ ကလေးကို ကျေန်းကျေန်းမာမာဖြစ်အောင် မွေးရှုံးမယ်။ ဖြူဖြူ။ ငိုလေ ငါ ငါ”

အဖြူကား ဘာမျှမကြားသကဲ့သို့ရှိ၏။ ငါလည်းမင့်၊ ရှိုက်လည်းမရှိုက်။ ရင်ခွင်ပေါ်ရှိ ညွှန်မောင်၏ မျက်နှာကိုသာ ငေးကြည့်နေလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် အဖြူသည် မောင်၏ အတ္ထုပ္ပန္တို့ ပြီးဆုံးခြင်းကို ကြည့်နေ၏။ အဖြူ၏ ခြောက်သွေ့နှုန်းအားကားထောင်လျက်။ အဖြူမျက်နှာကား တွေ့လျက်၊ အဖြူမျက်လုံးတို့ကား ပြုံးလျက်၊ အဖြူမျက်တောင်တို့ကား စင်းလျက်၊ အဖြူပါးစပ်ကား ဟလျက်။ အဖြူရင်ခွင်ရှိ အဖြူမောင်နှင့် အဖြူတို့ကား မတုန်မလျှပ်။ ကျောက်ရပ်။